

A PUDING PRÓBÁJA

Írta:

V. Pócsay Rozika

e-mail: v.p.rozika@gmail.com

TARTALOM

ELŐSZÓ

EMLÉKEZÉS

A HOSSZÚ HÁZASSÁG TITKA

KETTEN EGYÉRT

A KÉT GABÓ

SZERELMI HÁROMSZÖG

GYEREKKOROM

EMLÉKEZETES KARÁCSONYAI

LEVÉL A JÉZUSKÁNAK

KÖZÖS TITOK

FELNŐTTKOROM

KARÁCSONYI ÉLMÉNYEI

MEGLEPETÉSEK

AZ ÉVFORDULÓ

A PUDING PRÓBÁJA

HÚSÉGPRÓBA

TÚLÉLŐK

ELŐSZÓ

Meg kell jegyeznem a kedves olvasónak, az igazi műfajom és kibontakozási formám a regény. Azonban voltak - és reménykedem benne, lesznek - olyan témák, amik rövidebb lélegzetű történetekben fogalmazódnak meg bennem.

*

A tíz írás, témájuk szerint, különböző csoportba sorolhatóak.

Első kettő személyes emlékeimet örökíti meg. Részben a tizenkét éves koromban elvesztett édesapámmal kapcsolatban fel-felbukkanó emlékképeimet rögzítettem; másrészt ennek hangulati feloldásaként némi humorral idézem fel a több évtizedes házasságom egyetlen reggelének eseményeit. Ezekből lehet, de nem érdemes hosszútávú következtetéseket levonni.

Második csoportban a párkapcsolatok romantikus vonásait emelem ki, valamint az árnyoldalak buktatóira mutatok rá. Írásaim a fantázia szüleményei.

Ezek mellett a felnőtteknek írtam mesét, amiben a romantikus történet a mese fonalát követi, igyekezetem szerint e műfaj kritériumrendszerének felel meg.

Végül átviszem az olvasót egy mesterségesen felépített világba. Be kell vallanom, idegen tőlem a témakör. Nem is tartom magamat szigorúan a műfaji előírásokhoz. Valami különleges inspiráció kapcsán tettem kirándulást egy írás erejéig. De nem tagadtam meg magamat ezúttal sem, az események nem mentesek a romantikus elemektől.

Ha indíttatást érez szösszeneteim olvasása után a kedves olvasó, szívesen veszem az írásaimban megadott e-mail címen az építő kritikákat.

Az írások szerzője: V. Pócsay Rozika

* * *

EMLÉKEZÉS

(in memoriam: édesapám)

Március 8... Másoknak ünnepnap: Nemzetközi Nőnap, Zoltán nap. Nekem 1960-ban gyásznappá pecsételődött. Ekkor halt meg az édesapám. Gyerekként feldolgozhatatlan volt számomra. Ha valaki az édesapját említette előttem, elsírtam magam.

Később is, hosszú-hosszú évekig csalt könnyeket a szemembe, ha eszembe jutott magas - a betegségéből adódóan - rendkívül szikár alakja. Rosszat nem mondhatott rá senki, mert azt személyes sértésként éltem meg, és dühös oroszlánként védelmeztem bárkivel szemben. Anyai nagyanyámra is emiatt haragudtam meg.

*

Kicsi korom óta távol éltem a szülői háztól, ezért Halottak napján nem sokszor adatott meg, hogy sírjánál koszorúval, csendes gyással emlékezhettem rá. Augusztus huszadikán, huszonötödikén - a születés- és névnapján - azonban hosszan elidőztem nála. Ilyenkor elmeséltem neki minden fontosat magammal kapcsolatban. Ha megnyugvást éreztem, tudtam, velem örül.

Amint múltak az évek, szelídültek az emlékek. Ma már jóleső érzés visszaidézni - velünk, gyerekeivel - mindig mosolygós arcát, gondjaink, örömeink iránti érdeklődő személyiségét.

Jó most is, ezen az elmélkedő hajnalon, amikor csak ülök, és engedem, hadd bukkanjanak elő tudatalattim mélyéből az emlékképek; hadd repüljek vissza gondolat szárnyán a múlt messzeségébe.

*

Hatalmas, tágas udvar... Kert mellett, kellemes, árnyat adó fák alatt hárman ülünk a padon...

- Már megint panasz van rád, kislányom - mondja szelíd, feddő hangon apu a húgomnak.

Fel akar ugrani mellőle, hogy ne kelljen végighallgatnia. Otthon is mindig menekülőre fogja, ha csínytevéseit kéri rajta számon. Apu gyengéden visszatartja őt.

- Nem baj! Úgysem vagyok rossz, azt mindig csak kitalálják rám, hogy kikapjak.

- Tudod, hogy nem kapsz ki, csak szeretném, ha megértenéd, neked is jobb lenne, ha csak dicsérni kéne téged.

- De az nem is rosszaság, ha megvédem magamat, és én is úgy kiabálok, ahogy velem kiabálnak, meg visszahúzó a Mari haját.

- De igen, rosszaság. Ne verekedéssel véd meg magadat.

- De ha az is verekszik? Különböznem akarok jó lenni! - mondja makrancos hangon.

- Nem örülök neki, de azért tanulnod csak kéne! Emlékszel rá, mit szoktam mondani?

- Emlékszem, de most nem jut eszembe - hadarta zavartan.

Apuval elneveztük magunkat, majd ő komolyan folytatta:

- Azt, hogy a gyerek dolga a tanulás... meg azt, nem nekem tanultok. Ha okos felnőtt akarsz lenni, addig kell tanulnod, amíg iskolába járhatsz.

- Nem akarok, az hülyeség! Akkor soha nem játszhatnék. Tanuljon a Rózsika, ő akar mindent tudni. Én nem is akarok!

- Ne makrancoskodj! Ide nézz rám, ha beszélgetünk. Te buta akarsz maradni?
- Nem, csak nem érdekel az a sok hülyeség, ami az olvasókönyvembe van írva. Különben meg akkor mikor mehetnék az udvarra, meg mikor társasozhatnék?
- A tanulókörön mit szoktál csinálni?
- Azzal beszélgetek, aki ráér... meg mindent.
- Ha másért nem akarsz tanulni, tanulj azért, hogy anyuci meg én büszkéek lehessünk rád, és örülhessünk, hogy téged is dicsér a tanító néni.
- Jó, de akkor már ne beszélgessünk erről!

*

Leszálltunk a 22-es buszról, kellemes erdei úton sétáltunk végig. Kedvelem az avar fanyarkás illatát, az őszi színekavalkádját, de akkor nem tudott rám hatással lenni, nagyon szomorú voltam. Apukámhoz mentünk anyukámmal a Korányi Szanatóriumba, meglátogatni őt. Másodszor műtötték, eltávolították kilenc bordáját. Meg nem gyógyították, csak a szenvedését hosszabították meg vele. Ettől kezdve ugyanis fekvőbeteg lett.

- Maradjatok itt szépen! - ültetett le anyukám bennünket egy rideg, fehér padra. - Bemegyek, megnézem, apuka hogy érzi magát, odaadom neki, amit hoztunk, és jövök. Legyetek addig jók! Rózsikám, vigyázz a húgodra, nehogy elkóboroljon, mert a sűrű erdőben nem találjuk majd meg.

Kezembe adott egy csomag zizit és egy csomag zselés cukrot, hogy együk meg. Jó sokáig vártunk. A húgom türelmetlenkedett, be akart menni anyu után. Nehezen tudtam visszatartani. Elmagyaráztam neki, mi oda nem mehetünk be, mert ott fertőző betegek vannak, és elkaphatunk mi is tőlük. A portás egy darabig nézte, hogy egyezkedek a húgommal, majd odajött beszélgetni velünk:

- Hány évesek vagytok?
- Én tíz, ő kilenc - mondtam, miközben a húgom kezét szorongattam, nehogy elszaladjon.
- Hol laktok?
- Ajkán, de itt Pesten járunk iskolába.
- Tudom. Nem láttok jól, ugye?
- Ne mondd meg neki! - rángatott a húgom.

Válaszolni már nem tudtam, mert kirántotta kezemből a kezét, és kiszaladt a busz felé. Utána rohantam.

- Állj meg! - kiáltottam. - Jövök én is, sétálunk, csak ne szaladj el!

A portás hangját már csak messziről hallottam, hogy ne menjünk be az erdőbe, mert eltévedünk. Visszakiabáltam:

- Nem fogunk eltévedni, mert nem engedem messze futni.

A húgom megbotlott, hasraesett. Fel akartam állítani, de a térdét fájdtotta. Leültünk a fűbe, simogattam neki, hogy ne fájjon, és azzal vigasztaltam, ha abbahagyja a sírást és visszajön velem a portára, nem mondom meg anyunak, hogy nem hallgatott rám.

*

A konyhában voltunk mind az öten, amikor jött a nővérke átkötözni apu hátán a kötést.

- A gyerekeket jó lenne beküldeni a szobába - mondta anyukámnak.

- Én nem szeretnék bemenni - tiltakoztam.

Anyukám próbált jobb belátásra bírni, de hiába, én csak állok, mint a szobor, krokodilkönnyeket ejtve.

- Hagyja! - súgta a nővérke. - Ül le a legtávolabbi sarokba! - mondta vigasztalóan nekem.

Leültem, és nagyon drukoltam, hogy apunak ne fájjon. Még ma is a fülemben hallok a hátán lévő két lyukból jövő sípoló szuszogást, ami nem is gyógyult be szegénynek.

*

Ezerkilencszázötvenkilenc karácsonyán - az utolsón, amit apu velünk tölthetett - a konyhában vagyok, aputól távol, mert ekkor már nem engedett bennünket közel magához. Az elrákosodott TBC-je ekkorra már fertőző volt, és gyakran kapta el heves köhögési roham.

- Te miért nem mész be játszani a testvéreiddel? - kérdezi tőlem gyenge, rekedt hangon.

- Mert én inkább itt szeretnék lenni apucival. Mesélek valami vidámat, mert emlékszem rá, amikor még kicsi voltam, én is meggyógyultam, amikor apuci odaült az ágyamra mesélni. Ugye, az jó lesz, ha mesélek?

- Nagyon jó, kicsim, de jobban örülnék, ha játszanál.

- Akkor idehozom a babáimat, hadd hallják ők is a mesémet. Szeretik, amikor mesélek.

Két babával az ölemben meséltem, meséltem, és örültem, mert apu mosolyogva nézett. Biztos voltam benne, nem fáj semmije, meg fog gyógyulni. Legjobban az intézeti életről szóló történeteimet kedvelte. Gyakran kérdezett ilyenkor közbe. Kíváncsi volt rá, kikkel barátkozom, kikre haragszom, melyik tanárnénit vagy bácsit nem kedvelem, milyen órára nem szeretek járni. Meglepődött, amikor azt mondtam, a zongorára.

- Miért, kicsim, hiszen ötös vagy belőle?

- Igen, de csak azért, mert nagyon sokat gyakorolok.

Beszéltem neki arról, mennyire örültem azoknak a délutánoknak, amikor bejött hozzánk az intézetbe. Ezt megbántam, mert elfutotta szemét a könny. Hogy megnevettesem, megkérdeztem tőle:

- Tetszik rá emlékezni, milyen jókat nevetett édesapa azon, amikor hazafelé a vonatban a húgommal egymást túlkiabálva meséltük, mi minden történt velünk?

- Emlékszem. Még szerencse, hogy itthon százszor hallhattam tőletek, mert így megérthettem - nevetett.

Amikor elfáradtam a mesélésben, nyugodtan vihettem a babáimat lefektetni. Az ajtóban visszafordultam, és örültem, mert apu mosolyogva nézett utánam.

*

- Rózsika, keresd meg a húgodat, gyertek ide! - szólt a nevelőnő, belépve a társalgóba.

Roszzat sejtve mentem át érte a kislánytársalgóba.

- Tudjátok, hogy apukátok nagy beteg volt - kezdte. Mindketten sírva fakadtunk, mielőtt folytatta. - Ne sírjatok, láttátok, mennyit szenvedett. Neki megváltás volt, hogy meghalt.

Bénultan álltam. A húgom kiabálni kezdett:

- Ez nem igaz! Az apu csak beteg, és azt ígérte karácsonykor, hamar meg fog gyógyulni! Ilyet csak egy rossz ember írhatott!

- Sajnos a hír igaz, holnap reggel jönnek értetek.

Egész délután magamba zárkózva ültem, nem mentem el a délutáni óráimra. Hiába szóltak hozzám, senkinek nem válaszoltam, csak a húgommal beszélgettem, ha odajött hozzám. Nagyon szomorú voltam, most nem vigasztalhattam őt sem, hiába mondta, higgyem el, ez nem igaz. Este lefeküdtem, megvártam, amíg elalszik. Bebújtam a paplanom alá, és azt hajtogattam magamban: „neki megváltás volt, hogy meghalt”. De hiába, nem tudtam megnyugodni tőle. Úgy éreztem, neki is nagyon rossz lehet, ő nem akart bennünket itt hagyni, nem akarta, hogy nekünk ezután ne legyen apukánk. Aztán az járt a fejemben, a bátyám is biztosan nagyon szomorú, de ő eddig legalább vele lehetett. Kitért belőlem a sírás, és akkor már az fájt, ő beszélhetett vele. Az egész éjszakát végigsírtam.

*

Temetéskor ronda, szélviharos idő volt. Megfogadtam magamnak, nem sírok, éppen elég baja lesz anyukámnak a húgommal. Egészen addig tartottam magamat, amíg meg nem hallottam, hogy zuhog a föld a koporsóra. Ekkor elemi erővel tört ki belőlem a hangos zokogás. Arra gondoltam, visszavonhatatlanul elválasztanak aputól, ott kell őt egyedül hagynunk a temetőben, soha többé nem tud kiszabadulni a rá szórt rengeteg föld alól.

Estére minden rokon hazament, négyen ültünk a konyhában. A szél rázta, döngötte az ablakokat. Folyamatosan az járt a fejemben, apu mennyire fázhat, és nem tehetünk érte semmit. Nem szerette a hideget. Eszembe jutott, mit szokott mondani, amikor éjszakás műszakból hazajött:

- „Jaj, kicsikéim, bújjatok jól be a dunyha alá, amíg itt jó meleget csinállok, mert rettenetes hideg van odakint! Képzeljétek el, tíz lónak lefagyott a szarva!”

Ezen mindig jól nevettünk.

*

Évek során sokszor idéztem fel magamban Lenke néni - a nevelőnőnk - szavait:

„Nagyon sokat szenvedett, neki megváltás volt, hogy meghalt”.

Igaza volt, nekem mégis csak nagyon sokára vált vigasztalóvá ez a furcsa igazság. Ha jól belegondolok, még ma sem igazán, hiszen most is, ahogy rá gondolok, könnyek gördülnek az arcomon végig.

2006. március 8.

* * *

A HOSSZÚ HÁZASSÁG TITKA

(élet-morzsák)

Nagy melegben ritkán vagyok rávehető a főzésre, de ha mégis, akkor kisvendéglő-szinten indítom be magamat, amikor is minimum négyféle finomság rotyog a lábasokban, fazekakban. Persze nem is csinálhatnám másképp, hiszen a háromtagú család három különböző ízléssel megáldott. Ha figyelembe veszem, ehhez még válogatóság is vagyunk... hát... még több. Nem mondom, vannak ugyan átfedések, de sajnos egy kézen megszámolható, hány ilyen étel létezik.

Általában éjszaka, éjfél és egy óra között kelünk életem párjával, mert mindkettőnknek meggyőződése, ilyenkor lehet legintenzívebben szellemi munkát végezni. Mivel írás terén amatőrökünk, igyekszünk is kihasználni a hasznos órákat. Kivételt képeznek a forró, nyári éjszakák, amikor már hajnali négykor a konyhában tevékenykedek, hogy éhen ne haljunk. Tegnap sem volt ez másképp, csak az időzítés volt rossz, mert annyira benne voltam a regénytémában, abszolút nem volt hangulatom a főzéshez. Ráadásul vasárnapra virradtunk, ami azért érintett kellemetlenül, mert nálunk ez a piacnap. Hátrányos helyzetűeknek tartom emiatt magunkat, mert a piac irányítja az egyik pihenésre szánt napunkat, ami annyit jelent, véletlenül sem gondolhatunk lustizásra, hiába van ünnep. Mit tegyünk, ha előljáróink sok-sok évvel ezelőtt - ki tudja, miért - megmásíthatatlanul így döntöttek?

Na de, hogy szavamat ne felejtsem, még este elővettem a jégről a marhahúsleveshez, vada-szhoz, tejfölös-gombás szelethez, sertéspörkölthöz a hozzávalókat. Éjfél és egy óra között, amire lefőtt a kávé, fejemben kész volt a terv. Négyig írok, tehát a számítógép előtt a helyem, mert ugyebár a szellemi munka... Hatkor irány a piac, hogy hazaérjünk, mire melegszik az idő. Fél nyolcra itthon vagyunk, nyolckor „regebédelhetünk”. (E sajátos szóképzéssel igyekszem kifejezésre juttatni a nálunk kialakult fordított sorrendet): reggel főétkezés, délben egy kis könnyű pótlás, délután gyümölcs. Étkezés szempontjából ezzel mintegy befejezettnek tekinthető a nap.

A főzési előkészületek előtt megjegyezném, női tapasztalataim alapján a hosszú házasság titka - ha néha nehezünkre esik is: a végtelen türelem, na, és a meghitt beszélgetések szinten tartása. Ez utóbbi meghonosítása sem egyszerű feladat, de semmiség a fenntartásához képest. Ennyi körmagyarázat után jöjjenek az események.

Kávézás után befészkelem magamat a több hét székpórbálgatás után bevált fotelembé, ami ebben a hőségben nem a legideálisabb, de fő a kényelem. Ehhez ilyen időjárási viszonyok mellett nem szabad megfelelni a folyadék-felvételről sem. Oda is készítem magamnak az asztalra.

Végre nekiülök írni. Ahogy ez lenni szokott, az ihlet mindig akkor szállja meg az embert, amikor erre kiszabott ideje van. Az én fejembe is tódulnak a jobbnál jobb ötletek, csak győzzem őket ujjacskáim alá terelni. Hát írok, azaz rendületlenül kopog a klaviatúra az ujjaim alatt. Egyszer csak arra lettem figyelmes, odakint erősen világosodik. Az órám pedig, a nevetlen órám, fél ötön túl jár. Mentés, gép kikapcs. Felpattantam, ezzel a lendülettel készítettem öngyilkosságra az üdítő üveget. Gyorsan kaptam utána, így csak egy pohárnyi került a szőnyegre. Ki a fürdőbe, takarító alkalmatosságért. Közben járt az agyam, hogy hozzam be a lemaradást. Hogy ösztönözzem életem párját némi segítségre? Indul a manőver:

- Édeske, ugye segítesz nekem, ha szépen megkérlek! - próbálom felvenni a társalgás fonalát vele, aki velem átlósan ül, ugyancsak a gépe előtt.

Ő azonban valami érdekesítő anyagot búvól a neten, csak így lehet, különben elképzelhetetlen, hogy ennyi energiát emésszen fel a próbálkozásom. Óhajom közlésére ugyanis a közénk telepedett csend a válasz. Sebj, türelem! Próbálkozom ismét, hasztalan. Elhagyom a bázist, vödörrel és felmosóval a kezemben. Visszafelé bedobálom a húsokat a mosogatóba, mosás és feldolgozás végett, elvégre az idővel takarékoskodnom kell. Majd vesszen, aminek vesznie kell, megállok a szobaajtóban:

- Mikuli, figyelsz egy picikét?

Válasz most sem érkezik, de megmozdul a székén. Türelemre intem magamat, mert ha most felcsattanok, annak csak kudarc lehet a vége, márpedig akkor mehetek egyedül a konyhába.

- Segítesz nekem egy kicsit, ha szépen megkérlek!

- Mii? - böki oda kurtán, még értetlenkedve, de végre érzékeli a jelenlétemet.

Bár a türelem fogy, de hurrá, rám figyel! - gondolom én, és mosolyogva ismétlem meg a kérésmet:

- Segítesz nekem, ha szépen megkérlek?

- Kérjél meg! - mondja a nem létező bajsza alatt mosolyogva, még mindig a gépét búvólve.

Megismétlem, bár be kell vallanom, már kissé remegő gyomorral. Láss csodát! Életem párja megmozdul. Elismerés ide! Még öt óra sincs, és mi a konyhában vagyunk. Mire kikészítem a vörös- és fokhagymát, szolgálatkészen veszi át tőlem a tálat, és hatalmas „lendülettel, munkakedvvel” áll neki a tisztításnak, felaprításuknak.

Hogy elnyomjam a nem éppen kedvünkre való munka zaját, az említett „meghitt beszélgetés”-t igyekszem kezdeményezni:

- Mivel kötötted le annyira magadat?

- Olvastam.

- Megkérdezhetem, mit?

- Kérdezd!

Úgy tűnik, rossz éjszakája volt, kicsit nehezen indul be a folyamatos társalgásunk. Semmi gond, fog ez menni!

- Meséld el, légy szíves, mit!

- A biotermesztésről egy cikket - volt a meglepő válasza.

- Hmm... Mióta érdekel téged a mezőgazdaság?

- Ki mondta, hogy érdekel? Egy programot kerestem, és ezt találtam.

Harsány kacaj mindkettőnk részéről, és teljes siker, mert az én Mikulim mesélni kezdett, ami annyit jelent, nekem már meg sem kell többet szólnom.

Hát valahogy így, kedves feleségek! Higgyétek el, ez kilencven százalékban bejön.

Minden a tűzhelyen. Megnézem az órát, mindjárt indulnunk kell. Fél hatkor ébresztem a hétalvó lányomat :), aki Gyöngyi névre hallgat, és a piac megjárásában az elmaradhatatlan partnerem.

Kocsiba be, piacra ki. Lassan sétálunk végig a sorokon, telnek a szatyrok, igaz nem egészen azokkal, amiért kimentünk, de lényeg a lényeg: vásárolunk. Közben az órámról sem feledkezhetek meg, ami hetet mutat, fogom a mobilom:

- Szia, drága! Nincs nagy piac, ma sem tudunk gyümölcsöt venni.

- Szia, ezért hívtál?

- Háát, nem egészen, ezt csak úgy mondom. Sok jóra ne számíts! - közlöm mosolyogva. - Légyszi', zárd le a pörkölt alatt a gázt.

- Melyik annak a kapcsolója?

- Pillanat, édeske! Igen, vegyél! Két kilót, kicsim! (- Abból a belső ládából, ha lenne drága - mondja egyetlen utódom, miközben én a papájával próbálnék értekezni.)

- Itt vagy?

- Itt, és érdeklődéssel várom, melyik kapcsolóval kell lezárnom a fölöslegessé vált lángot.

- Ha szemben állsz vele, balról a második. (- Igen, maradhat! - válaszolok az eladó kérdésére.)

- Tessék? Mi maradhat?

- Azt nem neked mondtam. Szóval értetted, melyiket zárd le?

- Értettem! Mikor jöttök?

- Még van egy pár sor, de sietünk!

Tovább sétálunk. Telnek a szatyrok hagymával, zöldséggel, gombával. Újabb óránézés: fél nyolc. Mobil a kézbe:

- Szia, Mikuli! Tegyél fel vizet forni a dupla fazékba, és ha megkérhetlek, készítsd elő a turmixgépet és egy közepes méretű lábost.

- Mást nem üzentek? Hol a francban vagytok ennyi ideig?

- A piacon, édesem... hol máshol lennénk? Jól van na, ne domboríts morgó medvét, tudod, hogy te vagy a világ legaranyosabb, legszorgalmasabb férje. Te csúnya morgó medve! Pár perc, és otthon vagyunk! Ha megcsinálod, amit kérek, nyolckor regebédelhetünk is!

Így történt, és ebben semmi írói túlzás. A vasárnap reggelek nálunk nagyjából így zajlanak. A „ház urának” zord viszonyulása nem a dolgokhoz való hozzáállását, csupán a pillanatnyi hangulatát tükrözi, amit egy jó feleség pontosan tud, és még csak véletlenül sem veszi rossz néven. Főleg nem, ha aznap neki sem a főzéshez lenne leginkább kedve.

(2007. augusztus)

* * *

KETTEN EGYÉRT

Robi féltékeny ellenszenvvel figyelte a nála fiatalabb, magasabb iskolai végzettségű kollégáját, Dávidot, akinek tevékenységét a főnökség megkülönböztetett figyelemmel kísérte. Az összevont osztályértekezleteken őt emelik ki a precíz munkájáért, mindenben az ő véleménye számít. Tartott tőle, hogy a nyugdíj előtt álló osztályvezető helyére is őt szánják. Lehet, de ezt a békát nem nyeli le szó nélkül. Hogyisne! Fele annyi ideje van a cégnél az a nyikhaj, mint ő.

Törte a fejét, hogy állhatna bosszút kegyvesztettségéért. Arra gondolt, ha összebarátkozik vele, talán az ő munkáját is jobban elismerik. Napokig próbálkozott a közelébe férközni. Mivel nem ért cél, kérte, szánjon rá kis időt, beszélni szeretne vele. Dávid gyanútlanul belement. Két órát sétáltak a ligetben. Robi unta a sok fölösleges dumát, sörözni hívta, de Dávid a fejét rázta, mondván, nem él ilyesmivel. Kis idő múlva azzal állt elő, este kártyaparti lesz náluk, szívesen venné, ha vele tartana. Ezzel sem volt sikere, mert nem kedveli az effajta szórakozást. Másnap az újabb találkozás alól elfoglaltságára hivatkozva mentette ki magát.

Dühös volt a kudarc miatt, de nem adta fel. Tudomása volt róla, hogy csapja a szelet egy csinibabának, aki a vállalat negyedik emeletén dolgozik, a hermetikusan zárt területen, ahol titkos kísérletek folynak. Elektromos berendezés működteti a hatalmas lépcsőházajtót, amit a dolgozók beléptetőkártyával nyitnak. Ehhez a részhez egyelőre csak neki van jogosítványa. Nem lehet ugyanis véletlen Dávid beiskolázása a biztonsági tanfolyamra.

Rövid töprengés után elhatározta, ha nem sikerül Dávidot becserkésznie, a lányon keresztül áll bosszút. Lecsapja kezéről, méghozzá mielőbb, mert erre egy hete van. Dávid akkor vizsgázik és kapja meg jogosítványát a titkos kísérleti részleghez.

*

Az intelligens, halk szavú Dávid valóban a Robi által körülírt lánnyal, Yvett-tel szimpatizál. Bánatára azonban annak ellenére nem tud közvetlen közelébe kerülni, hogy elkövet ennek érdekében mindent. Ha csak teheti, együtt ebédel vele, elkíséri a trolihoz. Sikerült megfigyelnie, hogy fél órával előbb érkezik, mint a munkaidő kezdete. Azóta hozzá igazítja reggeli programját, hogy legalább az átkozott tölgysajtóig beszélgethessen vele.

Persze tudja ő, hogy Yvett rendkívüli tartózkodásán túl az ő óvatoskodó viszonyulásával van gond, de utálja az erőszakos nyomulást. Valamit mégis tennie kell, mert mágnesként vonzza magához, és napról napra nehezebben viseli társaságának hiányát. Ha meglátja, nem tudja levenni róla a tekintetét. „Imádnivalóan édes a gyönyörű, vállán ide-oda gyűrűző, két oldalt copfba fogott, vörös barna hajával, ártatlan tekintetű szemével”. A tartózkodó viselkedésével láncolja magához. Épp azzal a tulajdonságával, amivel nem tud mit kezdeni.

Meg kell találnia a módját, mert egyre jobban szenved az állóvíz helyzettől, de nem halogathatja az időt azért sem, mert riválisa akadt. Robi, a közvetlen munkatársa, vele ellentétben, határozott erőszakossággal igyekszik Yvett közelébe furakodni.

Furcsának tartja a dolgot, mert ez ideig körbevette magát az erre kapható lányokkal. Végigbohóckodta velük az ebédidőt, délután sorsot húzatott velük, kivel töltse az aznapi estét. Hét eleje óta azonban kerüli őket, állandóan Yvett nyomában liheg.

Bár Yvett és ő hetek óta együtt ebédelnek, mégis a minap, amikor befejezték az étkezést, és indultak fel a negyedikre, Robi utánuk sietett, megelőzte őket, és annak ellenére, hogy ők a lépcsőhöz tartottak, hívta a liftet. Yvettre mosolygott:

- Parancsoljon, hölgyem!

Ő a hozzá méltó, udvarias mosolyával Dávidra nézett, halkan megkérdezte: - Beszáljunk? Mivel ő nem tiltakozott, együtt mentek fel. Tehetetlen dühvel vette tudomásul a már-már ellenségévé váló tölgyfaajtó előtt, Robi a nyertes, oda még egy hétig nincs jogosítványa belépni. Nem tehetett mást, elköszönt Yvett-től, és fájó szívvel, háborgó lélekkel ment vissza a lifthez.

Elgondolkodott Robi hirtelen megváltozott viselkedésén. Mire a pálfordulás? Átvillant agyán, talán a visszautasításáért akar elégtételt venni Yvetten keresztül. Jó lesz odafigyelni, mi a szándéka a lánnyal. Töprengés közben felvillant előtte az utolsó összevont osztályértekezlet, amikor a vezérigazgató meglepetésére rá, és nem Robira nézve mondta: maradjon pár percig, beszélni akar vele. Nem értette a dolgot, kellemetlenül érezte magát. Zavarában Robira nézett, aki megsemmisítő tekintettel viszonzta pillantását. Gyanakvás fogta el, ez lehet a háttérben. Haragjában Yvettel akar rajta bosszút állni. De akkor jobban érdekelte, mit akarhat a vezérigazgató. Miután ketten maradtak, leült vele szemben, és arról faggatta, milyen kapcsolata van a közvetlen kollégáival. Osztályon belül van-e szakmai féltékenység? Eleinte kérdés-felelet formájában folyt a társalgásuk, ami csakhamar kellemes beszélgetésbe váltott át. Hazafelé a trolin töprengett, miért érdekelheti a viszonyulása kollégáihoz a vezérigazgatót?

A kérdésre azóta sem tudja a választ, de Robi alattomosága elszántta tette. Nem engedheti, hogy Yvett legyen a szakmai féltékenységének, az esetleges vele szembeni kudarcának áldozata. Ezt meg kell akadályoznia, akkor is, ha tévedett volna a lány szimpátiáját illetően. Igen-igen. Számolnia kell ezzel is. Lehet, hogy neki sokkal inkább Robi vagánysága jön be, mint az ő óvatossága. Lehet, de akkor is megvédi őt a csalódástól. Tudnia kell, Robi közeledése színjáték. Ha mégsem, hát harcoljon meg érte, mert ő bizony nem mond le a lányról, amíg esélye van nála.

Robi határozott nyomulása azonban lehetetlenné tette Yvettel a találkozásait. Munkaidő után hiába várta szokásához híven őt a lépcsőházban, Robi társaságában ment el mellette. Lehangoltan ment vissza az osztályra, és munkába fojtotta tehetetlen dühét. Közben a két idős kollégája társalgását figyelte, akik főnökük, az osztályvezető nyugdíjazásáról beszélgettek, és azt találgatták, ki kerülhet a helyére. Egymásról megállapították, ők biztosan nem, hiszen egy év múlva mindketten nyugdíjba mennek. Tóni bácsi megjegyezte, szerinte csak olyan kerülhet Gergő székébe, akinek doktori diplomája van. Ez egyedül neki van meg, de a maga harminc évével ő sem jöhet szóba.

Másnap délben felhívta Yvettet, hogy megbeszélje vele, mikor mennek ebédelni. Nem volt szerencséje, a kolléganője közölte vele, már elment. Bosszúsan indult az étterembe. Tálcára tette a két fogást. Körülnézett. Elégtételnek érezte, a mellettük lévő asztal üres. Úgy ült le, hogy Yvett láthassa őt. Örült, amikor észrevette őt. Amikor egymásba fonódott tekintetük, Robi visszafojtott ingerültséggel kérdezte, úgy, hogy halhassa ő is, amit mond: este hányra mehet érte. Yvett válaszát ugyan nem értette, de felháborodott arca mindent elárult, amit nyomulós kollégája reagálása tett egyértelművé. Türelmetlenül tolta félre a második fogást, amiből alig evett még, hátradőlt székén, és a lányt nézte várakozóan, aki mit sem törődve vele, nyugodtan evett.

Közben Robi dühöngött magában: lehet, hogy fölöslegesen töri magát ezért a csitriért? Nem értette, ami máskor remekül működik, most miért hagyja cserben. Miért nem akar bejönni semmi? Pedig nem nyugszik, amíg célt nem ér, ágyba nem viszi a kis üdvöskét.

A délután folyamán Dávid többször próbálta hívni Yvettet, de mindig azt a választ kapta, szobán kívül van. Rosszkedve fokozódott. Teljesen kilátástalannak tűnt, hogy beszélhessen a lánnyal, tisztázhassák a kialakult helyzetet. Munkaidő végén Dávid akkor lépett ki a liftből, amikor ők leértek a lépcsőn. Őt nem vették észre. Kíváncsi volt, meddig mennek együtt. Kérülővel ment a trolimegállóba, ahol észrevétlenül húzódott meg a terebélyes fa védelmében.

Robi élénken magyarázott a lánynak, amit ő egykedvűen hallgatott. Felszálltak a beálló trolira. A második megállónál Yvett hirtelen felállt, elköszönt Robitól, és a srác nagy döbbenetére leszállt. Mire észbe kapott, hogy utánaemenjen, záródtak az ajtók. A következő megállónál szinte futva ment visszafelé.

Bár Yvett viselkedése megnyugtató volt Dávid számára, mégis kockázatosnak érezte a további halogatást. Úgy döntött, reggel vallomásával válaszút elé állítja őt. Végre tisztázott helyzetet akar maga körül.

Negyedórával előbb szobrozott a megállóban a szokottnál, nehogy elkerüljék egymást. Kínosan érezte magát, irtózott a kudarctól, cikis helyzetektől, de mindenképpen lépni akart. Egy lapra tett fel mindent. Erősen vert a szíve, amikor közeledni látta a trolit, amivel Yvettnek érkeznie kellett. A második ajtónál állt. Biztató volt számára, amikor valamiféle örömet vélt felfedezni arcán, amint meglátta őt.

- Szia, Yvett kedves! - üdvözölte mosolyogva.

- Szia, Dávid!

- Ugye, nem veszed tőlem rossznéven, hogy megvártalak? Beszélni szeretnék veled.

- Nem, dehogy! Úgy érzem, lesz miről.

- Sétálunk munkakezdésig, vagy sietsz?

- Nem sietek.

Ellenkező irányba indultak. Pár másodpercig némán mentek egymás mellett. Jó érzéssel töltötte el Dávidot, hogy nem vélt felfedezni sem szorongást, sem nyugtalanságot a viselkedésében.

- Nem is tudom, hogy fogjak bele mondandómba - szólalt meg. - Úgy érzem, én idéztem elő a kialakult helyzetet. Sokkal előbb kellett volna színt vallanom, hogy érzek irántad. Amiért nem tettem, arra egyetlen magyarázatom van, a természetesség híve vagyok. Láttam rajtad, nehezen oldódsz a társaságomban, ezért voltam a szokottnál óvatosabb. Rosszul sült el a dolog, mert ezzel adtam teret Robi nyomulásának.

- A távolságtartó viselkedésem nem személy szerint neked szólt. Bár túl vagyok rajta, de csúnyán megégettem magamat érzelmileg. Azóta kétkedve fogadok minden felém irányuló közeledési szándékot. Benned már-már megbíztam, amikor csalódottan kellett tudomásul vennem háttérbe vonulásodat.

- Hibát követtem el, mert a váratlanul kialakult helyzetre nem volt jó válaszom a fickónak. Eleinte úgy gondoltam, ha verseny, hát legyen verseny, győzzön az, amelyikünk szimpibb neked. De amikor Robi olyan fegyvert használt ellenem, amivel én nem rendelkezem, feladtam, mert a pulikutya szerep nem nekem való. Cselekvés helyett keseregtem, mert egyre fontosabbá váltál számomra. Elbizonytalanodtam. Az motoszkált bennem, nem jól mértem fel a viszonyulásodat. Azaz többet képzeltem bele, mint szabad lett volna.

- Sajnálom, ha elbizonytalanítottalak. Semmivel sem gondoltál bele többet, mint amennyit érzékeltetni akartam veled.

- Yvett kedves, ez esetben én voltam a rosszabb helyzetben. Robi minden próbálkozásomat kontrázni tudott helyzeti előnyéből adódóan. Többször hívtalak telefonon, hogy megbeszéljem veled, mikor megyünk ebédelni, hol találkozhatok veled, de vagy már lent ebédeltél, vagy szobán kívül voltál.

- Ebben igazad lehet. A munkám kétfázisú. Van az elméleti rész, amit kidolgozhatok az irodánkban, de az izgalmasabb, hosszadalmasabb bizonyítást csak szigorúan zárt kísérleti

műhelyben végezhetjük. De nem tudhattad azt sem, mindannyiszor gyomorgörcsöm volt, amikor a kollégád az ajtónk előtt rám várt. Idegesített a nyomulása, de nem állt módomban visszautasítani. Bunkó nem akartam vele lenni, helyel-közzel mégiscsak hozzátok tartozunk. Mondd, mit tehettem volna?

- Annyit feltétlenül, hogy az étteremben átülsz hozzám, hiszen jó ideje együtt ebédelünk.

- Nem vagyok előtted hiteles, de legszívesebben ezt tettem volna, ha merem. Én sajnos ennél sokkal gyávább vagyok, és talán még nálad is kishitűbb. A háttérbe vonulásod úgy csapódott le bennem, tévedtem veled kapcsolatban, túlértékeltem a szimpátiádat. Hidd el, örülök ennek a beszélgetésünknek, mert közel álltam a kiboruláshoz.

- Csak úgy, mint én. Örültem a jelzéseidnek, amikkel lépésre készítettél. Ígérem, több esélyt nem kap tőlem a „kedves” kolléga. Bár kellemetlenebb lett volna a szituáció, ha feléje hajlik a szimpátiád, de ma mindenképpen beszélni akartam veled, mert mostanra vált egyértelművé számomra, Robi a velem kapcsolatos nézeteltérését, szakmai féltékenységét rajtad keresztül akarja megbosszulni. Ezt akartam megakadályozni.

- Közben rájöttem én is, célja van a hirtelen szimpátiájának. Biztosan van igazság abban, amit mondasz, de tegnap hallottam az osztályon, valami gáz van vele, mert le akarják fokozni. Ezek után csak arra gondolhattam, engem akar rávenni, hogy tanúskodjak mellette.

Dávid meglepetten hallgatta a lányt. Kezdte érteni, miért volt sürgős őt biztonsági tanfolyamra küldeni, de világossá váltak a vezérigazgató kérdései is. „Hmm... hát innen fúj a szél!” - futott át agyán.

- Kezdek megvilágosodni. Szépen kiszemelt bennünket magának. Értem a megváltozottnak hitt viszonyulásodat, nem akartál vele konfrontálódni, de veszélyes játszmát kezdett veled.

- Engem nem lehet csak úgy belevinni dolgokba. Részben alapos kiképzést kaptunk, amikor kiválasztottak bennünket a zárt részleg munkatársának. De mint említettem, túl vagyok egy nagy csalódáson, ami óvatossá tett ismerkedés terén.

- A szavaidat vegyem bátorításnak? Robit koptassam le mellőled?

- Nem tudom, minek vegyed. Örülnék, ha továbbra is találkoznánk. Hozzászoktam a társaságodhoz, jó veled, mindenről el tudunk beszélgetni. Hiányozna, ha megvonnád tőlem.

- Köszönöm a bátorító vallomásodat! Hogy eredményesek lehessünk vele szemben, túl kell járnunk az eszén.

- Mire gondolsz pontosan?

- Minden nap egyeztessünk időpontokat úgy az ebéidőre, mint az egyéb találkozásainkra vonatkozóan, hogy ne férközhessen közénk. Ha nem veszed tőlem tolakodásnak, szívesen mennék eléd reggelente, tölteném veled délutánonként a szabadidőnket.

- Egyeztetéssel biztosan össze tudjuk hangolni a délutánjainkat. Nekem egyéni feladataim vannak, amikben csak a határidők kötnek. Az időmet én osztom be magamnak, mikor meddig maradok.

- De jó valakinek! Akkor... - szakította félbe mondandóját, mert Robi velük egyszerre ért az intézet elé.

Széles mosollyal lépett Yvethez, meg akarta pusziolni. A lány arca eltorzult felháborodásában. Határozottan hárította próbálkozását.

- Na, mi van, kislány, mindig az a kedvezményezett nálad, aki gyorsabb? - kérdezte csúfondárosan.

Yvett levegő után kapkodott. Meg akart szólalni, de Dávid átfogta a vállát, Robihoz fordult:

- Kár őt inzultálnod, észre kellett volna vened, nem te vagy a nyerő Yvettnél.

- Ó, igazán? Kölcsönös a dolog, úgyhogy kösz haver, ha átveszed, már úgyis uncsi, elértem nála mindent, amit akartam, tied a pálya! - mosolygott gúnyosan Yvette.

A lány undorral fordult el tőle.

- Ha így lenne is, szégyellhetnéd a képesfeledet az aljas szövegedért! De sokkal jobban ismerem annál Yvettet, hogy bevegym a dumádat! Na, kedves kolléga, told arrébb a biciklit, ha jót akarsz magadnak, különben összeütközésbe kerülsz a tenyeremmel a felháborító szemétségédért! - indult feléje határozott erélyességgel.

- Nocsak-nocsak, miből lesz a cserebogár - hátrált ijedten.

Megfordult, futólépésben ment be az épületbe.

Dávid felkísérte a lányt. Amikor belépett az osztályra, meglepetten állt meg. Robi a főosztályvezetővel szemben állt, magán kívül ordított. A belépő Dávidra nézett, úgy folytatta:

- Érték én a szóból, kár azért fegyelmit a nyakamba akasztani, hogy a kis kedvezményezettnek megfelelő beosztása legyen! - vigyorgott csúfondárosan rá.

- Ha ért a szóból, szedje a cókókját, és kifelé! A fegyelmi bizottság előtt találkozunk - mondta halk, de határozott hangon a főosztályvezető.

Robi majdnem átgázolt a helyére tartó Dávidon. Pillanatok alatt bedobálta holmijait a táskájába, kiviharzott az irodából, és úgy bevágta maga után az ajtót, hogy beleremegtek az ablakok. Ezt követően a főosztályvezető Dávidhoz ment, átadta neki a kísérleti részleg belépőkártyáját a kulcsokkal együtt, és halkan hozzáfűzte:

- Remélem, jól választottunk, méltó utódja lesz Király osztályvezetőnek nyugdíjazása után.

Dávidnak meglepetésében nem jött ki hang a torkán, csak nézte hitetlenkedve a mosolygó főnökét.

(2011. február)

* * *

A KÉT GABÓ

Magányosan ültem egy varázslatosan szép patakparton. Mögöttem, távolabb tőlem, karcsú jegenyék nyújtóztak a magasba. A kristálytisza víz lágy fodrozással bukdácsolt az enyhén lejtős patakmederben. A parányi hullámokon játékosan szökeltek a tündöklően csillogó napsugarak. Az idilli romantikát halk csobogás törte meg. A távolban feltűnt egy csónak. Amint közelebb ért, széles vállú, kisportolt testalkatú férfi alakja rajzolódott ki. Mozdulatai, hajviselete ismerősként hatott rám. Kellemetlen perceket éltem át. A közelemben lelassította mozdulatait, a víz sodrására bízta magát, a partot fürkészte. Zavarba jöttem, lesütött szemmel vártam, hogy elhaladjon előttem. Csönd lett. Magamon éreztem forró lélegzetét. Égette arcomat a rám tapadó tekintete. Nem bírtam a feszültséget. Felálltam, gyors léptekkel mentem a jegenyék felé. Félútról visszaneéztem, addigra eltűnt a varázslat csónakkal, csónakossal együtt.

Lassan tisztuló tudattal eszméltem, a csobogás nem volt más, mint a konyhából beszűrődő mosogatás hangfoszlányai. A nyomasztó álom napokig tartott fogságában. Törtem a fejemet, vajon mit jelenthet? Emlékeimben egyetlen személy testesíthetné meg az ismerősnek vélt férfit, ha nem tudnám, számára réges-rég megszűntem létezni. Nehezen dolgoztam fel annak idején eltűnését, talán ezért hátráltam ki a szituációból még álmomban is. Szabadulni akartam a nyomasztó érzéstől, ami befészkelte magát a lelkembe, gondolataimba.

Eltökéltem, kiírom magamból. Alighogy belemélyedtem az álomkép ábrázolásába, ritmikus kopogtatást hallottam az utcai ablakomon. Elmosolyodtam, ez csak Lidi, az én hóbortos barátnőm lehet. Jókedvűen szaladtam ki beengedni.

- Szia! Eszedbe jutottam? - fogadtam örömmel.

- Nem is hinnéd, mennyiszer! Szótfogadtam, száműztem magamat a civilizációból. Igazad lett, remekül érzem magamat.

- Örülök! Mesélj, hol, merre jártál? - mentünk be a szobába.

- Na hiszen, attól mész a falnak! Mit gondolsz, kivel futottam össze utazás közben? - incselkedett barátnőjével.

- Mondjad, ne csigázz!

- Füzesi Gabóval!

Elakadt a lélegzetem Gabó nevét hallva. Lidi elnevette magát:

- Na ugye, megmondtam előre! Hé, Gabó, térj már magadhoz! - pattogtatta szokásához híven az öklét a karomon. - Csak nem beletenyereztem valamibe?

A közénk telepedett csendre lettem figyelmes. Tekintetét követve láttam, a hangulatfestő írást olvassa a monitoron.

- Torkodon akadt a szó a pár sortól? - szólaltam meg jókedvet színelve. - Mondd már, hol találkoztatok?

- Érthetetlen! Hogy a csudába csenghet ily mértékben össze az álmod a valósággal?

Majd szemrehányóan rám nézett:

- Szóval átvertél annak idején?

- Nem tehettem mást, hisz még magam előtt is szégyelltem az érzéseimet. Na, Lidi, ne kérsd magadat, mesélj! - Amikor a Bükkbe utaztam, ugyanarra a vonatra szálltunk fel. Igencsak

meglepődtem, amikor odahuppant mellém a fülkében, és mosolyogva kérdezte: csak nem Szűcs Lidi önagyságához van szerencsém? Biztosan nem hiszed, de alig váltottunk pár szót, máris felőled érdeklődött.

- Na ne! Ezt valóban nem veszem be! Nem lehettem én ennyire fontos számára.

- Nem bizony! Csak blöff volt. De ha megcsörren a telefonod, és Gabó lesz a vonal másik végén, ne csodálkozz!

- Hmm... Nem tudom, mit mondhatna ennyi idő után.

- Lesznek kérdései, abban biztos lehetsz, hisz rajtad kívül nem érdekelte más. Bár próbáltam neki mesélni közös ismerőseinkről, de amint lélegzetet vettem, közbevetette: tudta, hogy gyerekszerető vagy, de úgy gondolta, az ELTE-n folytatod gimi után. Megnyugtattam, nagyon szeretnek a kicsik. Mire mosolyogva megjegyezte: „Nem csoda, Gabó tündéri teremtés.”

- Hihetetlen. Hova lett a nagy szerelem Katával?

- Róla egyetlen szót nem ejtett, pedig finoman puhatolóztam felőle. Mint két papagáj, mondtuk párhuzamosan a magunkét, de ne aggódj, rólad ennél többet nem kotyogtam el.

- Á, hogy is, csak a telefonszámomat adtad meg neki!

- Na ja. Nem tudtam ellenállni az erőszaknak. Csak azt ne mondd, hogy ellenedre lenne, ha felkeresne. Legalább most ne akarj átvágni! Látom én, mi folyik köztetek!

- Jó neked. Tíz éve nem tudunk egymásról, de fő, hogy te látod, mi folyik köztünk.

- Úgy nem nehéz, ha mindketten kiakadtok, egymás nevét hallva. Gabó szerintem élni is fog az elérhetőségeddel. De hagyjuk a lelkizést, nem a műfajom. Mennem kell, dumcsizzuk meg gyorsan, mikor toloncoljuk ki magunkat, még a nyaralásotok előtt valahova a hegyekbe!

- Csütörtökig bármikor, csak hívj előtte, ne atombombaként robbanj be, hogy indulhatunk! - kísértem ki nevetve.

Tudtam, ez az ígérete is azonnal feledésbe merül, amint becsukom utána a kaput. Tizenöt éve ismerem. Berobban, lélegzetvétel nélkül hadarja el a mondandóját, felugrik, és robog tovább. Így is történt, én pedig magamra maradtam a felkavaró információkkal. Emlékek rohamoztak meg.

*

Gabó... Bár egyoldalúan, de olyan szerelmes voltam bele, amilyen egy tizennégy éves lány csak lehet. A dolog pikantériája: meghitt barátság fűzött bennünket össze, ötödikes korunktól - akkor költöztek a szomszédunkba. Még aznap megszólított a játszótéren. Meglepődtünk, amikor mindketten úgy mutatkoztunk be egymásnak: Gabó vagyok. Jót nevettünk ezen. Másnap az ajtónk előtt várt rám. Velem beszélte meg ügyes-bajos dolgait. Tetszett, hogy kitartott mellettem minden körülmények között.

Nyolcadik félév előtt egyik reggel bánatosan várt. Még le sem értünk, mire elhadarta, Katáék - az aktuális barátnője - elköltöznék Borsodba. Bár a nagymamája közelébe, de akkor is csak az iskolai szünidőket tölthetik együtt. Próbáltam vigasztalni, de nem nagy sikerrel.

- A szerelmet tűz tartja életben, ahhoz pedig találkozások kellenek. Istenien csókolózik, nem akarom elveszíteni - sorolta a számomra nem túl meggyőző érveit, majd nekem szegezte kellemetlen kérdéseit: - Te csókolóztál már?

- Én csak a férjemmel fogok ilyet csinálni - hárítottam zavartan a kérdését.

- Voltál már szerelmes?

- Mit tudom én! - vontam vállat.

- Gabó, én mindent veled osztok meg, rólad pedig semmit nem tudok! Hihetetlen, hogy te még nem csókolóztál!

- Hhaj, Gabó, hagyd már abba! - csattantam fel. - Ott is hagynám azonnal, ha valaki ilyesmivel próbálkozna! Különben, igenis tudsz mindent, mert nincs előtted titkom - fűztem hozzá halkán.

Év vége előtt, egyik reggel a szokottnál előbb csengetett be. Ajtót nyitottam, meglepetten néztem feldúlt arcát. Zavartan hadarta, ne haragudjak, sürgősen beszélnie kell velem.

- Összeveszttem anyuékka! - kezdte, amint becsukódott mögöttünk az ajtónk.

Elmosolyodtam, de ingerülten rázta a fejét.

- Ez most komoly. Apu négy évre külföldön vállalt munkát, anyu elkíséri, és azt akarják, hogy én is velük menjek.

- Így természetes, nem? Hiszen te még kiskorú vagy.

- De az életem akkor sem engedem felforgatni! Odaköltözöm a nagyiékhoz, és ott járok gimibe. A gondom az, hogy nem tudom elképzelni nélküled a délutánjaimat.

Mivel a fejem csóváltam, méltatlankodva erősítette meg:

- Gabó, ez halálosan komoly!

- Ugyan már! Még nincs szándékomban meghalni, és nem tőlem tudod, Bell bácsi már rég feltalálta a telefont - próbáltam poénkodni, nehogy elsírjam magamat.

Szerencsére beléptünk az osztályba, így félbemaradt a kellemetlen beszélgetés. Ballagás után jól buliztunk nálunk. Akkor voltam vele utoljára. A következő évben telefonon tartottuk a kapcsolatot, amíg Kata engem csúnyán le nem rázott. Nagy nehezen tudomásul vettem, vége a barátságunknak. Ennek immár tíz éve.

*

Füzesi Gábor magányosan sétált a kihalt, éjszakai Balaton-parton. Gondolatai, mint mostanában gyakran, Aranyosi Gabó körül forogtak. Mióta Lidivel találkozott, nem tud szabadulni tinédzserkori emlékeitől. Előtorrt lelke mélyére ásott lelkiismeretfurdalása, ami feldolgozhatatlan cselekedetével szembesíti mindannyiszor, ahányszor csak eszébe jut. Hogy lehetett annyira gyáva? Hogy vállalhatta fel inkább Gabó elvesztését, mint a kellemetlen szituáció tisztázását? - teszi fel magának újból és újból a kérdést, amire nincs megnyugtató válasza. Bár azonnal szakított Katával, kiborították a történetek, mégis meghunyászkodott.

Sóhajtott, megállt. A csillagfényes égboltot, a hold sejtelmes fénye által megvilágított, szinte mozdulatlan víztömeget nézte. Lehangeltsége keserű rosszkedvbe csapott át.

Felvillant előtte az ismerősnek tűnő hölgy, akit reggel óta többször látott, de csak a lelkében érezte, mintha valaha köze lett volna hozzá. Arcvonásai Gabóra emlékeztették, de neki mindig rövid, sassoon frizurája volt, testalkata természetellenesen vékonyka. A hölgynek hosszú, lágy hullámokban vállára omló haja van, férfiszemet gyönyörködtető, manőken testalkata. Persze, ő csak a kislány Gabót ismerte, a hölgy lehetne akár vele azonos is. Órájára nézett - mindjárt hajnalodik, jó lenne kicsit aludni - gondolta, és indult vissza a szállodai lakosztályba.

*

A nyaralás első hete az elképzelésemet felülmúlva telt. A következő hét egyik délutánján magányosságra vágytam. Amikor anyuék fürödni mentek, könyvet vettem magamhoz, kiültem az erkélyre. Az „idilli” hangulatomból kellemetlen felismerés zökkentett ki: A szomszéd lakosztályba vendégek érkeztek. Egy vékony fal választott el tőlük. Így lettem fültanúja a párbeszédüknek.

- Nem számonkérni akarlak, de elmondhatnád, mi a csuda történt veled? - kérdezte egy ingerült női hang.

- Semmi különös. A szokásos hangulatváltozás - felelt a kellemes férfihang.

- Ne ködösíts! Ki az a nő, akit reggel annyira megnéztél a büfében? - remegett a hangja a féltékenységtől.

- Nem ismerem. Emlékeztet valakire a régmúltból.

- Egy régi szerelem?

- Azt hiszem, annál sokkal több volt. Játsszótárs, örzőangyal, pár évig amolyan igaz jóbarát, aki mindenben a társam volt.

- Ez kemény kritika rám nézve, nem gondolod?

- A mi kapcsolatunk nem erről szól. De ha a vállatbírám akarsz lenni, el kell mondanom valamit. Amikor kiállításon voltam Hatvanban, találkoztam egy általános iskolai osztálytársammal. A felidézett emlékek vannak rám hatással - hallgatott el.

Kis ideig csak mocorgás, sóhajtozás hallatszott. Egyre feszültebb lettem. Lapozgattam a kezemben tartott könyvben, nem kötött le. Néztam a vonuló bárányszerűeket. Amíg máskor szórakoztattak, akkor idegesítettek. Lélegzetvisszafojtva figyeltem.

- Az említett lányról kaptál infót? - faggatta tovább.

- Róla sajnos a legkevesebbet.

- Miért nem keresed fel, ha nem tudod elfelejteni?

- Mert nincs hozzá sem merszem, sem jogom. Nagy vele szemben a vétkem. Bonyolult történet. Gabó a lelki jóbarátom volt évekig, de szerelmes - azt hiszem - nem voltam bele. Mindig voltak mellette barátnőim, akik jöttek-mentek. Áhh, hagyjuk!

„Épp most, mikor kezd izgalmassá válni a téma? Na, azt már nem!” - gondolta magában Kriszta, és kemény eltökéltséggel harcolt Gábor megnyeréséért.

- Ne hagyjuk, mesélj róla!

- Tizennégy éves kamaszok voltunk. A kellemes, megnyugtató hangja itt cseng a fülemben. A szelíden jóságos, gyönyörű tekintetű szemei feledhetetlenek. Minden gondomra voltak vigasztaló szavai. A mai napig szégyellem magamat, ha eszembe jut, mit követtem el ellene, a barátságunk ellen.

Atya ég, ez Gabó! - állapítottam meg rémülten. Hogy az ördögbe ismételheti magát a múlt ilyen félelmetes azonossággal?! Tíz év után ismét ő jön a szomszédunkba! Ó, sors, mit vétettem, miért veszed el tőlem még az ábrándos vágyaimat is?! Bár a függetlenségem nem adnám fel, mégis, mióta Liditől tudom, nem felejtett még el, dédelgetem magamban, milyen jó lenne, ha legalább egyszer felhívna, hogy tisztázzuk, miért fordult el tőlem. Ezzel talán le tudnám zárni magamban végleg a Gabó-ügyet - temettem arcomat a két tenyerembe. Áhh, mindegy! Barátnője van, ki tudja, azóta hányadik - nyugtattam magamat. A nő szemrehányó hangját figyeltem.

- Képes lennél egy régi vonzódás miatt feladni a jelenedet?
- Milyen jelenről beszélsz? Mióta eltűnt az életemből, nem vagyok alkalmas párkapcsolatra.
- Itt a lehetőség. Azzal ugye tisztában vagy, nem rajtam múlik az állóvízszerű kapcsolatunk?
- Kettőnkön. Nem az én menyasszonyom voltál.
- Ugyan, hülyeség, az már a múlt! De mondd csak, hogy szakadt meg a kapcsolatotok?
- Kata, a borsodi barátnőm - közös osztálytársunk volt általános suliban. - Pesten, ha nehezen is, elfogadta Gabóval a barátságunkat, de ott már nem. Egyszer akkor hívott telefonon, amikor nem voltam bent a szobában. Kata csúnyán lerázta. A beszélgetés végét hallottam. Feldühített a nyeglesége. Közbe akartam avatkozni, de mire átvettem a telefont, csak a vonal szaggatott bűgását hallottam. Amint megtudtam, hogy Gabót rázta le bunkó módon, szakítottam vele, de Gabót azóta sem merem felhívni.
- Butaság! Biztosan megértette volna a szitut.
- Lehet, nem tudom. Neki nagyon szigorú elvei voltak.
- Elvei... Hmm... na jó, hagyjuk! Miért nézel így rám?
- A viselkedésed ejt gondolkodóba. Nem ígértem neked semmit, mégis rosszul érzem magamat a bőrömben. Amikor azt kérted, kísérjelek el a balatoni körutazásodra, jó ötletnek tartottam. Kedvelem a társaságodat, de ennyi, és nem több részemről.
- Ugyan már, ne gyerekeskedj! Csak nem azt akarod elhitetni velem, hogy túlbecsültem a kiállásodat mellettem Andrissal szemben?! Vagy azt, hogy csupán baráti alapon nem utasítottál vissza, ha társaságra vágytam? Nem hiszem.
- Pedig ez az ábra. De arra jó volt ez a hét, hogy rájöjjek, mi a fontos nekem.
- Ábrándokat kergetsz. Azért hívtalak magammal, hogy bizonyítsam Andrisnak, neked: a szakításunkat véglegesnek tekintem. Hozzád vonzódok, és ez valóság, nem illúzió.
- Sajnálom, csalódást kell okozzak neked. Az utolsó vitákban melléd álltam, mert akkor neked volt igazad, de a végleges szakításotokat kifejezetten elleneztem. Ebben nem változott a véleményem. Nem hibázott Andris akkorát, hogy odadobj miatta négy év boldogságot.
- Nem értelek. Eljössz velem egy hétre, közös lakosztályban lakunk, ki fogja neked elhinni, hogy nem történt köztünk semmi? Andris biztosan nem.
- Te meg én tudjuk az igazságot, egy lakosztályban vagyunk, de külön szobában. Ha nem hinne nekem, van cáfolhatatlan bizonyítékom, amivel hitelessé tehetem magamat előtte.
- Egyetlen egy ilyet mondjál!
- Neki tartozom kettőnkkel kapcsolatban elszámolni, ha igényt tart rá, nem neked.
- Jól van, ne húzd fel magadat!
- Már nem fogom. Kriszta, Andris a legjobb barátom. Ha szerelmes lennék beléd, akkor sem lennék képes nőként nézni rád. Nekem a legfontosabb, hogy bármikor a szemébe nézhessek kettőnkkel kapcsolatban. De van ennél ütősebb érvem is.
- Miért nem mondod, mi lenne az?
- Mert nem rád tartozik. Hagyjuk ezt a méltatlan vitát! Kimegyek a vízre, kiszellőztetem a fejemet, majd jövök.

*

Elszállt a kevéske jókedvem, amit az első hétnek köszönhettem. Anyu észrevette a rossz kedvemet, faggatni kezdett:

- Mi történt, amíg csónakáztunk, hogy ilyen lehangolt lettél?
- Jobb lett volna, ha veletek tartok - odáztam el a választ.
- Gabókám, ne beszélj félre, engem nem tudsz megvezetni!
- A sors üz velem kegyetlen játékot. Amíg elvoltatok, kiderült számomra, Füzesi Gabó költözött a szomszédunkba a barátnőjével.
- Miből vagy ennyire biztos benne, hogy ő az?
- Lidiről, Katáról, rólam mesélt neki.
- Ne is törődj vele, kicsim! Léha, megbízhatatlan fickó. Sokkal jobbat érdemelnél nála.
- Tudom, igazad van, mégsem tudom kitörölni az emlékeimből.
- Most biztosan nagyon rossz, de meglátod, megnyugszol ismét. Az jár a fejemben, Lidi megadta neki a telefonszámodat. Én úgy gondolom, az lenne jó, ha titkosítanánk. Úgyis ki vagyunk akadva apuval a sok ügynöktől, akik szinte éjjel-nappal zaklatnak bennünket. Mit szólsz az ötletemhez?
- Ambivalens érzéseim vannak. Talán jót tenne egy tisztázó beszélgetés.
- Butaság, anyukám, a régi sebeket felszakítanod. Hidd el, csak azt érnéd el, újból csalódnál benne.
- Nem újramezdeni akarom én.
- Értelek, de jobb lenne, ha a régi Füzesi Gabót őriznéd magadban. Vele voltak aranyos élményeitek. Ki tudja, milyenné vált felnőttként?
- Lehet, hogy igazad van. Oké, hallgatok rád, a függetlenségem úgyis többet ér mindennél.

*

Két nap múlva reggel, bevásárolni indultam. Nagy meglepetésemre a parkolóban Gabó várt rám.

- Szia, Gabó! - köszönt rám nemes egyszerűséggel.
- Szia! Hát te hogy kerülsz ide? - adtam az ártatlant.
- Mellettetek a szomszédos lakosztályban lakom. Nehezen, de sikerült kiderítenem, nem csak emlékeztetsz arra a tizennégy éves kislányra, akinek az emlékét magamban hordom, de te magad vagy Aranyosi Gabó.
- Nem adom az ártatlant, egyszer akaratomon kívül fültanúja voltam a beszélgetéseknek, de azt hittem elutaztatok, mert azóta egyszer sem láttalak a parton.
- Én inkább csónakázni szeretek. Kriszta egyébként nem a barátnőm. Lejárt a szabadsága, hazautazott. Én maradtam, mert veled akartam találkozni, csak lehetőséget nem találtam rá eddig. Miután megkaptam Liditől a számodat, többször hívtalak, de hogy sikerülhetett volna, amikor itt vagy, karnyújtásnyira tőlem - mosolygott rám.
- Hova igyekszel? - kérdeztem, zavaromat leplezve.
- Ha engeded, elkísérlek. Az erkélyen voltam, amikor anyukádnak mondtad, ma te mész vásárolni.
- Ha valóban nem tilosban jársz, óhajod teljesítve! - kacsintottam rá.

Vásárlásból hazafelé rávett, reggeli után sétáljunk fel a Tamás-hegyre. A gyönyörű panorámát nyújtó kilátó tövében beszélgettük át a délelőttöt. Ezt követően mindennapossá váltak a közös séták. Jó egy hét után kért, menjek vele csónakázni. Messze beveztek. Lehorgonyozott. Egy sátorlappal árnyékot csinált, hogy szénné ne égessen bennünket a kora délutáni nap. Mellém ült, átfogta a vállamat, úgy beszélgettük át a múltunkat. Órákig folyt belőlünk a szó. Egyszer csak hozzám hajolt, átkarolt:

- Gabó... Drága Gabókám, be kell vallanom, halálosan szerelmes vagyok beléd, azt hiszem, tizennégyéves korom óta, bár akkor még nem ismertem fel, csak a hiányodtól szenvedtem kegyetlenül.

- Én pedig az egyoldalú szerelemtől.

- Nagyon sajnálom, balga voltam, és éretlen, de szeretném, ha elhinnéd, miattad szakítottam Katával, a hiányod tett alkalmatlanná a párkapcsolatra.

- Engem a csalódás óvatossá, bizalmatlanná a férfiakkal szemben.

- Sajnos mindketten megszenvedtük egymás hiányát. Remélem, annál jobban megbecsüljük az egymásra találásunkat. Többször kerestelek, amikor Pesten jártam, de annál többet, amit magam is tapasztaltam, elköltöztetek a lakótelepről, nem sikerült kiderítenem. Te teljesen kitöröltél az emlékeidből?

- Sajnos csak akartalak.

- Mégis, hogy érzel irántam?

- Kedvellek, jó veled, de több időre van szükségem hozzá, hogy merjek újból ábrándokat szőni.

- Fájnak a szavaid, de értelek - vont magához.

Az agyam tiltakozott, de a testem-lelkem kívánta a közelségét. A könnyörgő tekintetével, érzéki simogatásával sikerült megtörnie bennem az ellenállást. Átöleltem, hevesen csókolóztunk. Egyre jobban szorított magához.

- Boldog érzés lehet csókolózás közben valaki karjában meghalni, de odáznám még pár évig, ha engednéd - préseltem ki magamból a szavakat.

- Nem tudlak elengedni. Emlékszel még a kis csacska rigmusomra?

- „Tegabó meg Éngabó, annyi, mint két félGabó”. Erre gondolsz?

- Erre, én kis okos angyalom. Akarod, hogy a két félből egész legyen?

- Amint látom, mit sem változtál az „adj uram isten, de rögtön” mentalitásodban.

- Nem, és ma is úgy gondolom, mint akkoriban, az ösztöneink nem csálnak meg bennünket, vágyainknak szabad utat kell engednünk - simogatott szenvedélyesen.

Addig frusztráltuk egymást, míg teljesen megtört az ellenállásom. Felhevülten vont az ölébe a csónak aljában.

- Ezért csaltál el csónakázni?

- Bevallom, örülden vágytam rá, hogy az enyém légy, de hogy ez teljesülhet, abban egyáltalán nem bíztam.

Féltem az elkövetkező perpektől, de kívántam őt, akartam, hogy nővé tegyen. Megláthatta szememben a félelmet, mert érzéki játékaik közben gyengéd hangon bátorított:

- Vigyázni fogok rád. Szeretném, ha együttlétünk örök vágyat keltene benned irántam.

- Valóban félek, de akarom, hogy megtörténjen akkor is, ha többé nem találkozunk.

Eltorzult az arca, sóhajtván engedett el. Fájt, hogy megbántottam, de mindig is olyan voltam, ami szívemen, a számon. Felkönyökölttem, némán néztem pár másodpercig, majd megcsókoltam:

- Nem akartalak megbántani, de muszáj őszintének lennem, mert tudnod kell, milyen érzések kavarnak bennem.

- Nekem nem az aktus fontos veled, hanem az egygyé válásunk - mondta rosszkedvűen.

- Ha nem ezt éreztem volna, nem vihettél volna bele semmibe. Ölelj át, mert érezni akarom, nem haragszol rám!

Átkarolt, keze ösztönösen mozdult simogatásra. Panaszszavam nem lehet ellene, édes gyengédséggel tett magáévá. Komolyságom gondolkodóba ejtette:

- Amint nézlek, úgy tűnik, mégis megbántad - feküdt mellém zihálva.

- Nem, semmit nem bántam meg, hiszen tizennégyéves korom óta tudom, férfiként egyedül te közeledhetsz hozzám.

- Nagyon rossz volt? - ölelt magához simogatva.

- Az első pillanatokban igen, de a végén átélhetetlenül jó volt veled szárnyalni.

- Drága Gabókám, gondolkodás nélkül állnék veled anyakönyvvezető elé, akár ma, ha benne lennél. Akkor legalább nem szöknél meg újból előlem. Nagyon komolyan gondolom: légy a feleségem!

- Ne komolytalankodj, felelőtlen ígéreteket utálok tenni. Úgy érzem, a te életedben vannak még elvarratlan szálak.

- Valójában nincsenek. Krisztával megbeszéltünk mindent.

Gyönyörű délutánt, éjszakát töltöttünk együtt.

Másnap a családjához utazott, az édesanyja és kishúga születésnapját megünnepelni. Hívott, de én túl korainak tartottam volna még. Amikor az üdülő előtt utána néztem, lelkiismeret-furdalásom támadt. Felelőtlenek voltunk Krisztával szemben. Ő biztosan szorongva várja haza. Éreztem, amíg nem rendezi a kapcsolatukat, mi nem találkozhatunk. Ha pedig az együtt-létünkben baba fogant, soha többet. Nem adom fel a függetlenségemet a kompromisszumra épített jövőért. Nem tudnám elviselni, hogy becsületből vállaljon fel bennünket.

Helyzetemnek és szándékomnak megfelelően alakultak a dolgok. Apu ráunt a nyaralásra. Kaptam az alkalmon, és indítványoztam, menjünk haza. Fájt a szívem, de búcsú nélkül ültem anyuékkal kocsiba.

*

Gabó rosszkedve hazautazása után állandósult. Nem érdekelték a megrendelések. Csaknem két hét gyötrődés után erőt vett magán, felhívta Gabót a Liditől kapott számon, hogy tisztázza vele a számára elfogadhatatlan döntését, de csalódottan tette le, amikor az automata közölte vele, a szám megváltozott. Ettől kezdve teljesen magába fordulóvá vált.

- Gabó, légy szíves, ne zárkózz be a szobádba, beszélni szeretnék veled - jelentette ki édesanyja határozottan.

- Legyen akaratod szerint, de semmi kedvem hozzá.

- Mondd el, mi történt a nyaraláson? Miért vesztél össze Krisztával?

- Nem történt semmi. Nem veszünk össze. Talán panaszkodott rám?
- Nem kellett panaszkodnia, a viselkedésetek magáért beszél. Mióta itthon vagy, a lakásból sem mozdultál ki. Eddig mindent megosztottál velem, most miért zárkózol magadba?
- Mert nincs logikus magyarázatom a viselkedésemre. Késő bánat belátnom, nem lett volna szabad engednem Kriszta kéréseinek, mert ezzel adtam okot rá, hogy mindent félreérthessen, többet képzeljen a dolgok mögé, mint én. De ez érdekel a legkevésbé. Azt meséltem neked, miután hazajött Kriszta, összeházasztunk Gabóval. Amikor hozzátok mentem, váratlanul hazautazott. Azóta nem tudom elérni. Megváltoztatták a telefonszámukat.
- Valaminek történnie kellett, ha békességben váltatok el, és mégis ilyen döntést hozott.
- Kriszta személye foglalkoztatta, de mindannyiszor megnyugtattam, nincs, és nem volt vele kapcsolatom. Anya, nekem Gabó kell, senki más!
- Akkor tessék, rajtad a sor! Bizonyítsd be neki, szereted őt, fontos a számodra! Különben nem csodálom, hogy nem bízunk benned a Kata-ügy miatt. De ha ennyire kiborít, kövess el mindent a meggyőzésére. Tudd meg, hol lakik, és menj el hozzá személyesen. Egy beszélgetést mindenképpen megérne, hogy tisztán láss.
- Igazad van, de Lidi nem túl közlékeny velem. Ha Gabó el akar zárkózni előlem, nem fogja megadni az elérhetőségét.
- Hagyjuk ezeket a fölösleges „ha” dolgokat! Tényekre van szükséged, nem feltételezésekre!
- Oké, ebben is igazad van. Elmegyek Lidihez, kiszedem belőle az új számot vagy a lakcímét. Köszí, hogy tettekre ösztönzöl! Máris jobban érzem magamat.

*

Szívfájdítóan nehéz pár hét következett, amíg lelkileg is beletörődtem saját döntésembe. Ahogy teltek a hetek, egyre biztosabbá vált, az együttlétünknek maradandó emlékét hordom a szívem alatt. A felismerés ijesztően hatott rám, de örültem, hogy a fiában vagy lányában szerethetem őt tovább.

Hat hét után mentem orvoshoz, kiderült, ikrek növekednek bennem. Leültem anyuékkaal megbeszélni, hogyan tovább. Azzal egyetértettek mindketten, meg kell tartanom őket, de hogy Gabót nem akarom értesíteni, azzal apu nem. Anyu azon az állásponton volt, ha fontos lennék Gabónak, már rég felkeresett volna. Valahogy így gondoltam én is, az elzárkózás mellett döntöttem ismét.

Szeptember közepe volt, zuhogott az eső. Épp ebédhez készülődtem, amikor csengettek. Kimentem, döbbenet torpantam meg, Gabó állt a kapuban.

- Atya ég! Te hogy kerülsz ide?
- Egy szerelmes szív elől nem lehet örökre elbújni.
- Na gyere be, mielőtt teljesen szétázol! - nyitottam kaput.

Az előszobában magához ölelt:

- Sejtettem, hogy emiatt bujkálsz - simogatta meg a már egyértelműen gömbölyödő hasamat. - Mond, miért tetted ezt velünk?
- Felelőtlennek éreztem magunkat Krisztával szemben - mondtam halkan.
- Dehát nem megbeszéltünk vele kapcsolatban mindent, drága kiscicám? Miért nem fogadod el, nincs köztünk tisztázatlan kérdés.

- Mert folyamatosan a hallott párbeszédetek lüktet az agyamban. Ugye egyetértesz velem, Kriszta nem úgy tűnt, mint aki fel akarja adni?

- Igazad van, neki valóban tervei voltak velem, de hallhattad az én álláspontomat is. Már csak azt szeretném tudni, mit tegyek, hogy hiteles lehessen előttem?

Néztem a nyílt tekintetű, rajongó szemeibe, és tudtam, minden betű, amit kimond, igaz.

- Azzal tetted magad hitelessé, hogy itt vagy - öleltem át.

- Rettenetesen szenvedtem a döntésetől. De mondd csak: velem, a babáinkkal szemben nem érezted, hogy felelőtlen vagy?

- Babáinkkal - sóhajtottam hozzásimulva. - Ha tudsz, bocsáss meg!

- Gabókám, vedd komolyan, én úgy jöttem hozzád, ha nem állsz velem szóba, számomra nincs tovább! Nélküled értelmetlenné vált az életem. Ez a válaszom. Az már biztos, hogy ikreink lesznek?

- Igen, a múlt héten voltam orvosnál.

- Hogy érzed magadat, hogy viseled az állapotodat? - kérdezte, miközben simogatott, csókolt, ahol ért.

- Nehezen, de boldogan. Olyan jó, hogy itt vagy!

- Én komolyan mondtam a csónakban, azonnal feleségül vennék, ha jönne hozzám.

- Drága Gabókám, sajnálom a történetet, de olyan bonyolult volt körülöttem minden.

- Próbállak megérteni, nem könnyű az esetünk. Alig két hónapja a semmiből kerültem tíz év után elő. Átsétáltunk másfél hetet, eltöltöttünk intim kettesben egy csodálatos napot, éjszakát egymással, ami édeskevés az életre szóló döntésekhez, de hinned kell, szívemből, lelkemből szeretlek!

Karjaink szorosan egymásra fonódtak, kifulladásig csókolóztunk.

- Én drága, önérzetes bogárkám... fáj a szívem, hogy nem lehettem melletted, nem könnyítettem meg a nehéz napjaidat. Borzalmas volt, hogy nem tudhatok rólad semmit. Én hízelgő kiscicám, ez többé nem fordulhat elő! Nem nyugszom addig, amíg igent nem mondasz nekem, anyakönyvvezető elé nem állsz velem!

- Örömmel, de távházasságban óhajtod felnevelni velem a babáinkat?

- Nana! Nem tetszettél engem megérteni. Nem mozdulok mellőled! Nélkülözhetetlené fogom tenni magamat az életedben, a kicsik életében!

- Nem lesz nehéz, de mégis hogy gondolod?

- A részletekben neked kell döntést hozni, négyünk érdekében. Szabadúszó vagyok, könnyen változtatok. Úgy intéztem mindent, addig maradok, amíg megtűrsz magad mellett.

- Oké, de ugye nem kárhoztatsz éhhalálra engem és az ikreket, amíg megunom a társaságodat? - csókoltam meg. - Tarts velem, épp ebédelni készültem... és mondd el végre, hogy találtál rám!

- Amikor szembesültem vele, nem csak faképnél hagytál a Balcsin, de a számotokat is megváltoztattátok, rettenetes düh lett úrrá rajtam - kezdett mesélni. - Egy hétig dúltam-fúltam magamban. Anyu ráunt a kezelhetetlen viselkedésemre, leültünk beszélgetni. Megerősített benne, meg kell, hogy keresselek, el kell hitetnem veled, nincs nélküled számomra élet. Bár háromszori rohamozásomba került, de ismét Lidi segített rajtam.

Anyuék nagyon meglepődtek, amikor este Gabó engedte be őket. Egy hónapig maradt, összeházasodtunk. Pár napra hagyott magamra, amíg rendelkezett a házáról, összepakolta a holmijait, és hozzánk költözött.

Nagyon boldogok voltunk. Esténként sokat bohóckodtunk. A babák névválasztása hatalmas párnacsatába torkollott, mert ő mindenáron azt akarta, legyenek ők is Gabók. Na ne! Ekkora Gabó-gubanc mégsem járja! - tiltakoztam. De hogy szent legyen a béke, azt ajánlottam, a fiú legyen Franci, a kislány Franciska.

Áprilisban jelenlétében és segítségével életet adtam a két egészséges Francinak. A karjában tartva őket, mindkettőnk arcán könnyek gördültek végig. Annyit tudott kipréselni magából:

- Gabó... Gabókám, én olyan, de olyan boldog vagyok! - hajolt hozzám a két kicsivel.
- Olyan elviselhetetlenül, mint én? - kérdeztem erőtlen hangon.
- Szerinted? - csókolt meg először engem, majd a két kicsit.

2009. július 20.

* * *

SZERELMI HÁROMSZÖG

- De igen anyukám, válunk! - fakadtam ki elkeseredetten.
- Rémeket látsz, kislányom. A ti házasságotoknál jobbat nehezen tudnék elképzelni.
- Annak indult, de egy éve valami történt, amitől mára romokban hever a nagy szerelem.
- Minden kapcsolatban vannak holtpontok, majd átlendültök rajta ti is.
- Átlendültünk. Nem panaszkodtam neked, mert örültem, hogy el vagy ragadtatva Ricsitől, de a hétvégéket leszámítva, reggel fél hétkor elhúz itthonról és este fél tízig színét sem látom.
- A múltkor még az volt a bajod, hogy napközben óránként hívogat.
- Igen, mert úgy éreztem, ellenőriz. De ha este meg reggel nem lenne köztünk egy kis entyempentyem, esküszöm, facérnak érezhetném magamat.
- Amíg tőled vár intimitást, addig nincs baj.
- Jaj, anyukám, hagyjuk a frázisokat! Rettenetesen unom, hogy minden gond a nyakamba szakad! Nem szeretkezésből áll az élet.
- Ó, kislányom, dehogynem! Hidd el, minden kapcsolat sorsa az ágyban dől el.
- A miénk nem. Szeretem Ricsit, imádom a két kicsit, de akkor sem fogom elnézni, hogy soha nincs itthon. Biztos vagyok benne, nő van a dologban.
- Ugyan már... Vagy úgy gondolod, reggel veled hetyeg, délután valaki mással, és tőle rohan hozzád újból egy kis munícióért? Liankám, ne túlozz el mindent!
- Nagyon a védelmedbe vetted! Akkor azt magyarázd meg nekem, miért van az, hogy egyik nap egyik minisztériumi osztályvezetőnél jönnek össze, másik nap a másiknál, nálunk meg soha?
- Ez valóban elgondolkodtató, de tőle kéne rá magyarázatot kérned, nem tőlem.
- Kértem. Az rá a válasza, nálunk kicsik még a gyerekek.
- Na jó, hogy megnyugodj, beszéllek apuval, majd a körmére néz ő, hol járkal délutánonként. Csak ne idegeskedj, mert annak a kis drágáim isszák meg a levét. Le kell tennem csillagom, cseppet, szia, majd hívlak!
- Oké, szia, anya!

Helyére tettem a kézibeszélőt, magamba roskadtam. Mázsás súlyként telepedett lelkemre kételyem. Hiába próbáltam munkámba mélyedni, képtelen voltam koncentrálni. Félretoltam az aktákat, könnyeimmel küszködtem.

Hetek óta töröm a fejemet, hol, melyikünk hibázott. Miért ábrándult ki belőlem Ricsi? Évekig úgy oda volt értem, alig tudtam megfékezni kirobbanó rajongását. Bár az effajta szerelem elkerült, de feltétlen hűséggel viszonyoztam ragaszkodását. Gondolatban nem lennék képes megcsalni őt, és nem tudnék lemondani a biztonságról, amit a mai napig nyújt számomra.

Filmkockaszerűen peregetek agyamban a múlt emlékképei.

*

Jópár szombat délutánba tellett, amíg a diplomadolgozatomhoz összegyűjtöttem minden érdekes és fontos adatot, eseményt Mátyás király koráról a Hadtörténeti Múzeumban. Séta közben arra lettem figyelmes, teremből terembe követ egy magas, feltűnően elegáns srác, aki

nem először bukkan fel a közelemben. Óvatosan szemmel tartottam. Majdnem elnevettem magamat, amikor észrevettem, bele-belekukucskál a füzetembe. Eldöntöttem, végére járok a dolognak. Úgy indultam tovább, hogy véletlenszerűen érjek a karjához.

- Elnézést, nem vettem észre, hogy... - haraptam el a mondat végét, és meglepetést színleltem.
- Nem történt semmi. Látom, nagyon leköt a muzeális anyag.
- Igen, anyagot gyűjtök a szakdolimhoz - csuktam össze a füzetet.
- Ugye, ez nem azt jelenti, hogy máris magamra hagysz?
- Belefáradtam a jegyzetelésbe, jojóznak a szemeim - lepleztem zavaromat.
- Sejtettem, hogy nem céltalanul rovod a sorokat ilyen szorgalmasan. Nem ez az első délután, amit a társaságodban töltök úgy, hogy eddig észre sem vettél.
- Valóban? Na és miért, ha szabad kérdeznem?
- Szabad, de szívesebben válaszolnék a kérdésedre mondjuk egy kellemes hangulatú presszóban vagy cukrászdában. Benne lennél?
- Jót tenne a kikapcsolódás, úgyhogy indulhatunk.

Mélyen szívtam magamba a friss levegőt, amikor az utcára értünk.

- Különös hatással vannak rám a kanyargós, ódon utcák - szólalt meg, miközben folyamatosan engem nézett.
- Rám megnyugtatóan hatnak. Ha zaklatott, fáradt vagyok, szívesen adom át magam a múlt hangulatának.
- Kedvenc időtöltésem a múzeumjárás. Három hete láttalak először. Érthetetlen, de mágnesként vonzottál magadhoz. Amikor kijöttünk az épületből, szándékosan mentem ellenkező irányba. Meglepően tapasztaltam magamon, távolodásod hiányérzetet váltott ki belőlem. Egész héten nem tudtalak kivenni a fejemből. Nagyon vártam a szombatot, hátha ott találalak ismét. Szerencsém volt, csak úgy, mint a múlt héten. De ami ma történik velem, ennél jobb nem történhet: itt sétálsz mellettem.

Egy kanyargós utcában ballagtunk, amikor megállt, és maga elé engedett a meghitt hangulatú cukrászdába.

- Értesz hozzá, hogy fokozd bennem a zavaromat - hebegtem, és kerültem a tekintetét.
- Nincs szándékomban, ez az igazság - ültünk le. - Mit fogyasztunk? - mosolygott rám bátorítóan.

*

Így ismerkedtünk meg. Ettől kezdve minden nap találkoztunk. Ricsi árnyékként követett mindenhol. Egy éven belül összeházasodtunk. Kilenc hónap múlva megszületett Szilike, majd rá másfél évre Liácska. Első komoly nézeteltérésünk fél éve történt, amikor besokalltam, dolgozni akartam. Ricsi eleinte kedvesen győzködött, várjam meg, amíg Liácska oviba megy, ne rángassuk ki őket hajnalok hajnalán az ágyból. Megmakacsoltam magamat. Egyik reggel csúnyán összekaptunk emiatt:

- Ne a szád járjon, tessék, előtted a lehetőség, menj el te GYES-re! - keltem ki magamból.
- Boldogan tenném, ha nem a karrierem vágnám vele ketté.
- Hmm... karrier... Nem gondolod, hogy rendkívül önző szempont! Nekem is diplomám van, szeretnék én is többre jutni, mint ahol tartok.

- Nem önzőség, kicsi Liankám, praktikusság. Részben sokat buknánk rajta, ha én maradnék itthon, másrészt, neked még nincs állásod. Egyelőre egy imádnivaló, diplomás anyuka vagy, de meglátod, mindenben segíteni foglak, hogy a hivatásodban is mielőbb csúcsra juthass.

Magához ölelt, és addig csókolt, amíg rá nem mosolyogtam. Akkor kibékültünk, de bennem tovább dolgozott az elégedetlenség, kezdett eluralkodni rajtam a kismamafóbia. Egyik este nagyon felpaprikáztam magamat, mire hazajött. Amikor meghallottam a halk motoszkálást az előszobában, megpillantottam órám a bűvös fél tizedet, ugrásra kész voltam.

- Alszol, kincsem? - nyitott be óvatosan a szobába.

- Hogy aludnék! - csattantam fel.

- Kijönnél, kicsi szívem?

- Ricsi, hagyd ezt a negédes hangot, hányingerem lesz tőle! Azt mondd meg inkább, hol a hétfenében kujtorogsz minden nap?

- Ki húzott fel megint? - akart magához ölelni, de nem voltam rá vevő.

- Senki. Hallgatlak!

- Nem mondhatok mást, mint az igazat, azt pedig hallottad elégszer.

- Pedig lehetnél kreatívabb, mert elkopott a lemez.

- Lehetnék, de nem leszek. Tessék, hívd fel Csajka Pétert, ma náluk voltunk - ment dühösen a fürdőszobába.

- Nem fogom magamat lejáratni még a kedvedért sem. Hova mész? Ezért főzök, hogy máshol lakj jól? - szóltam utána mérgesen.

- Farkaséhes voltam, de kösz, torkig vagyok a már-már napirenden tartott botrányaidtól.

Mérgemben földhöz vágtam a jénait, amiben a hasáburgonya volt. Kijött, szó nélkül össze-söpört. Megfogta a kezemet:

- Mi a célod az állandó cirkuszokkal?

- Semmi. Értsd meg, nem bírom, hogy egész héten minden rám marad! - sírtam el magamat.

- Attól meg tudnál nyugodni, ha bölcsibe adnánk Liácskát, és taníthatnál?

- Ha maradnak továbbra is a kimaradásaid, nem. Különben pedig ezerszer mondtam már, oktatásüggyel szeretnék foglalkozni, de tanítani nem akarok.

- Oké, holnap beszélek Dénessel, mit tudna neked ajánlani, de ennek ára van.

- Mondd, neked máson sem jár az eszed, mint a szexen?

- Szeretkezésen. Jó a meglátásod, ha veled vagyok, máson sem. Csak rád nézek, és kész vagyok. Na, kérem azt a békepuszit, te édesen haragos anyuka!

- Tudod, hogy szeretlek, de akkor sem fogom elviselni, hogy mással töltsd a délutánjaidat!

- Oké, ezen is el fogok gondolkodni, de kis türelmedet kérem.

*

Múltba révedésemből a Török induló pergő ritmusa rángatott vissza.

- Szia, anyukám!

- Szia, kislányom! Lefektetted a drága kincseimet?

- Igen. Kihancúrozták magukat a játszótéren, hamar elaludtak.

- Apukád kiderítette a Ricsi körüli rejtélyt. Tudja a pontos címet, ahol a délutánjait tölti. Telefonban túl hosszú lenne, e-mailt küldött neked, abból megtudsz mindent.

- Látom, ebben a pillanatban érkezett meg. Jesszusom, hisz ez egy kisregény! Na jó, megyek, elolvasom.

- Rendben. Arra kérlek, ha szereted még őt, ne ronts el mindent végleg.

- Jól rám ijesztettél. Elolvasom és hívlak.

Izgatottan nyitottam meg az e-mailt. Alig tudtam végigolvasni, úgy potyogtak a könnyeim. Felmentem a netre. Hosszan kellett kutakodnom. Feljegyeztem minden fontos adatot. Telefonáltam. Közben hallottam az előszobában a jól ismert motoszkálást. Meglepetten néztem az órára, nyolc múlt pár perccel. Mi történhetett? Talán észrevette aput? Kisvártatva benyitott:

- Szia, feleségek ragyogó csillaga! Mi történt, egyetlenem, miért van kisírva a szemed?

- Hogy mi történik velünk és hol vagy délutánonként, azt szeretném tudni tőled, de most végre egyszer az igazat mondd!

Szótlanul állt, hosszan nézett. Végül én szólaltam meg:

- Cziha Emma, mondd neked valamit ez a név?

- Kitől tudad meg? - kérdezte megsemmisülten.

- Az ebben a pillanatban közömbös. Ricsi, választanod kell!

- Akartam, de nem tudok. Nekem ti vagytok a mindeneim, nélkületek képtelen lennék élni, létezni, de... - sóhajtott keserűen.

- Nekem sem a válás a célom, de ezen feltételek mellett nem kívánok melletted maradni. Még vagy olyan fontos számomra, hogy ha pozitív döntést hozol, hajlandó vagyok egyenesbe hozni az életünket, de cselekedned neked kell, méghozzá mielőbb, mert fogytán a türelmem.

- A döntésem egyértelmű, hiszen az életem árán sem tudnék lemondani rólatok. Hiszel még nekem?

- Megpróbálok - nyújtottam át ultimátumként a feljegyzett adatokat.

Miközben átfutotta, először elsápadt, majd a remény sugarát láttam felcsillanni a szemében.

- Mondd, Ricsi, mit rontottam el ennyire, hogy ide jutottál?

- Valójában semmit. Csajka Peti csalt el magával párszor. Annyi elég volt, hogy rabjává váljak az ottani atmoszférának. Hiszel nekem abban is, hogy Cziha Emmához, a játékterem tulajdonosához semmi közöm?

- Megpróbálok, de megbocsátani egy feltétellel tudok.

- Bejelenthetsz a professzorhoz, csak arra kérlek, kísérj el.

- Bejelentettelek. Holnap öt órára vár. Elkísérni nem tudlak, de a rendelőben találkozunk.

- Ott leszek!

Boldogan adtam át magamat neki. Másnap felhívtam anyut, velem örült a sikernek. Megbeszéltük, ő megy az oviba a gyerekekért. Ám az én örömöm nem sokáig tartott, mert délután elmaradt Ricsi szokásos telefonja. Gyanakodva hívtam fel. A kollégái közölték velem, fél négykor távozott. Rosszkedvűen ültem fel a buszra. Öt óra előtt tíz perccel értem a rendelőbe. Fél hatig vártam, de hiába. Hazamentem, és beszédtem a fellelhető összes altatót.

Richárd hét óra után nyitott be a hálósobába. Ijedten rohant az ágyhoz. Szólított Liliant, de meg sem rezzent. A sok üres gyógyszeres doboz teljesen kétségbeejtette. Rémulten hívta a mentőket, de alig volt képes elmondani a címüket, a látottakat. Csak azt hajtogatta:

- Azonnal küldjenek rohamkocsit!

Amíg a mentő megérkezett, ecetes, szalmiákszeszes vattával próbálta ébresztgetni, de Lilian ernyedten feküdt.

Végre megérkezett a mentő. Az orvos a fejét csóválta, miközben Liliant vizsgálta.

- Nagy a baj, doktor úr, drága?

- Nagy. Sajnos azt csak laborvizsgálattal lehet megállapítani, mennyi szer szívódott fel a szervezetébe, pedig ettől függ a hölgy élete.

Megszólalt a telefon. Az anyósa hívta. Elhadarta, amit tapasztalt és az orvos mondott. Azzal köszönt el, a kórházból jelentkezik. Erre azonban képtelen volt. Magánkívül rohángált a folyosón, amíg Lilian a műtőben volt. Elveszítette önuralmát, szeméből patakokban ömlött a könnye.

Miután Lilian édesanyja megtudta a mentőszolgálatról, hova vitték a lányát, lélekszakadva rohant oda. Döbbenet nézte a vejét. Próbálta megtudni tőle, mi történt, de Richárd tudomást sem vett róla. Mint egy eszelős, fohászkodott magában félhangosan:

„Csak el ne veszítsem... azt nem fogom túlélni... bár igazuk lenne a mentőorvosoknak, él még... élnie kell! Nem éltem vissza a bizalmával... nem, soha nem tudnék... de hogy adjam tudtára: voltam a professzornál... és el fogok járni a kezelésekre... csak azért késtem a rendelőből, mert Cziha Emmára kellett várnom fél ötig, hogy megsemmisíthessem a regisztrációt a játékkeremben.”

Nyílt a műtő ajtaja. A betegápoló merev arccal tolta ki Liliant, és ment el Richárd és az édesanya mellett. Richárd odarohant, megfogta a neje kezét, és csak azt hajtogatta:

- Liankám... drága kincsem! Voltam a professzornál...

A főorvos odament hozzá, lehangoltan szólította meg:

- Kije ön a hölgynek?

- A férje vagyok... drága főorvos úr, életben marad?

- Sajnos nem tudom. Rengeteg altatót vett be. Kimostuk a gyomrát, de egy része felszívódott, mire hozzánk került. Emiatt talán felépülhetne, de a félkóma állapotból sehogy sem tudjuk felébreszteni. Akkor benne az élettágadás, amilyenel még nem találkoztam a praxisomban. Ön miatt lett öngyilkos?

- Igen, de nem vétettem ellene, nem szegtem meg a fogadalmamat.

- Próbálja meg elhitetni vele! Egyedül ön tudja életben tartani. Sajnálom, ennyit mondhatok.

Kezet fogott Richárddal, és visszament a műtőbe.

2011. május

* * *

GYEREKKOROM EMLÉKEZETES KARÁCSONYAI

LEVÉL A JÉZUSKÁNAK

Az első emlékezetes karácsonyom hatéves koromban volt, amikor saját kezűleg írtam meg a Jézuskának, milyen ajándékkal lepje meg a családjunkat. Nem az én ötletem volt, a Mikulás súgta. Kicsit megijedtem a feladattól, de úgy bízott bennem, gondolatban sem mertem volna csalódást okozni neki.

Abban igaza volt, minden betűt ismertem, de még soha nem írtam levelet. Nagy fejtörést okozott, hogy is fogjak bele. Faggatóra fogtam az osztálytársaimat, de ők sem tudták. Nekik mindig csak azt kell megmondaniuk, mit kérnek. Mit volt mit tennem, a nálam két évvel idősebb bátyámhoz fordultam kérdéseimmel, de rosszkor, mert véletlenül épp nem ért rá válaszolni.

Ültem hát az asztalnál, és ahogy a nagyoktól láttam, két kezemre támasztottam a homlokomat, úgy gondolkodtam. Olyan erősen, még a szánkózásról is megfeledkeztem, pedig télen az volt a kedvenc játékom. Felére rágtam a ceruzámat a töprengéstől, de annál tovább, hogy: „Kedves Jézuska” nem jutottam. Jó pár nap után elhatároztam, nem töröm a fejem felnőttes mondatokon, leírom, ami eszembe jut. A Jézuska mindent lát, még azt is, mennyit gondolkodtam. Írtam hát mindent sorba, ahogy a fejemben volt.

„Kedves Jézuska!

Ne haragudj, én még soha nem írtam neked levelet, mert csak ősszel kezdtem iskolába járni, és még csak most tanultam meg az összes betűt leírni. Lehet, hogy nem sikerül olyan jóra, de ugye látod, teljesen egyedül írom. Igaz, apuka megígérte, kijavítja, mielőtt elküldöm neked, hogy kinek mit szeretnék tőled hozatni a karácsonyfa alá.

Tudom, hogy te mindent tudsz és mindent látsz, még azt is, hogy van nekem babám, de mégis azt kérnék tőled, mert nagyon szeretek iskolásat játszani, és azt két babával nem olyan jó. Többször be akartam ültetni Zsuzsit - a húgomat - a játékból kinevezett iskolapadba, de láthattad, ő nem akart a babák között ülni, mert azokkal nem lehet beszélgetni. Nem haragszom rá ezért. Helyette is én írok, mert ő még nem iskolás, és nem ismeri a betűket. Jó lenne, ha neki is ugyanolyan babát hoznál, mint nekem, mert akkor nem kéne mindig kölcsönadnom neki, hogy ne sírjon.

A bátyámat nagyon szeretem, akkor is, ha nem mondta meg, hogy kell neked levelet írni, de minden mást meg szokott mondani. Elárulom neked, én azt hiszem, ő sem tudhatja ezt a levélírás dolgot, mert nem titkolózós. Nem tudja, hogy neki is kérek tőled ajándékot, mert szeretném, ha meglepetés lenne. Sokszor hallottam, hogy szeretne a barátaival korcsolyázni, úgy igazából, ahogy ők, és nem a cipőjében csúszkálni velük. Azt is tudom, hogy a focizást is nagyon szereti, mert egész nyáron lent van a focipályán. Szépen kérek, hozz neki futball labdát és korcsolyát! A korcsolya azért is nagyon jó lenne, mert akkor anyukának nem kéne szidnia őt a csúszkálásért.

Az anyukámról, apukámról se feledkezz meg, mert szeretnek minket, én is nagyon szeretem őket, és abban biztos vagyok, ők nem kérnek tőled maguknak semmit, mert azt akarják, hogy mindent nekünk hozz. Azt sajnos nem tudom, mit kérjek nekik, de te úgyis jól ismered az embereket, hozz nekik olyanokat, amiknek még a felnőttek is tudnak örülni.

A nagymamámnak nem kérek semmit, mert őt egy kicsit nem szeretem, mert mindig szidja az apukámat. De ha te úgy gondolod, hogy őt sem hagyod ki, akkor hozz neki is valamit! A nagypapámnak hozz sok könyvet, mert nagyon szeret olvasni, és azt szokta mondani nekem, hogy olyan hamar kifogynak a betűk az újságjaiból. Ja! Hozz neki hozzá egy jó szemüveget is, mert azzal, ami van neki, nem lát olyan jól!

Leírtam mindent neked, amit gondoltam. Vége van a levelemnek.

Nagyon szeretlek: Fráter Erika”

Miután apuka kijavította és megcímezte, bedobtam a postaládába. Végre sok-sok nap után én is mehettem szánkózni.

*

Karácsony után mindenkinek el kellett mesélni a tanító néninek, hogy telt az ünnep. Én csak jókat tudtam mondani, mert a nagyiek elutaztak a keresztmamámhoz, és senki nem veszedett a konyhában. Mielőtt jött volna a Jézuska, egész délután apukával szánkóztunk. Anyuka főzte az ünnepi vacsorát. Amikor hazamentünk, mi hárman a konyhába mentünk, mert azt mondta Apuka, csak akkor jön hozzánk a Jézuska, ha előtte karácsonyi énekeket éneklünk neki. Játszottunk, énekeltük a Mennyből az angyalt, és legtöbbit az ablakban kapaszkodva figyeltük, mikor jön a Jézuska. Az volt az érdekes, egyikünk sem látta, de egyszer mégiscsak megszólalt a szobában a csengettyű, ami azt jelentette, már nekünk is van karácsonyfánk.

A bátyám kézen fogott bennünket, együtt mentünk be a szobába, ahol csak a cserépkályhában ropogott a tűz. A karácsonyfán égett mind az ötünknek egy-egy csillagszóró és gyertya. Nem hallatszott más, csak a sercegés. A csillagszórónak különleges illata van, attól mindig örömet érzek. Csendben álltunk és vártuk, hogy szétszóródjon a sok parányi csillag. A villanyt csak ezután gyújtotta fel apuka.

Én olyan nagy, csodálatosan csillogó karácsonyfát, mint a mienk, nem láttam még. Mozdulatlanul álltam, magasra tartott fejjel, hogy a plafonnál lévő csillagot és csúcsot is lássam. Apuka felemelt, így sokkal jobban láttam, mert ő olyan nagyon magas, hogy már csak a szememmel kellett felfele néznem. Még szebbek voltak a csillogó üveggömbök, színes szaloncukrok, habcsókok, amit nagyon szeretek. Tetszettek a piros almák, az ezüst papírba csomagolt diók. Megsimogattam az ágakat. Még az sem volt baj, hogy megszúrta a kezemet.

Ezután jött az ajándékok széosztása. Nagy izgalommal vártam: vajon mindenki megkapta, amit kértem? Anyuka meleg sálát, sapkát, kesztyűt vett ki a színes papírból, Apuka meleg kardigánt meg kesztyűt. Láttam, hogy örülnek, mert mosolyogtak. Bátyám hatalmas örömkialtással mutatta a fociját, korcsolyáját. A húgom mérgelődött, mert nem tudta kibontani a csomagját. Segítettem neki. Egy ülő babakocsiban ült egy nagy baba, és mellette állt egy kis úttörő. Mind a kettő mosolygott. Tudtam, hogy én is olyat kaptam, mégis izgatottan bontottam ki a babakocsi köré tekert színes papírt. Egyik kezemben a két babát szorítottam magamhoz, a másikkal a babakocsit fogtam. Anyukámat néztem, zavarban voltam, mert nem tudtam, kinek kell megköszönni a sok-sok ajándékot. Apuka mellém guggolt:

- Mi a gondod, kicsim?

- Annyira örülök, de úgy elment a Jézuska, hogy meg sem tudtam neki köszönni ezt a sok mindent, amit hozott nekünk.

- Látja, mennyire örülünk. Babázzál, amíg anyukával elkészítjük a vacsorát!

Történt egy nevetséges dolog is. Odajött hozzám a bátyám, sírva mondta, annyira fél, mert elromlott a korcsolyája, mert abban nem lehet felállni. Leült a szőnyegre, ügyel-bajjal

felcibálta a cipőjére, de hiába akart felállni, nem tudott. Megfogtam a kezét, de így is visszahuppant a popsijára. Sajnáltam őt, de olyan mókás volt, hogy muszáj volt nevetnem. Ő is elnevette magát, de nem mert kijönni a konyhába. Mikor elmondta, mi történt, anyukáék mindketten jót nevettek rajta, és apuka azt kérdezte a bátyámtól, kitől hallotta, hogy a korcsolyát a szobában kell felpróbálni? Majd megnyugtatta, hogy másnap lemennek a jégre, és ott nem fog elesni. Este még sokáig játszhattunk. Ez is nagyon jó a karácsonyban.

A tanító néni megdicsért, hogy ennyi mindent el tudtam mesélni. A korcsolya dolog tényleg jó nevetség lehet, mert ő is jót mosolygott rajta.

*

KÖZÖS TITOK (hat évvel később)

A régi mesekönyveim között kutatva kezembe került az a levél, amit elsősként a Jézuskának írtam. Erről jutott eszembe, jó lenne naplót írni, abban minden eseményt meg lehet örökíteni. Az egyik nagy spirál füzetet áldoztam fel.

Első bejegyzés: Hatan vagyunk testvérek, a bátyám tizennégy éves, de ő ritkán van velünk, mert jobban szeret a barátaival lenni. Így én vagyok a legidősebb - tizenkettő éves -, én vigyázok a tesóimra, ha anyuék nincsenek itthon. Nehéz olyan játékot kitalálni, amit a tíz, nyolc, két éves húgaimmal és az öt éves öcsémmel együtt játszhatunk. Ezért találtam ki, hogy mesét olvasok nekik. De ha Zsuzsi vagy Katica új verset, éneket tanul a suliban, azt gyakoroljuk. Rajmika ezekkel vívott ki nagy elismerést magának az oviban, mert mind egytől egyig fújja őket. Örültem, hogy bevált az ötletem, így legalább nem rosszalkodtak.

Egyik délután, amíg mesét választottam, Zsuzsi és Katica azon vitatkoztak, van Mikulás, Jézuska meg nyuszi, vagy nincs? Elgondolkodtam, én is negyedikes voltam, amikor a suliban mi is ezen vitáztunk. Végül aputól kérdeztem meg. Áthívott a másik szobába, ott beszéltek meg, hogy nincs, de megkért rá, a tesóimnak ne mondjam el, mert a felnőtteknek is csak addig jelentenek örömet ezek az ünnepek, amíg a gyerekeik hisznek a csodákban. Ezt nem nagyon értettem, mert abban még ma is hiszek, de arra nagyon büszke voltam, hogy apuval közös titkunk lett, mert ez azt jelentette, engem nagylánynak tart.

Kíváncsian figyeltem a vitájukat. Fergeteges kiabálás közben győzködték egymást. Beácskát, a kétéves húgomat az ölembe vettem, nehogy a nagy heveskedés közben fellökjék. Abban elég gyorsan megegyeztek, van Mikulás, ő már járt nálunk is, a suliban is. Erre Zsuzsi közölte, nyuszi is láttunk, hiszen nem egyszer volt nekünk is húsvétkor. A hatalmas szócsata a Jézuska milétében kerekedett köztük. Rajmika ugyanis, amíg a két húgom szópárbajt vívott, lerajzolta, ő hogy képzelet, milyen lehet. Ebből aztán égbekiáltó kiabálás, visítás támadt. Egymást túlharsogták.

A kicsi Bea egyre riadtabban nézte a kialakult zűrzavart. Próbáltam csendet teremteni, de ez sehogy sem sikerült. Amikor a három rosszaság egymásnak esett, eszembe jutott, az osztályfőnökünk ilyenkor mindig valami meglepőt szokott csinálni, hogy rá figyeljünk. A villanykapcsolóhoz mentem, egy pillanatra sötétet csináltam. Bejött, hirtelen csend lett, de körém csoportosultak, és azt követelték, tegyék köztük én igazságot. Hirtelen rosszul éreztem magamat, mert fogalmam nem volt, mit válaszoljak nekik, hogy hazudni se kelljen, de az igazság se derüljön ki. Mentő ötletként Zsuzsira nézve mondtam:

- Te azt mondtad, tudjuk, milyen a nyuszi, amelyik ajándékot szokott húsvétkor hozni.
- Igenis! De ezt te is tudod.

- Te úgy emlékszel, hogy piros tojásokat szoktunk kitakarítani a kosárkájából, amibe aludni szokott? - mosolyodtam el.

Nagy nevetés támadt, és mindhárman a fejüket rázták.

- Na látod? Azt javaslom, jövő húsvétkor álljunk őrséget, vajon milyen nyuszi dugdoshatja el az ajándékainkat a kertben.

Az ötletemtől nagy izgalomba jöttem. Ezt kihasználva kezdtem a kiválasztott mese olvasásába.

Második bejegyzés: Karácsony délutánján is mesét olvastam, amíg a szüleink és a bátyánk a fenyőfadíszítéssel voltak elfoglalva. Beácska most is az ölemben tanyázott. Édesen hozzám bújt, szopta a kicsike hüvelykujját, és kerekre nyitott szemmel hallgatta a mesét, amiből egy ilyen csöppség még semmit nem ért. Aranyosan nevetett, amikor a többiek nevettek, elpityeredett, amikor elszontyolodtak. Ilyenkor megpuszilgattam, és a fülébe súgtam, nem kell sírni, ez csak mese.

Közben fél füllel az előszobából, szobából kiszűrődő hangokat figyeltem. Hallottam, hogy a bátyámat elküldik anyuék valahova, ők meg vitáznak valamin. Jobban odafigyelve értettem meg, kevés pénzük volt az ajándékokra, meg anyu a fenyőfa miatt is elégedetlenkedett, hogy kisebbet tudtak venni, mint tavaly. Megsajnáltam őket. Gondoltam egyet, odahívtam Zsuzsit, vegye ölébe Beácskát, és olvassa a mesét, amíg kimegyek pisilni.

Amikor kimentem, hallottam, hogy anyukám sír. Bekopogtam, de apa kiszólt, hogy maradjunk kint, és játsszunk szépen. Ekkor egészen halkán beszéltem:

- Apuci, én vagyok, Erika, hadd jöjjen be kicsit!

- Mit akarsz, kicsim? - jött oda hozzám.

- Csak azt szeretném mondani anyunak, ne sírjon, nekem nem kell ajándék, én szeretem a karácsonyi ajándék nélkül is.

Apu megpuszilta a fejem búbját, megsimogatott, és azt mondta:

- Nem tudom, mit hallottál, de nincs semmi baj. Anyuci csak azért kesereg, mert idén kevesebb jutott ajándékokra, és nem vehetett meg mindent, amit szeretett volna.

- Anyuci, ezért nem kell sírni. Azt mondta a tanár néni, nem jó, ha a gyerekek el vannak kényeztetve, megkapnak mindent, mert a sok ajándéknak nem is tudnak örülni. Én azt hiszem, igaz van. Nézzétek csak meg, Rajmika még elő sem vette azt a faépítőjét, amit tavaly kapott, mert annyi sok minden volt neki a fa alatt!

- Nagyon bölcs dolgot mondott a tanárnénitek. Büszke vagyok rád, hogy ilyen okos vagy - ölelt magához apu. - Na, menj szépen vissza a testvéreidhez, és figyeljete, mert nemsokára itt van a Jézuska - kacsintott rám cinkosan.

Láttam, anyu is mosolyog rám a könnyein át. Megnyugodva mentem vissza a konyhába. Miközben átvettem a kishúgom meg a könyvet, az járt a fejemben, de jó nagylánynak lenni, mert egyre több a közös titkunk apával.

2009

* * *

FELNŐTTKOROM KARÁCSONYI ÉLMÉNYEI

MEGLEPETÉSEK

Másodéves hallgató voltam a Tanítóképző Főiskolán. Valamelyik ötletzsák csoporttársam kitalálta, mielőtt a vizsgaidőszakban széteszlunk, tartsunk közös előkarácsonyt, ajándékozzuk meg egymást, mint régen a gimiben. Meglepő módon a többségnek tetszett, a többiek alkalmazkodtak.

Szőke Ibiék családi házában éltek, hárman a szüleivel, így náluk jöttünk össze. Megegyeztünk, a húzott neveket titokban tartjuk. Nekem Ibit kellett meglepnem, ami nem okozott fejtörést, hiszen a közvetlen baráti körömhöz tartozott.

Nagy izgalommal csengettem be hozzájuk. Hárman előztek meg. Nagy meglepetésemre Iván Kázmér - magunk között műszakiaknak hívtuk a társaságot, ahova tartozott - sietett hozzám, hogy lesegítse a kabátomat. A figyelmessége váratlanul ért, mert velük volt leglazább a kapcsolatunk. Átvéve a házigazda szerepét, bekísért a hangulatosan feldíszített nappaliba. Brányi Kata, Tóth Zsóka a kanapén ültek, melléjük telepedtem. Kazi szó nélkül ült mellém, társalogni kezdtünk.

- Messziről jöttél? - kérdezte barátságos hangon.

- Nem mondhatnám, Zuglóból, de a túlsúfolt metróra nem volt kedvem bepréselődni, gyalog jöttem. Szeretem enyhe időben a hóesést. Illata van ilyenkor a levegőnek, gyönyörű látvány a fehérbe öltözött város.

- Én is imádom! - vágott közbe Kata.

- Igazán? Akkor hétvégén kiruccanhatnánk páran a Budai-hegyekbe - mondta felélénkülve Kazi. - Benne lennél? - szegezte nekem a kérdést.

- Naná! Imádom a friss puha havat taposni.

Közben megérkezett mindenki. Miután körbeüdvözlöttük egymást, következett a délután legizgalmasabb része, az ajándék átadása. Remegett kezemben a díszcsomagolású meglepetésem, mikor Ibihez mentem. Majdnem a legvégén jött oda hozzám Kazi. Egy lapos borítékot szorongatott, amit puszi kíséretében adott át.

Csomagolópapír zizegő zaja töltötte be a szobát. Furcsa izgalom fogott el a boríték felnyitásakor. Szemem sarkából néztem Kazit, aki elsápadva várta a fogadtatásom. Két mozijegy lapult benne az „Üvöltő szelek” c. filmre egy vásárlási utalvánnyal. Meghatottan fordultam hozzá, hogy egy pusziváltással köszönjem meg.

- Nem volt jobb ötletem. Talán az én hibám, de téged ismerlek a legkevésbé, amit - ha módot adnál rá - szívesen pótolnék.

- Nem tudom, mire gondolsz pontosan, de nem vagyok zárkózott típus. A meglepidnek nagyon örülök. Bár láttam már a filmet, de nem elégszer - mosolyodtam el -, az utalvány pedig remek megoldás esetünkben.

Ibi jött hozzám, össze-vissza puszt. Láttam rajta, őszintén örül a Szabó Lőrinc miniatűr kiadású verseinek, és a kabátjához, kalapjához jól harmonizáló meleg sálnak. Majd hellyel kínált bennünket. Kazi mellém ült. Kellemes beszélgetőpartner volt. Hat órakor Tolnai Sári bontott asztalt, hétkor ment a vonata. Öt sorra követték a vidékiek, Kazit kivéve, akiről addig annyit tudtam, szombathelyi.

- A te vonatod mikor indul?

- Csak utána megyek haza, ha letudtam a vizsgáimat. Utálok vonaton zötyögni, de otthon sincs megfelelő körülmény a tanuláshoz. Nézd, Katának indulni készülnek! Menjünk oda, fixáljuk le a holnapi kirándulást!

- Oké, de ha nem veszed rossznéven, utána én is indulok haza.

- Ha megengeded, hazakísérlek - mondta halk, rekedt hangon.

Mosolyogva bólintottam igent. A kapuban hosszan nézett, majd halkán szólalt meg:

- Bocs, suta vagyok az ilyesmiben... régóta figyelek, tetszel nekem, jó lenne többet találkozni veled.

- Ha tudunk időt egyeztetni, nincs ellenemre.

Nem így alakult. Kirándulni sem tudott velünk jönni, éjszaka belázasodott, az ünnepeket ágyban töltötte. Talán a félénksége miatt, talán másért, de többször nem kereste a társaságomat.

Tehát szombaton Budai-hegyek, vasárnap mozi a belvárosban. A bátyámmal akartam elmenni, de a szombati discóban becsajozott. Zsuzsinak, Katicának nem volt kedve, Rajmit, Beácskát nem vihettem magammal az esti filmre, így egyedül mentem. Az előadás előtt a pénztárnál visszaváltottam a fölöslegessé vált jegyet. Nem siettem beülni, kint vártam meg a film kezdetét. Meglepetésemre, amikor bementem, egy jóképű srác ült az eladott jegyem helyén. Alaposan végigmért. Az első rész alatt engem nézett, nem a filmet. Végül a szünetben szólított meg:

- Bocsásson meg, de nem ismerjük mi egymást valahonnan?

Ekkor vettem jobban szemügyre. Felvillant agyamban, két hete, mintha a Nemzeti Múzeumban hasonló karakterű srác állt volna többször is mellettem. Elmosolyodtam:

- Csak nem a Nemzeti Múzeumból?

- De bizony, onnan. Az volt a harmadik alkalom, hogy múzeumban találkoztunk össze. Már két hete meg akartam szólítani, de nem adott rá módot, pedig nem lehet véletlen, hogy négyszer hozzon össze önnel a szerencsém.

Ismét mosolyognom kellett a véletlenek sorozatán. Kérdő tekintetét látva, magyarázatot adtam:

- Azon mosolygok, a jelenlegi véletlen pedig nekem köszönhető.

Röviden elmondtam a mozijegy történetét, amin ő is elmosolyodott.

- Ez valóban maga a csoda. Nekem ugyanis eszem ágában nem volt moziba jönni. Céltalanul sétáltam a körúton. Meglátva a plakátot, jött a hirtelen ötlet, ha kapok jegyet, megnézem, isten tudja, hanyak szorra.

- Ha a csoporttársam ki nem találja, hogy ezzel ajándékozzon meg, én sem ülnék itt. Közben töröm a fejem, hol, melyik múzeumban láthatott a Nemzetin kívül?

- Nyáron fent a várban, a Hadtörténetiben, ősszel a Petőfi Múzeumban.

Az előadás után taxit akartam fogni, de felajánlotta, hazakísér. A kapuban kezet nyújtottam neki. Nem engedte el addig, amíg meg nem egyeztünk egy újabb találkozóban, amit aztán újabb és még újabb követett. Nyolc hónap együttjárás után megkérte a kezemet.

Kazi mozijegye kellett hozzá, hogy rátaláljak a legszeretnivalóbb, legragaszkodóbb vőlegényre, akinek rólam ugyanez a véleménye. Hogy beteljesülhessen a mesebeli történetünk, a megismerkedésünk évfordulóján, a következő karácsonyra egymással ajándékoztuk meg magunkat. Mondtam is neki viccesen:

- Jó időzítés, legalább nem feledkezünk meg az évfordulónkról - mire a válasza:

- Az én életem, karácsonyaim mindig rólad fognak szólni!

„Bárcsak 30 év múlva is így éreznél!” - gondoltam magamban. Nászútra Velencébe mentünk. Nagyon örültem neki, ott mégis másképp gondoltam, aminek hangot is adtam:

- Gimiben olaszórák alatt sokszor gondoltam, addig nem halhatok meg, míg el nem jutok Velencébe, és nem ülök a gondolában. Most itt vagyunk, teljesült a kívánságom, csodálatos, hogy veled, mégis csalódottságot érzek. Mondhatnám, gyönyörű esküvőnk volt, jól megszervezett ebéddel, vacsorával. Kár, hogy semmi, de semmi nem értünk, hanem a vendégekért történt. Itt lehetnénk kettesben, de mi azon fáradozunk, minél több látnivaló férjen bele a tíz napba. Tehát a nászutunk sem rólunk, sokkal inkább Velencéről, a nevezetességeiről szól.

Egyetértően bólogatott, megcsókolt, majd folytatta:

- Igazad van! Ugyanilyen érzésekkel éltem meg az egészet, különösen, mikor kézről kézre adtak a menyasszonytáncon. Bosszantott a dolog, a rokonaink milyen jól szórakoznak kárunkra az idétlenkedéseikkel. Hagyományörzés címén saját mulattatásukra. Akkor fogadtam meg, az életünk csak egymásról szólhat majd!

Túlteljesítette ígéretét. Az elkövetkezendő években valóban minden szabadidőnket együtt töltöttük. Gyengédségével annyira magára vonta a figyelmem, hogy a legnagyobb óvatosságára ellenére észrevettem, valami olyasmire készül, amiről nem szeretné, ha idő előtt tudomást szerezne. Visszavonulót fújtam hát magamnak a kérdezősködéseimet illetően, miért hallgatja el előttem a prémiumait, túlóra pénzeit. Ehelyett gondoltam egyet, én is gyűjteni kezdtem a külön pénzeimet, hogy az életünk jeles napjaira ne a közösből kelljen elvennem.

Volt még valami feltűnő számomra, egy soron kívüli vidéki kiküldetés, amit szokásától eltérően csak bejelentett. Ezt sem firtattam, de bevallom, már kissé gyanakodva fogadtam. Mivel azonban semmi rendkívüli nem történt, eldöntöttem, amíg okot nem ad rá, bízom benne, tettei nem ellenem szólnak.

Izgalommal készültem az első karácsonyunkra, házassági évfordulónkra. Sikerült úgy lerendeznem a vásárlásokat, hogy az én drága Macikám ebből semmit nem sejtethetett. Igazi meglepetésnek azt szántam, hogy szenteste ráveszem, töltsük az ünnepeket, a téli szünetet fent a Mátrában, a szüleim nyaralójában.

Egyik este minden átmenet nélkül megkérdezte:

- Jártál Lillafüreden?

- Még nem.

- Hh... Gyönyörű a téli Bükk, jó lenne egyszer hosszabb időt ott tölteni.

Megpuszítottam, és mosolyogva mondtam:

- Több téli szünetet töltöttünk Mátrafüreden, hidd el, az sem marad el a Bükktől, de jövőre Lillafüreden töltjük majd a karácsonyt.

Sejtelmes mosollyal ölelt magához.

Az én drága, bohókás férjem, huszonharmadikán eléim állt, megkérte a kezemet, és azt mondta:

- Teljesítem az esküvőnkön tett fogadalmam, a házassági évfordulónkon anyakönyvezető elé vezetlek, hogy ezúttal kizárólag nekem mondd ki a boldogító igent, és pótolom az akkori hiányosságokat!

Mókásnak tartottam, belementem a játékba, és hasonló komolysággal, mint ő, reagáltam le:

- Boldog voltam veled eddig is, de azon töröm a fejem, a megerősített eskünk után hogy lehetnék még ennél is boldogabb? Mondd, én imádtam macikám, hogy?

- Szánd rá magad, és ajándékozz meg egy-két babával! Hadd aranyozzák be az életünket! - ölelt magához szerelmesen.

Most én mosolyogtam rá sejtelmesen. Az esküvői ceremónia akkor vált számomra komollyá, mikor másnap reggeli után bekísért a hálósobánkba:

- Vedd fel, életem, a legszebb ruhádat, hogy méltóan tehesünk fogadalmat egymásnak.

Furcsa izgalom lett úrrá rajtam, főleg mikor percenként nézett ki az ablakon, idegesen járkált a szobában. Azt hittem, hallucinálok, mikor lódobogást hallottam az utcában, de az én édesen rajongó férjem odajött hozzám, magához ölelt, megcsókolt:

- Gyönyörű vagy! Szebb, mint valaha! A hosszú bundádat vedd fel, bogárkám, nehogy megfázz!

Azt hittem, valamiféle káprázat játszik velem, mikor kiléptünk a lépcsőházból, és megpillantottam a kétszemélyes hintót. Képtelen voltam a meghatottságomon uralkodni, elsírtam magam. Néztem az utcákat a könnyeimen át. Ahova csak néztem, csillogott-villogott minden. Úgy éreztem, tiszteletünkre öltözött ünneplőbe a város.

A házasságkötő terem előtt szálltunk ki. Az esküvőnk szabályosan zajlott. Hihetetlen boldogság volt kimondani a szemébe nézve az igent. A következő meglepetés akkor ért, mikor Géza - az én immár kétszeresen hites férjem barátja - várt ránk az utcán a BMW-jével. Beültünk, és Lillafüredig meg sem álltunk. Péter egész úton átölelve a derekamat ült mellettem, fogta a kezemet, és mesélt nekem a jövőnkéről, a terveiről, amiben fontos szerepük lesz a gyerekeinknek. Megcsókoltam, és szint vallottam én is:

- Azt szántam az egyik ajándéknak az első évfordulónkra, hogy máris gyanús vagyok magamnak.

Olyan erősen szorított magához, alig kaptam levegőt. Miközben mi álmvilágban jártunk, Géza a havas hegyi úttal küzdött. Azért végül csak felkapaszkodott a hegyoldalba. Egy aranyos, családi panzió előtt szálltunk ki. Hívtuk be, hogy pihenjen egy kicsit, de kedvesen szabadkozott, szeretne ő is időben hazaérni. Addig erősködtünk, míg egy forró capuccinóra csak velünk tartott. Azzal köszönt el, a megbeszélt időben jön értünk, érezzük jól magunkat.

Péter nagyon otthonosan mozgott az épületben, amit meg is jegyeztem neki.

- Most már bevallhatom, ezért volt szükség a vidéki kiküldetésre. Telefonon foglaltam le a helyet, de a részleteket személyesen akartam intézni. Tetszik az apartman?

- Nagyon! - lelkesedtem gyerekes örömmel.

- Ha akarod, ki sem kell mozdulnunk innen.

- Nem talállok szavakat az érzéseim tolmácsolására - öleltem át.

- Nekem bőven elég annyi, hogy örülsz annak, hogy végre igazán kettesben lehetünk.

- Örülök, boldog vagyok! Imádatom örökké a tiéd! Ezt a csodálatos fenyőt is te rendelted meg?

- Igen, én. Nagy meccs volt mindent elhozni otthonról, úgy, hogy semmit ne vegyél észre. A mai vacsoránkat én fogom prezentálni. A halászlét anyám csinálta, ahogy szereted, a pisztrángot én fogom kisütöni.

- Én mit csinállok addig?

- Elbűvölsz a kedvességeddel, gyerekes bájjoddal, hogy az itt töltött két hét csak a szerelemről, egymás kényeztetéséről szóljon!

- Mit szólnál hozzá, ha a fát díszíteném fel?

- Ha ez belefér a tőlem való karnyújtásnyi távolságba, ám legyen.

Varázslatos este volt. Vacsora után énekelgetve, nevetgélve díszítettük a fát. Jót mosolygott rajta, mikor elmondtam az én elképzelésem az ünnepeket illetően.

Igaz, utólag derült ki, de legnagyobb boldogságunkra vagy igazam volt odamenet, vagy ami még romantikusabb lenne, ott voltunk eredményesek. Mindenesetre kilenc hónap múlva gyönyörű ikreknek adtam életet, a világ legédesebb, legaggódóbb férjének, természetesen az ő közreműködésével.

*

AZ ÉVFORDULÓ

Az utolsó karácsonyról lesz legmegrázóbb beszélnem. Azt mondják az okosok, ha kibeszéljük magunkból a fájdalmunk, könnyebb feldolgozni. Nem tudom, én most fogok először a tragédiáról írni. Ha tudok, mert máris potyognak a könnyeim. Azzal tisztában vagyok, erősnek kell lennem, nagyobb szükség van és lesz rám, mint eddig bármikor. A lelkem fáj, a szívem vérzik, ha csak Péter eszembe jut. Márpedig egy pillanatra nem tudom elterelni róla a figyelmem.

Húsz év felhőtlen boldogság... ugyanennyi gyönyörű, nászútnak beillő téli üdülés a Bükkben... Csalhatatlan hűség egymás iránt. Ez jellemezte a mi együttélésünket, összetartozásunkat.

A részletekről képtelen lennék beszélni, mert hiába telt el csaknem egy év, még fájón friss a seb, amit a lelkemben a halála okozott. Januárban hazajöttünk a huszadik üdülésünkről, és két nap múlva az én egyetlen, drága férjem halott volt. Autóbaleset. Persze, vigasztalnak, nem ő volt a hibás, de ki a csudát érdekli, ha mégis neki kellett meghalnia?

Sokat, rengeteget szenvedtem ez idő alatt. Tavaly fél évre még a tanítást is abba kellett hagynom, mert lépten-nyomon sírva fakadtam, képtelen voltam mosolyogni, így bűn gyerekek közé menni.

Persze, két csodálatos gyerekem - istenem, milyen borzalmas így mondani - nekem is van. Erika és Péter 19 évesek. Érettségi után úgy döntöttek, édesapjuk nyomdokába lépnek, idegenforgalommal foglalkoznak. Ezért az apukájuk tanácsára Angliában tanulnak tovább. Temetés után haza akartak jönni, de nem engedtem.

Azt hiszem, ez térített észhez, és eltökéltem, összeszedem magam, visszatérek a régi kerékvágásba. Szeptembertől tanítani kezdtem. Sokat erősödtem idegileg. Csak most ismét itt a karácsony... na igen, a két évforduló. Ráadásul Péterkémék csak 25-én jöhetnek haza.

Meg kell szerveznem a karácsony délutánt, estét. A barátaim összefogásával sikerült. Beszöttünk a napomat, mikor kinek a csemetéjére vigyázok. Délelőtt tíztől este hatig tábláztuk be az időmet. Akkor jól kifáradva hazajövök, olvasok, amíg el nem nyom az álom.

Eljött a szenteste napja. Délelőtt tízre a barátnőmhöz mentem. Azzal fogadott, aranyos mesefilmek vannak a közeli moziban, a jegyek megvannak, a gyerekek szeretnek moziba menni, nem lesz velük gondom. Kézen fogtam őket, és átsétáltunk a szomszéd utcába. Valóban

édesek voltak, jól szórakoztunk. Mire hazavittem őket, a nagyika elkészült az ebéddel, és a legnagyobb tiltakozásom ellenére ott marasztaltak.

Épp csak annyi időm volt, hogy hazaugorjak melegebb holmit magamra venni. A szomszéd-asszonyom kint várt a lépcsőházban:

- Szia, Erikám, a fölötted lakó úr keresett, mert csúnyán eláztatták őket a negyedikről. Kihívta a házgondnokot, aki szerelőt hoz még ma délután. Azt kéri, legyél itthon, hátha közben hozzád is leszivárog a falban a víz. Tudom, elkötelezted magad, mondd, miben segíthetünk?

- Te jó isten! Szép karácsonynak nézek elébe. Jaj, Ibikém, nem is tudom.... mit tegyek? Gondolom, nektek is elfoglaltságotok van.

- Ma nincs, itthon leszünk Józsival, a gyerekek vidéken töltik a karácsonyt. Ha megbízik bennünk, szívesen itt leszünk a szerelővel.

- Hálásan köszönöm!

Mielőtt elmentem otthonról, beadtam a kulcsot. Beugrottam az utamba eső üzletbe, vettem nekik egy szép boroskészletet. A kolléganőm azt kérte, vigyem a srácokat kicsit a szabadba. Ők a ligetbe akartak menni, hát ott töltöttük a délutánt. Amíg süttött a nap, nagyon kellemes volt, de utána gyorsan hűlt az idő. Szerencsére nem csak én, de a gyerekek is átfagytak. Öt óra után értünk haza. Amint beléptünk a lakásba, csilingeléssel nyílt ki a nappali ajtaja. Csodálatos karácsonyfa kellette magát. A gyerekek azonnal megrohamozták volna, ha a nagypapa útjukat nem állja. Jó érzés volt a csillogó tekinteteket, mosolygó arcokat látni. Forró teával kínáltak, ami nagyon jólesett. Azt szerették volna, ha velük maradok vacsorára, de sikerült kihátrálnom a meghívásból. Meglepetésemre a kolléganőm gyönyörű csomagolású dobozt adott át, mondván, a Jézuska rólam sem feledkezett meg. Meghatottságomban a könnyeim potyogtak.

A ligeti sétától alaposan kifáradva ültem kocsiba, és hazaérve lassan vánszorogtam fel a lakásomba. Közben arra gondoltam, lefürdöm, és zsupsz az ágyamba. Reggelig kipihenem magam, holnap frissen mehetek az ikrek elé a repülőtérré.

Amint felértem, nagy meglepetésemre nyílt a lakásom ajtaja, és kellemes zenére léptem be. A nappalim tárva, velem szemben egy gyönyörű karácsonyfa díszelgett. Az asztal az előre kikészített legszebb terítőszettemmel volt három személyre megterítve. Még magamhoz sem tértem, nyílt a konyhaajtó: elől a szomszédasszonyom a halászlével, utána a férje a rántott hallal, burgonyasalátával. Villámgyorsan táltak, és mosolyogva kívántak kellemes karácsonyt, jó étvágyat. Zavaromban alig tudtam megszólalni.

- Nem is tudom, mit mondhatnék... hogy köszönhetném meg ezt a csodálatos meglepetést...

- Úgy, hogy ideülsz, és hárman elfogyasszuk az ünnepi vacsorát. Láttuk, mennyire félsz a karácsonytól, ezért találtuk ki Józsival, hogy legalább szenteste ne kelljen egyedül maradnod.

- Annyira édesek vagytok! Útközben találkoztam a Jézuskával, és a lelkemre kötötte, ezt a csomagot nektek adjam át - hoztam be a boroskészletet.

- Jaj, édes Erikám, ne csináld! Mi tényleg nem ezért tettük.

- Tudom... tudom - mondtam már zokogva a boldogságtól.

Egy nagyon kellemes órát töltöttünk együtt. Mikor elmentek, átöleltem az én gyönyörűséges karácsonyfámat, és a lelkemet forróság járta át.

2009

* * *

A PUDING PRÓBÁJA

Csilla a konyhai órára nézett, öt óra múlt. Még volt egy kis dolga a vacsorakészítéssel, de gondolatait már az egyik irodalmi portál írása kötötte le. A stílusát remeknek, témáját lebilincselőnek ítélte. Gyönyörű tájakra repítette az írója - mert ugyebár, mit tehet egy feleség, ha élete párját kimozdítani otthonról nem lehet? Valami olyasmit, amit mostanában ő: ábrándos utakba bocsátkozik idegen szerzőkkel. Bár ki tudja, talán ők is csak pótcselekvésből bolyonganak virtuálisan.

Mióta állandó internetjük van, talált rá a portálra, amitől nem tud szabadulni. Meglepődött, amikor a suliban beszélt róla, és kollégái kapásból mondtak még négy hasonló tematikájú oldalt. Cikisnek tartotta a tájékozatlanságát. Kár, hogy előbb járt a szája, mint az esze. Körül fog nézni az említetteken is, de marad hűségesen ezen az oldalon. Sokoldalú, színes a kínálata.

Egy baja van vele, ami persze érvényes az egész netvilágra: legtöbben elbújnak valami idétlen, sokszor ki sem ejthető nicknév mögé, amikből még annyit sem lehet megtudni, az illető férfi avagy nő? Végül legyintett: „vigye kánya” a szerző kilétét - ha az írása tetszik, albiggyeszi a véleményét és kész! Azt azonban eldöntötte, azoknál marad hűséges olvasó, akiktől kap visszajelzést. Nem mintha tetszelgésből írogatná hozzászólásait, de jó lenne tudni a „nick-semleges”-eknek - ahogy magában emlegeti ezen amatőr írogatókat - tetszik, amit ír a szösszenetükről, vagy éppen bosszankodnak miatta.

Kezdet kezdetén kiválasztott magának egy kedvencet: „Tóbiás”-t, aki mindig meleg hangvétellű írásokat jelentet meg, de pár hete kezd átpártolni „Babilon”-hoz, aki a lehengerlő stílusával köti magához. Termékeny írópalánta, naponta jelenik meg friss írása.

Közben végre elkészült, gyorsan beszalad Péterhez, megnézi, mivel foglalja le ennyire magát, és huss, már ül is a gépéhez.

- Látom, még mindig cikket írsz... Nem fáradtál még bele?

- Nem a csudát, de be kell fejeznem, hó vége van, a körmömre ütnek, ha kések. Finom erős kávé főztél, gyorsan ment tőle a munka, már csak egy bekezdést kell átszenvednem. Gyere kicsit közelebb, hadd öleljelek magamhoz. Annyira szeretem, amikor fölém hajolva olvasod érdeklődő arckifejezéssel az agytermékemet.

- Én is szeretek hozzád bújni, de a komor magadba zárkózásod távolságtartásra kényszerít.

- Nagy a hajtás bent. Mondtam már neked, az új főszerkesztő élni sem hagyja az embert. Este szeretnék kicsit veled lenni, beszélgetni - úgy kössed le magad. Megint irka-firkálni fogsz?

- Igen, de figyelni foglak, amint abbahagyod a munkád, jövök.

Leült a géphez, átnézte a friss írásokat: „Na igen, újabb írás Babilontól!” Leírta a tegnapi resztanciájához gondolatait, és már klikkelt is „a női ideál”-ra. Amíg megjelent a mű, járt az agya:

„Ki az ördög lehet ez a »Babilon«?” Mindig udvarias, kedves visszareagálást kap tőle. Először nagyon zavarba hozta, amikor magánüzenetben reklamált, mert az egyik írásához csak másnap írt véleményt. Barátságos hangnemben, finom iróniával tette, de érzése szerint közvetlenebben, mint két ismeretlen között szokás. Többször is leírta, csak annyi a szándéka, hogy kapcsolatban legyenek, bővebben beszélhessék át a véleményeiket, mint ahogy ezt az írások alatt tehetik.

Gyakoribbak lettek a magánüzenetek, miután Csilla felbátorodott, és publikálni kezdett. Rövidke írásokkal próbálkozik, de egyre nagyobb benne az inspiráció, hogy írjon. „Ne

ábrándozz, Csilla, munkára fel!” - vette fel kényelmes olvasópózát, és száguldott a szerzővel. Ismét meghatóan romantikus tájat ismerhetett meg, ahol bepillantást nyerhetett „Babilon” érzésvilágába. Csuda romantikus alkat. Filmszerűen jeleníti meg az olvasó előtt az általa megálmodott tájakat... „női ideál”-ját.

„Istenien ír! Micsoda jelzős szerkezetek! Hasonlatok... mint egy profi! Ez a nemtelen nicknevű egész biztosan festő vagy filmrendező...” - motyogta félhangosan.

Erősen vissza kellett fognia magát véleménye írásakor, annyi gondolata támadt. A harmadik írást olvasta el, amikor meghallotta, hogy Péter feláll a gépe mellől. Automatikusan lépegetett ki a rendszerből, hogy átmenjen hozzá.

- Hány művet olvastál el? - kérdezte Péter, amikor belépett a szobába.

- Mindet, amit kijelöltem, de egy hozzászólással ma is adós maradtam.

- Örülök neki, hogy rászántuk magunkat a netezésre. Látom, jól elszórakozol vele. Még mindig haragszol rám, mert nem tudtál rávenni egy romantikus hétvégére? - ült le Csillával a kanapéra.

- Megértettem, hogy rengeteget utazol, de elfogadni nem tudom, hogy rám csak óráid, lassan perceid jutnak. Szeretlek, de teljesen elszokom a társaságodtól. Félek tőle, hogy ennek menthetetlenül elidegenedés lesz a vége.

- Ezt nagyon nem szeretném. Kicsit rosszul esett a múltkori kirohanásod, de gondolkodásra késztetett, és sok mindenben igazad van. Gyere, bújj ide hozzám, ne húzódj el kilométerekre - ölelte át az asszony vállát.

- Látod, már erre is figyelmeztetned kell. Úgy ülök melletted, mintha idegenek lennénk - tette fejét a vállára.

- Mondd el, mi bánt, látom, most is könny csillog a szemedben.

- Minden. Bánt, hogy alig látlak, hogy nem érdekelnek a dolgaim. Egy hete mondogatom, van egy ismeretlen író, akiről még azt sem tudom, férfi vagy nő, de mindig nagyon kedves. Magánüzeneteket váltunk egymással, de téged ez sem érdekel.

- Hogyne érdekelne? Napközben egyre többször jut eszembe, ezért is tartottam fontosnak, hogy beszéljünk erről is, meg minden egyébéről. Bevallom, nagyon lekötött a cikksorozat, amit elvállaltam, de ígérem neked, egyelőre csak kisebb témákkal fogok foglalkozni. Az a baj, hogy az én bokros teendőim mellett a munkád téged is nagyon helyhez köt, nem utazgathatsz velem. Zsófi nagylány már, 18 éves, magára lehetne hagyni egy-egy napra. Szeretném, ha váltanál, de legjobban azt, ha itthon maradnál.

- Ezt jól át kell gondolnunk. A tanítást nem szívesen hagynám abba. Azon már gondolkodtam, hogy adhatnék magánórákat, de azzal meg az a gond, hogy délután kötne le.

- Ha 1-től 5-ig csinálnád, bőven beleférne. Általában én sem érek haza előbb.

*

Csilla izgatottan várta haza Pétert. Amint belépett a lakásba, a kezébe nyomta Babilon ki-nyomtatott magánüzenetét:

„Drága Csilla! Nem tudom, és nem akarom tovább titkolni előtted a személyemet. A hozzászólásaidból és magánüzenet-váltásainkból kicsit megismerhettelek téged. Biztosan érzem, te vagy a női ideálom. Csodálom, hogy a múltkori írásomból nem ismertél magadra.

Engedd meg, hogy bemutatkozzam neked: Csák Viktor vagyok, 45 éves egyetemi tanár. Nem szeretnék zsákbamacskát árulni, ezért arra kérlek, találkozz velem! Esküdzés nélkül fogadom, ha nem leszek neked személyesen szimpatikus, lemondok rólad.

Azt el tudom fogadni, hogy nem kölcsönös a szimpátiánk, de a kérésem megtagadásával boldogtalanná teszel!

reménykedve, Viktor.

Péter visszaadta a gépirólapot, és várakozóan nézte a feleségét.

- Miért nézel így rám? Csak nem képzeled, hogy válaszolok rá?

- Szerintem válaszolnod kell! A nők szeretik a könnyebb megoldást választani, amit a magam részéről nagyon helytelennek tartok. Nem örülök a fordulatnak, de a fickó nagyon udvariasan közelített meg, egy választ mindenképpen megérdemel!

- Oké, akkor máris megkapja - ment be a géphez Csilla.

Péter kezét mosott, és szokásától eltérően nem a konyhába, hanem a szobába ment. Csilla megírta a választ, majd kis rendet rakott az asztalán. Közben látta, hogy újabb üzenete van. Megnyitotta, és Viktor annyit írt, pénteken ötkor várja az Erzsike presszóban. Feldúltan jött ki újságolni. Péter csak annyit mondott:

- Ma kedd van - és leült az asztalhoz.

*

Babilonnak ezt követően is sorra jelentek meg az írásai, amihez Csilla már nem írt hozzá-
szólást.

Pénteken a nagyszünetben telefonhoz hívták. Idegesen ment a tanáriba, őt soha senki nem kereste még. Remegett a hangja, amikor a telefonba szólt:

- Tessék, Sebők Csilla.

- Szia, drágám, csak én vagyok! Szeretném, ha ma délután elmennél a randevúra, ezt komolyan kérem tőled - hallotta Péter nyugodt hangját.

- De Péter...

Bejött a bűgő hang.

Mi az ördögöt jelenthet ez? Miért kérhet tőle ilyet Péter, aki még azokra az idegenekre is féltékeny, akik sétáik közben megnézik őt? Miért akarja őt kellemetlen helyzetbe hozni? Netán próbára akarja tenni? Hmm!... Viktor talán egyik ismerőse... és... és összebeszéltek ellene? Igen, lehetséges... elég sok magasan kvalifikált barátja van, miért ne lehetne az egyik egyetemi tanár?

Végül is mindegy... lehet, hogy humbuk az egész, és csak egy szélhámosról van szó. Nem, ez kizárt, Péter annál jobban szereti őt, hogy ilyesmiknek akarná kitenni. Biztos ő is az érzelmeiben, nem tántoríthatná el senki a férjétől! - elmosolyodott. - Lehet, hogy féltékenyvé tette volna? Sebaj, így talán még jobb is. Legfeljebb a barátja fogja neki igazolni, mekkora csacsi, ha így igaz.

A suliból nem bevásárolni ment, hanem hazasietett. Átöltözött. Szerény sminket tett az arcára. A tükör előtt állva nyugtatgatta magát: ha Péter keze van a dologban, miatta kell jól kinéznie. Mindig büszke volt rá, hogy neki milyen fiatalos, csinos felesége van, akin a kor nem látszik. Ha semmi köze az ügghöz, akkor maga miatt kell megkülönböztetett figyelmet szánnia a

külső megjelenésére. Öt órakor remegő lábbal lépett be a presszóba, ahol Péter ült az ajtó melletti asztalnál. Felállt, odament az idegességtől remegő feleségéhez, megcsókolta:

- Engedd meg, hogy bemutatkozzam: Csák Viktor, 45 éves egyetemi tanár vagyok, és ha nincs ellenedre, a jövő héten elviszlek négy napra a Mátrába.

- Ó, szent ég! Te szélhámos! - mondta boldogan felsóhajtva.

2005. 10. 24.

* * *

HÚSÉGPÓRÓBÁ

(mese felnőtteknek)

Egyszer volt... hol is volt? Valahol a valós élet kellős közepén, ott, ahol már a kurta farkú malac sem tőr, ahol a száguldó idő loholásra készíti az útjába eső embereket. Ha hihető, ha nem, történetem még az Üveghegyen, az Óperenciás tengeren, sőt, biztosan tudom, más egyéb csúcsokba emelkedő hegyeken innen esett meg, hogy a nem éppen eldugott helyen élt, édeget egy szomorú, szép fiatalasszony, Judy.

Hogy mitől vált keserűen egykedvűvé az élete? Azt maga sem tudta, de kereste az okát, mert kislánykora óta víg kedélyéről volt híres, amire jó ideig minden adott volt: boldog gyerekkor, majd később szerető férj, két gyönyörű kislány. Aztán történt valami, aminek következtében elvesztett valami olyasmit, amitől mindezek ellenére napról napra egyhangúbbá, kiürültebbé váltak napjai. Törte a fejét, hova tűnhetett a titokzatos valami, ami mindaddig bearanyozta életét, de hasztalan.

Tükör elé állva rájött, amit keres önmagában, az egy olyan titokzatosan drága kincs, ami megcsillogtatja a szemeket, tündöklő mosolyt varázsol az arcokra. A nők harmonikussá, széppé válnak tőle, a férfiak szárnyalóvá. Ő ezt a kincset veszítette el az élet forgatagában. Andrással, a férjével, próbálta megbeszélni, hátha ketten rájönnek a nyitjára, hol hibáztak, és sikerülhet visszavarázsolniuk maguknak. Magára maradt próbálkozásában, mert férje közönyös maradt, és visszahúzódóbb lett, mint amilyen addig volt.

Amikor kedvetlensége odáig fajult, hogy már kislányaival szemben is türelmetlenné, ingerültté vált, elhatározta, világga megy, és addig járja a rettenetes messzeséget, amíg rá nem talál a kincsre. Gondolatot tett követte.

Megpakolta hát „világjáró tarisznyáját hamuba sült pogácsával” és minden más egyébbel, ami a hosszú úton kellhet majd neki. Vállára akasztotta, búcsút vett két kicsi lányától - férjétől sajnos csak szeretett volna, mert ő ezúttal is elzárkózott előle -, nekivágott a nagyvilágnak.

Nem szegte kedvét a rettenetesnek vélt messzeség. Nem bizony. Koptatta szorgalmasan a kilométer-rengeteget. Közben az embereket figyelte, és mindenkit magával hívott, akit olyan reménytelenül szomorúnak látott, mint amilyen ő volt. Rövid idő alatt komoly tömeggé nőtt körülötte a sokaság.

Ekkor leültek, hogy szigorú szabályrendszert dolgozzanak ki, amit mindaddig kötelezőnek tartanak magukra vonatkozóan, amíg együtt vannak. Elhatározták, hogy kizárják maguk közül a szabályszegőket. A következőkre tettek esküt:

- Útjuk során nem türelmetlenkednek egymással.
- Nem térnek le az egyenes útról.
- Segítenek mindenben egymásnak, az útjukba eső rászorulóknak.

Felkerekedtek hát. Elsőként a türelmük lett próbára téve.

Amint mentek, egyszer csak rendőrsorfalba ütköztek. Tanácstalanul álltak meg. Egyik rendőr magasba emelte kezét:

- Erre nem mehetnek tovább, forduljanak vissza!
- Meddig lesz lezárva az út? - kérdezte a sor elején álló Judy.
- Amíg a tömeg szét nem oszlik.

Kis gondolkodás után Judy azt tanácsolta: hogy meg ne szegjék a második esküjüket, húzódjanak háttérbe, várják meg, amíg a tömeg szétoszlik, utána akadály nélkül mehetnek tovább. Vita támadt köztük. Voltak, akik minél előbb célba akartak érni. Ők elhatározták, továbbmennek. Azzal búcsúztak el, az óceánnál bevárják Judyékat. Megkerülték a tömeget és elnyelte őket a forgatag.

Judy maga köré gyűjtötte megtépzott csapatát, és türelmesen vártak. Jócskán éjszakába hajlott az idő, amikor folytathatták útjukat. Épp hogy átértek a téren, szembe jött velük egy jóságos anyóka, aki a türelmükért megjutalmazta őket. Egy különleges telefont kaptak, amit a világban mindenhol használhatnak majd anélkül, hogy közben tölteniük kellene.

Ettől kezdve érezték magukat igazi mesebeli lényeknek. Lelkesen gyalogoltak egész éjszaka. Reggel, amikor felszállt a harmat, egy kellemes erdei tisztáson pihentek le. Pár óra alvás után mentek tovább. Éhségüket a magukkal vitt elemőzsiával csillapították. Miután ebből kifogytak, be-betértek egy-egy falusi házhoz. Mindenhol kedvesen fogadták őket, legtöbb helyen még útravalót is csomagoltak számukra.

Miközben vándoroltak hegyen-völgyön át, megosztották egymással gondjukat, bajukat. Így csakhamar összeforrt csapatná váltak.

Judyt elszomorította, ha felhívta családját, csak a két kislánnyal beszélhetett, mert András nem állt vele szóba. Törte a fejét, mi történhetett az ő szerető férjével, de nem jutott magában dűlőre. Nem egyszer fordult meg fejében, visszafordul, de minél messzebbre jutottak, annál nagyobb kudarc lett volna dolgavégezetlenül meghátrálni. Harcolt hát lelkiismeretfurdalásával, és vezette kis csapatát az ismeretlenbe. Közben azzal nyugtatta bűntudatát, amit lehetett, megtett a családi békéért, de férje közönyével szemben tehetetlen volt.

Nem volt sok idő a szomorkodásra, mert hatalmas hegy magasodott előttük, amin át kellett jutniuk. Töretlen lelkesedéssel vágtak hát neki, de mire átjutottak rajta, alaposan kifáradtak. Egymást lelkesítve vonszolták fáradt tagjaikat. Elhatározták, amint lakott területre érnek, beszállásolják magukat valahova, és legalább egy napot pihennek. Nem így történt.

Amikor ugyanis beértek Hetedhétország utolsó városába, szörnyű pusztulás fogadta őket. Hatalmas földrengés csaknem a földdel tette egyenlővé a települést. Nem tehettek egyebet, mint pihenés helyett beálltak a mentőosztagokhoz életet menteni. A sok sebesültnek iskolákat, hivatalokat kellett berendezni kórházaknak. Kivették részüket alaposan az ápolásból, éhezők ellátásából. Csak akkor indultak tovább, miután normalizálódott a városban az élet.

Nem kellett hosszan gyalogolniuk, csakhamar a tengerparthoz értek. Keresték a csoportot, akik hátra hagyták őket, de se hírük, se hamvuk nem volt sehol. Meglepődtek, amikor eléjük állt egy ősz öreg apóka, aki hálából, amiért önfeláldozóan kapcsolódtak be a város lakóinak mentésébe, olyan útlevelet adott nekik, amit ha felmutattak, akadálytalanul mehetnek tovább, sőt, igénybe vehettek minden járművet. Tőle tudták meg, hogy a csoportnak vissza kellett fordulnia, mert minden szabályt megszegtek, amire közösen tettek esküt. Türelmetlenségből váltak meg a csoporttól, az egyenes gyalogút helyett repülőre szálltak, így aztán módjukba sem állt a segítségnyújtás. Azzal köszönt el tőlük, szálljanak fel a beálló szárnyashajóra, az viszi át őket az Óperenciás tengeren.

Besétáltak a madár alakú hajó gyomrába, elhelyezkedtek. A hajó a víz fölé emelkedett, és a szélvésznel gyorsabban repítette őket vágyaik országába. Itt végre megpihenhettek, jól-lakhattak.

*

Az új világban egy szépséges szép fiatal hölgy várt rájuk. Kedves mosollyal szólította meg őket:

- Legyetek üdvözölve országunkban! Tündérország királynéja vagyok, a nevem Lélekbúvár Eszter. Tudom, mi járatban vagytok errefelé. Végigkísértem utatokat, becsülettel betartottátok a magatok szabta szabályaitokat, országunk kapui tárva vannak előttetek. Mielőtt azonban továbbmentek, szigorú szabálynak kell eleget tennem: idegen tárgyat az országba nem vihetek be. Kérlek benneteket, mindent pakoljatok ki a páncélszekrényekbe.

Judy, mielőtt átadta telefonját, elbúcsúzott családjától - azaz a két kislányától, mert András ezúttal sem kívánt vele beszélni. Könnyes szemmel köszönt el a kicsiktől.

Eszter türelmesen megvárta, amíg mindenkitől megkapta a kulcsot.

- Most pedig útra bocsátalak benneteket. Az Üveghegy lábánál várnak rátok. Álljon külön csoportba az, aki úgy gondolja, a megtalált kincssel haza akar térni.

Judy kissé meglepődött, mert ők feleannyian sem voltak, mint aki végleg maradni akart. Lélekbúvár Eszter először hozzájuk lépett:

- Tudnotok kell, négy hétig tartózkodhattok országunkban. Ez idő alatt kell rátalálnotok a kincsre, amiért ide jöttetek. Erre csak annak lesz lehetősége, aki maradéktalanul betartja országunk törvényeit, végrehajtja a rá mért próbatételeket. Aki ezt megszegi, kiűzetik innen. Dolgotok végeztével dönthettek még ti is a maradás mellett. Rátok a jobb oldali szárnyas hintók várnak. Az Üveghegy lábánál a nőket lovagjaink, a férfiakat tündérlányaink veszik pártfogásukba. Induljatok, érezzétek jól magatokat nálunk! - fordult a másik csoporthoz.

A hintó villámgyorsan emelkedett. Judy ki sem mert nézni, merre, hova repíti a gondolat szárnyán suhanó jármű. Nem sok ideje volt a töprengésre, mert még magához sem tért, máris ereszkedtek vissza a földre.

Amikor kiszállt, ijesztően magasodott előtte a merőleges falú kékség, az Üveghegy. Még magához sem tért ámulatából, máris újabb látvány kötötte le figyelmét. Elkápráztatta a csillogás-villogás, a környező parkok varázslatos színekavalkádja, bódította a belőlük áradó illátorgia. Most bizonytalanodott el igazán, jól döntött? Úgy érezte, ha valahol nincs keresnivalója, hát akkor itt nincs. Itt ugyan nem fog rátalálni a titokzatos kincsre, amiért átutazta a világot, magára hagyta családját.

*

Gondolataiból kellemes férfihang zökkentette ki. Meglepetten nézett körül. Csodálkozva látta, csakugyan úgy volt, ahogy Eszter úrnő mondta, minden nőtársa előtt állt egy délcegfű, a férfiakat pedig bájosan mosolygó hölgyek környékezték meg.

- Csókolom a kacsóidat, drága hölgy! Nekem jutott a szerencse, hogy szórakoztatásodról gondoskodjak. Ha szimpátiám kölcsönös, kérlek, engedd meg: Vigyázó Gergely vagyok - hajolt meg Judy előtt.

- Gyöngyösi Judy - nyújtotta a kezét. - Mit jelent a bevezető mondata?

- Csupán annyit, amíg Eszter úrnő másképp nem rendelkezik, a kalauzolással járjuk körbe kicsike országunkat, ismerkedhetsz meg fővárosunk nevezetességeivel.

- Örömemre szolgál, ha segítségemre lesz ebben.

- Köszönöm! Mindenekelőtt azt szeretném tisztázni veled, ebben az országban mindenki tegez mindenkit, kérlek, alkalmazkodj ehhez, amíg köztünk élsz.

- Be fogom tartani szokásaitokat, törvényeiteket - mosolygott a lovagra Judy.

- Köszönöm! Akkor engedelmeddel ma a belvárossal ismerkedünk. Arra kérlek, bátran szólj, ha kihagynék valami olyasmit, ami menet közben megtetszik neked.

- Bár számomra itt minden csak érdekes lehet, de köszönöm bátorításodat!

A lovag egyik ékszerboltból kifordult, és máris fordult be a másikba.

- Nagyon szép és különleges ékszereitek, drágaköveitek vannak, de szívesebben sétálnék valamelyik csábítóan varázslatos parkban.

- Ó, drága, rengeteg időnk lesz még arra! Meglátod, még bele is fogsz unni. De ha nem érdekelnek az ékszerek, megnézheted ruha-, cipőkollekcióinkat.

- Séta közben látni fogom a kirakatban őket.

- Rendben, akkor ismerd meg a világhírű parfümjeinket - indul a legközelebbi parfüméria felé.

Judy kezdte kényelmetlenül érezni magát, amiért minden ajánlatra nemet mond, de a parfümök válogatásához sem volt kedve. Gergő kudarcnak érezte a fiatalasszony kedves visszautasításait, amitől egyre kedvetlenebb lett. Judy lehangoltsága láttán igyekezett segítségére lenni, így szólt:

- Látom, feszélyez téged, hogy nem tudsz a kedvemben járni. Szeretnék kompromisszumot ajánlani: mielőtt elhagyom az országotokat, fogok választani a felkínáltakból, mert szeretnék innen emléket vinni, de bocsáss meg, engem jobban érdekelnek a látnivalók. Ám, hogy mindkettőnknek igaza legyen, ülünk be moziba, nézzünk meg egy romantikus történetet!

- Köszönöm, jólesik a kedvességed, igazán aranyos vagy! Ajánlatoddal kis gond van. Azt már tudod, ide idegen tárgyat behozni tilos, de sajnos, bármit kivinni is. A mozi nem maradhat el, de nálunk az az esti programok része. Örömmre szolgálna, ha beülnél velem valamelyik cukrászdánkba vagy presszókba!

- Rendben, ehhez nagy kedvem van! Láttam is egyet séta közben, a teraszán szívesen fogyasztok veled ajánlatod szerint.

Gergő felsóhajtott. Ott töltötték a délután további részét. Bár nem sokat beszélgettek, de a ragyogó kilátás Judyt enélkül is szórakoztatta. Amikor visszakísérte őt a közös szállóhelyükre, szomorúságot vélt felfedezni a lovag tekintetében. Együttérzett vele a kudarcként megélt napért, és megfogadta magában, ezentúl elfogadóbb lesz ajánlataival kapcsolatban.

*

Nem volt rá szükség, mert másnap reggel egy másik lovag, egy igazi dalia várt Judyra az aulában. Mosolyogva ment hozzá:

- Kezét csókolom, drága hölgyem! Bocsásson meg, amiért épp csak befejezte a reggelit, és én máris itt türelmetlenkedem. Nem szeretnék tolakodó lenni, de ma nem akartam hoppon maradni, mint tegnap, amikor Gergő pajtásnak a legnagyobb sajnálatomra sikerült engem megelőznie. Engedelmeivel: Vitéz Gáspár az itteni, Kertész Róbert a hivatalos nevem - hajolt meg Judy előtt.

Nyújtotta a kezét, és bemutatkozott ő is.

- Kellemes programot állítottam össze mára, de arra kérem, szóljon bátran, ha jártak már arra Gergő pajtással.

- Ha nincs köztük a belvárosi üzletnegyed, biztosan újat tud ajánlani - játszadozott fanyar mosoly Judy szája szögletében.

- Hmm... Így járunk mi magukkal, drága. Gergő pajtás a hölgyeket csábító drágaságokkal kezdi, azzal farag be, én pont az ellenkezőjét ajánlom. Bevallom, egyik ellenségem az üzletről üzletre járás, de ha a társaságomban tartózkodó hölgynek az az óhaja, állok szolgálatára. Megkérdezhetem, mi a gond velem?

- A világon semmi - exkuzálta magát Judy zavartan -, csupán elgondolkodtam. Eszter úrnő és Gergő lovag tegező viszonyt kezdeményezett, míg ön, bevallom, számomra imponálóbban, magáz engem - mosolygott rá.

- Hmm... Ami önnek erény, az itt negatívum. Még nem sikerült maximálisan akklimatizálódnom, így időnként vétek az ország törvényei ellen, mivel azonban betartásuk mindenkire nézve kötelező, épp szóba akartam hozni: részben bánatomra, másrészt örömömre ünneprontónak kell lennem, át kell térnem tegeződésre.

- Hozzá fogok szokni. A vásárlási témánkhoz csak annyit még, úgy tűnik, én vagyok Gergő pajtás és ön között a középút.

- Köztetek: ugye így akartad mondani - helyesbítette kedves mosollyal.

- Igen... természetesen - mondta zavartan, majd kissé hadarva folytatta: - Szóval szeretek vásárolni, üzletekben nézelődni, de csak céltudatosan.

- Akkor ez a második érv, amiért melletted voksoltam volna tegnap. Elsőre az tűnt fel benned, hogy nem a lovagokat mustráltad elsőként, hanem a környezettel ismerkedtél. Bosszús voltam, amiért Gergő pajtás megelőzött. Így egy egész napot veszítettem a veled tölthető időből. Ha jó ötletnek tartod, sétálhatnánk a városban, hogy mielőbb kiismerd magadat.

- Nincs ellenemre, indulhatunk.

Annyira belefeledkeztek a sétába, hogy Gáspár, akit Judy Róbertnek szólított, az ebédidőt is vele akarta tölteni, ami ellen Judynak nem volt kifogása.

*

A másnapot a Varázshegyen töltötték. Gyaloghintón mentek, hogy Judy minél többet láthasson a gyönyörű fővárosból. A hegy lábánál Róbert megkérdezte:

- Lovagoltál már életedben?

- Nem... Szerintem azonnal ledobna a ló a hátáról - nevetett.

Róbert elmosolyodva hármat dobantott, és Judy ámulatára előttük termett szemvillanás alatt egy csodálatosan szép, hófehér táltos, fénylő csillaggal a homlokán. Róbert felpattant a nyeregbe, leeresztett Judy elé egy fotelszerű ülést. Miután beleült, könnyedén emelte maga elé a szorongó asszonyt, megfogta a kantárt. A táltos egyet nyerített, majd emberhangon kérdezte:

- Hová vigyelek benneteket?

- Fel a csúcsra! - adta ki a parancsot Róbert.

A táltos felcsapta a fejét, suhintott egyet a farkával, és szélesebben emelkedett. Judy reszketve ült Róbert előtt. Annyi ideje nem volt, hogy lecsukja a szemét, máris fent voltak.

- Meseország elővárosában vagyunk, drága, itt minden megtörténhet... Nézd csak!

Oldalra fordult, csinált egy félkört a kezével, és gyönyörű tisztáson találták magukat. Fából faragott asztalhoz ültek, ami tele volt finomabbnál finomabb falatokkal, hideg italokkal. Judy óvatosságra intette magát, elvégre a Varázshegyen vannak. Nem szeretne semmiféle varázslatnak áldozatul esni. Róbert felfigyelt óvatosságára:

- Bízz bennem, drága! Számomra a legfontosabb, hogy biztonságban érezd magadat melletttem, úgyhogy hidd el, bátran ehetsz, ihatsz, nincs semmi trükk. De ha óhajtod, esküt teszek rá.

- Ugyan, ne butáskodj! Annyira nem vagyok maradi - nyúlt határozottan a hozzá legközelebbi pohárért.

- Köszönöm!

Miután feltöltődtek energiával, körbesétáltak. Judy meg-megállt. Csodálattal gyönyörködött a varázslatos panorámában. Hitetlenkedve nézte a látcsőszerű kinagyított várost. Még a házak ablakainak formáját is ki lehetett venni. Addig-addig köröztek, beszélgettek, amíg rájuk esteledett. Róbert megkérdezte:

- Vacsora után hova vihetlek?

- Igazán kedves vagy, de úgy tűnik, nem vagyok hozzászokva az egésznapos kiránduláshoz, nagyon elfáradtam, ha nem veszed rossznéven, lepihennék inkább.

- Óhajod számomra parancs. Szabad megkérdezni, holnapra lenne programötleted?

- Túl kevés az ismeretem ahhoz, hogy saját elképzelésem legyen, rád bízom magamat. Köszönöm az élménydús napot! - nyújtott kezét.

- Alig várom, hogy ismét jöhessek érted! Jó éjt, hölgyem! - egészen a belső ajtóig kísérte.

*

Róbertnek szinte repült az idő Judy társaságában. Utolsó nap nehéz szívvel vette tudomásul, lehet, hogy számára már csak egy nap a világ. A Titkok barlangjába különleges repülőszerkezettel mentek. Ő irányította, állította a magasságot, sebességet. Judy ámulva nézett le. Madártávlatból a város még csillogóbbnak, szemet kápráztatóbbnak tűnt, mint séta közben. A Titkok barlangja előtt landoltak. Itt is csak a fejét kapkodta a rengeteg látnivalótól. Meglepetten figyelt fel a vakuszerű villanásra. Körülnézett, Róbert egy nagy gömb mögött állt. Amikor visszament hozzá, kérdően nézett rá.

- Szeretnék bekódolni a világlátó gömbbe, ahhoz készültem elő. Beleegyezel?

- Nem értem, mire jó és hogy működik ez?

- Teljes nagyságú kép alapján bárkinek a lakhelyét elő lehet hívni. Ha bekódolnám a fényképet, láthatnád a családot.

- Igen, és akkor láthatnál te is engem, amikor akarsz, miután hazamentem innen.

- Igen. Persze a berendezés csak a természetes fényt tudja érzékelni, tehát villanyfény esetén fekete a kép. Nos?

Judy némi gondolkodás után zöldutat adott a kódolásra. Róbert megnyomott pár gombot, és a gömb elé állította a fiatalasszonyt.

- Akkor teljesüljön a vágyad! Forgasd egészen lassan a gömböt! Ha ködössé válik a képernyő, és halk zenét hallasz, várj türelmesen.

Judy egész testében remegett az izgalomtól. Félénken fogta meg a gömb két oldalán a kart. Lassan forgatta. Amint ködbe borult a képernyő, szíve erősen dobogott. A mennyeinek ható, halk zenét hallgatta. Már-már feladta, amikor megjelent a lakásuk. A két kislánya a szobájukban babázott, férjét nem látta. Körülnézett, Róbertet kereste, de csak a hangját hallotta:

- A piros gombbal tudsz lapozni - mondta halkan.

Judynak zakatolt a szíve. Ujja másodpercekig volt a gombon, mire nagy levegőt vett, és megnyomta. András telefonon beszélt. Jókedvűen nevetett. Amint körülnézett a szobában, látta,

egy szőke hajú nő ül a heverőn. Jobban szemügyre vette, de nem volt neki ismerős. Elszorult a szíve. Elfordult, rosszkedvűen sétált el onnan. Közben könnyeit nyelte. Hát ezért olyan közömbös iránta - gondolta. Maga elé nézve ment ki a barlangból.

Róbert alapha állította a gömböt, törölte a helyszínt, és Judy után sietett.

- El kell távolodnunk az Üveghegytől. Még nem estél át a hűségpróbán - mondta részvétellel a hangjában.

- Róbert kérlek, bocsáss meg, hirtelen leküzdhetetlen fáradtság lett úrrá rajtam. Zsong a fejem - gyorsította fel lépteit a férfi oldalán.

- Értelek... Megértelek. Mivel menjünk vissza a szállóhelyetekre?

- Nem tudom... talán hintóval - mondta könnyeivel küszködve.

*

Este Eszter mosolyogva nézett végig a megfogyatkozott társaságon.

- Amint látom, vannak már olyanok, akik dűlőre jutottak. Eddig tartott az ismerkedés, holnap-tól nektek is át kell esnetek a hűségpróbán, hogy dönteni tudjatok. Ez azt jelenti, hogy a választott lovaggal kell eltöltenetek egy hetet az otthonában. Aki nem meri bevállalni, velem jön, és visszakísérem az óceánhoz.

Judyt rémület fogta el. Egy hét teljes kiszolgáltatottság Róbert otthonában. Jobb lenne hazamenni... Haza, de hova? - sóhajtott. A két kicsi lánya biztosan várja őt - nyugtatta magát. De nem azért tett meg sok ezer kilométert, hogy a cél előtt megfutamodjon. Láttá, mások is bizonytalankodnak. Eszter úrnő elindult az ajtó felé. Ketten követték.

Judy egész éjszaka egy szemhunyaszt nem aludt. András járt a fejében. Lehet, hogy tévesen ítélte meg a helyzetet... vagy inkább annak idején András személyét? Igaz lehet, hogy van valakije? Mindegy, felneveli ő a két kislányt. Talán könnyebben is boldogul velük, ha nem kontrázza meg folyton valaki az elképzeléseit. Kár, hogy András nem mert őszinte lenni hozzá. Egy hatalmas könnycsepp gördült arcán végig. Milyen vakon hitte eddig, csak távolságtartó, de szereti őt, hűséges hozzá.

*

Reggel húzta az időt, ő ment utoljára az ebédlőbe. Amikor lement az aulába, Róbert mosolyogva ment hozzá:

- Őszintén tartottam tőle, hogy tegnap voltunk együtt utoljára. Köszönöm, hogy volt bátorságod engem választani.

- Bevallom, első pillanatokban a hazamenetelre szavaztam magamban, de utálok a megfutamodást. Úgyhogy arra kérlek, nagy reményeket ne táplálj velem szemben! A történetek ellenére mindennél fontosabb a családom.

- Sejttem, mi játszódik le benned. Drága Judy, győztes típus vagyok, nem adom fel én sem egykönnyen.

- Akkor egyikünk számára sem sok köszönet lesz a döntésemben. Bízom benne, elfogadod, az ittlétem csupán lélekerősítő kirándulás számomra.

- Én úgy gondolom, bízzuk magunkat a sors akaratára.

- Rendben van, csak a csalódástól próbáldalak védeni.

- Köszönöm, megkaptam ezen a téren én is az élettől a leckémet. Ilyen bájos, tartózkodó hölgyre vágyódtam mindig. Rád találtam, és mindent el fogok követni, hogy meg is tartsalak magamnak. Itt lakom a közelben, szerintem sétáljunk át hozzám.

Gyönyörű, romantikus utcákon kanyarogtak. Judy elmélázva nézte a parkosított negyed rendezett telkeit.

- Csodálatos helyen laksz - szólalt meg, hogy zavarát leplezze.

- Valóban... nehéz innen szabadulni. Nem tudtam én sem annak idején.

- Mióta élsz itt?

- Erre nem tudnék pontosan válaszolni. Itt egészen más időszámítás érvényes, mint a való világban. Aszerint fél éve. Ha jól sejtem, negyedére lassul itt az idő múlása.

- Te jó ég! Ezek szerint Tündérhont is beleszámítva a valóvilág időszámítása szerint én több, mint négy hónapot töltök itt?

- Nagyjából igen, de be kell vallanom, már ez alatt a nyolc hét alatt, amit veled tölthettem, fontossá váltál számomra. Az édes dacod bizsergő izgalomban tart. Megértem meneküléseted, de ugye tudod, „a türelem rózsát terem”. Eszterke úrhölgy mit mondott az elkövetkezendő hétről?

- Annyit, hogy nekünk is át kell esnünk a hűségpróbán.

- Akkor ugye sejtet, nekem kötelességem minden eszközt bevetnem a meghódításodért.

- Esetünkben mit jelent ez?

- Nincs külön értelmezés, a minden az minden. De próbálj hinni nekem, nem munkaköri kötelességből fogok hozzád közeledni. Számítanod kell rá, állhatatosan harcolok azért, ami fontos számomra, szóval érted.

- Oké, ha harc, hát legyen harc!

- Megérkeztünk, drága! - álltak meg.

Judynak gyökeret vert a lába, nem tudta, hova nézzen. Csodálatos volt a színekavalkádban pompázó előkert, az arannyal kivert kapu, a márványlepcső. Meglepetésére minden ajtó magától nyílt előttük, és záródott utánuk. Alig mert megmozdulni a puhán süppedő perzsa-szőnyegen.

A szalonban ültek le. Róbert az asztalba süllyesztett gombbal hívta a szobalányt.

- Mit parancsolsz: édeset vagy valami erősebbet? Tudod, semmi trükk - hajolt hozzá.

- Hideg üdítőt - válaszolta kurtán.

- Látom, nem találod fel magadat - nézte fürkésző tekintettel -, gyere, drága, járjunk körbe, hátha oldódik a félszeg zavarod!

Körbesétáltak az egymásba nyíló szobákban. Mind más és más színű, stílusú bútorokkal volt berendezve. Gyönyörű szőnyegek, fali szöttek, függönyök, terítoszettek egészítették ki a berendezéseket. Majd az erkélyen is körbejárták a házat. Beláthatatlan, hatalmas parkosított kert tárult eléjük, széles sétányokkal, csodálatos pálmákkal, romantikus ösvényekkel. Amikor visszaértek a nappaliba, Judy Róbertre mosolygott:

- A sétánk felér egy kirándulással, csak azt nem tudom felfogni, hogy kerülök én ide? Ha valahol nem, hát itt biztosan nem talállok rá a titokra, amiért itt vagyok.

- A magyarázatot is tudod, miért nem?

- Kicsit még bizonytalan vagyok, mert a hosszú út, az ittlétem alatt átértékelődtek bennem a dolgok, de talán igen.

- Tudod, drága, nem csak keresnünk kell, amiben hiányt érzünk, de legalább olyan fontos, ha nem fontosabb, hogy merjük elhinni és elfogadni, ha rátalálunk a kincsre.

- Róbert, úgy érzem, te állandóan más irányba akarsz engem terelni, mint amerre tartok... kéérlek, vegyél engem komolyan! őszintén mondom, nem akarok neked csalódást okozni a majdani távozásommal.

- Ha próbálkozásom ellenére a családot választod, nem fogsz, mert ha nem hiszed is, vagy olyan fontos nekem, a boldogságodért le tudok mondani rólad. Tudod, drága, nem csak mondtam, de a legkomolyabban gondolom, az érzelem köztünk csak kölcsönösen működhet. Az egyoldalú szimpátiához való görcsös ragaszkodás csupán önzőség. Ennek az életérzésnek itt nincs létjogosultsága. Úgy érzem, nem hiába múltattuk egymással az ittlétedet. A varázshegyi kirándulásunk... - harapta el hirtelen mondandóját.

- Igazad van, nem volt szerencsés a varázshegyi óhajom, de reménykedem benne, tévedünk mindketten. Én annak a férfinak hűséget fogadtam - fűzte hozzá bizonytalan hangon.

- Ő is neked, amit, ha jól sejtem, nem te szegtél meg. Csupán annyit kérek tőled, ha az idő mégis engem igazolna, merd elfogadni óhaját, ami az én óhajom.

- Róbert, engem elsősorban már a két kislányom köt a való világhoz, akik mindennél, mindenkinél fontosabbak számomra. Ők pedig épp úgy szeretik az apukájukat, mint engem, ami - ha tetszik nekem, ha nem - valamilyen szinten Andrásához láncol. Ez tény. Hamis illúziókban nem szeretném ringatni magamat, de mást sem.

- Jól felépített filozófia. Szerencsére az élet másképp szokta elrendezni a dolgokat.

- Ha hagyjuk magunkat sodródni - válaszolt maga elé nézve Judy.

- Most talán erőszakosnak tartasz, pedig csak azért gyözködlek ilyen elszántan, mert biztosan érzem, ha Eszterke úrnő kérdésére a távozást választod, meg fogod bánni. Tudnod kell, a válaszút előtt egy életre döntesz, mert ide nincs visszaút. Úgyhogy csak ismételni tudom magamat, bízzuk magunkat az időre.

Judy magába zárkózott, kedvetlenül csipegette a feltálatl ebédet. Miután befejezték, Róbert ajánlatára kedvcsinálóként lementek a parkba. Jó ideig sétáltak hallgatagon, majd Róbert törte meg a csendet:

- Igazságtalan, hogy én szinte mindent tudok rólad, amíg te rólam semmit. Ha engeded, kitérülök előtted.

- Megtisztelsz a bizalmaddal - nézett rá komolyan.

- Volt nekem is nejem a való világban. Nincs benne túlzás, imádatig szerettem. Fizikailag, lelkileg belerokkantam, amikor élém állt, és azt mondta, szeret engem, de kicsikora óta másba szerelmes. Azért jött hozzám feleségül, mert a férfi pár évig külföldön élt, és úgy nézett ki, nem is fog visszatérni, de pár hete találkoztak, és mindkettőjükben fellángolt a régi érzés. Eleinte harcolni akartam érte, de hamar beláttam, nincs esélyem nála. Ez az egyoldalú szerelem üzött idáig. Szerencsém volt, a sok újdonság, más életritmus teljesen kigyógyított. Amíg meg nem jelentél, kiegyensúlyozottá váltam. Bár komoly hiányérzetet fogsz kelteni bennem távozásoddal, mégis őszintén mondom, érzéseim nem köteleznek téged semmire.

- Mert az egyoldalú szimpátia ugyebár... - mosolyodott el kesernyésen, majd elkomolyodva folytatta: - Köszönöm az őszinteségedet! Zavarban vagyok, mert úgy érzem, nem ismerjük még eléggé egymást.

- Ami fontos nekem, azt megismertem benned, a többi alkalmazkodás, megszokás kérdése. Mondd meg, mi az, amit ellenszenvesnek érzel bennem?

- Semmi. Ha András helyett veled találkozom, biztosan nem itt lennék most, de nem így alakult.

- Köszönöm, nekem egyelőre elég ennyi.

Az egy hét alatt alig mozdultak ki a telekről. Azokon az éjszakákon, amikor aludtak, szomszédos szobában voltak, de hogy Róbert valamelyest a törvényt is betarthassa, az ajtó mindig tárva volt. Nem egyszer fordult azonban elő, hogy a parkban talált rájuk a hajnal.

*

Utolsó nap Róbertnek szavát nem lehetett venni. Elmélázó tekintetét Judyn pihentette, aki félt Róbert reakciójától, mert biztos volt benne, mit fog válaszolni Eszter úrnő kérdésére. De félt a búcsútól is.

Vacsora előtt a kertben sétáltak. Judy tekintete a távolba révedt. Végül ő szólalt meg:

- Róbert, nem akarom megjátszani előtted a feddhetetlen nőt, a feleségek mintaképét, hiszen láthattad, vannak gondjaim a házasságomban. Ezerszer gondoltam végig a pár napban, tudnék-e itt maradni, ha nem lenne a két kislányom. Úgy érzem, egy időre biztosan, de végleg... nem tudom.

- Megértelek, hiszen nagy ritkán még én is elbizonytalanodok. Azt azonban eldöntöttem, amíg az Óperenciás-tengeren innen vagy, nem mozdulok mellőled! Elkísérlek Tündérhonba, de hátráztatni semmiben nem foglak. Menjünk, drága, vacsorázni!

Épp hogy beléptek, Róbert fényjelzést kapott Esztertől.

- Bocsáss meg, valami gond van, Eszter úrnő magához rendelt, sietek vissza.

Judy kissé idegesen ment ki a teraszra. Körbesétált, a parkot nézte, és abban a pillanatban rettenetesen sajnálta, hogy óráik meg vannak számlálva. Róbert elkíséri majd a hajóhoz, és végleg kettéválnak útjaik.

- Azt hittem, megszöktél - ment ki hozzá Róbert.

- Nem kell megszöknöm, pár nap, és hajóra szálllok.

- Nem tudom, mitől tartok jobban, attól vagy a ma estétől, éjszakától - révedt most Róbert a távolba.

- Miért, mit vétettünk? Nagy a baj?

- Ha nem fél órával ezelőtt beszélgettünk volna a döntésedről, lehetnék akár bizakodó is, de így... Szóval Eszterke úrnő alaposan leszedett a tíz körmömről, amiért egy hét kevés volt hozzá, hogy téged megingassalak távolságtartásodban. Bocsáss meg az őszinteségemért, de be kell vallanom, kedvemre való feladatot kaptam. Eszterke úrnő utasítása szerint kell az estét eltöltenünk. Meg kell törnöm az ellenállásodat, ami nekem azt jelenti, bár szigorú parancsra, de viszonyulhatok hozzád végre érzéseim szerint.

- Hogy értsem ezt? Ő honnan tudja, hogy viszonyultál eddig hozzám? - nézett rá ijedt tekintettel.

- A különleges adottsága révén ő mindent tud és mindent lát. Nincs meggyőződve róla, hogy állod a hűségpróbát a rohamozásaim ellenére is. Ha valóban haza akarsz menni, ma este bizonyítanod kell neki. Kérlek, tőlem vedd úgy a történeteket, csupán emlékezetessé szeretném tenni az együtt töltött utolsó estét - mosolygott Judyra.

- A gyönyörű három hétért megérdemled. Azért pedig, ha mégsem kedved szerint végződne, előre elnézésedet kérem - mondta maga elé nézve, szorongással küszködve magában.

- Vacsorára a kedvencedet rendeltem meg, de ma rendhagyó módon apperitív és egy könnyű bor nélkül nem úszod meg.

- Ó, ne... Kéérek, ne! Szeszes italt soha nem fogyasztok, azonnal megártana.

- Figyelj rám, kicsi Gyöngyszem! Tudom, mennyire vágyódsz haza a családotodhoz, ezért szeretnék segíteni neked. Ma este el kell fogadnod az irányításomat.

- Elfogadom mindenben, szeszes ital nélkül.

- Ez egyszer nem engedek az elképzelésedből. Bizonyítanunk kell Eszterke úrnőnek, hogy tiszta lapokkal játszunk.

Elsápadt, de igazat adott magában Róbertnek. A krémlikőr meg sem ártott neki, a bort pedig vacsora közben fogyasztotta. Kellemes szédüléssel kívül mást nem érzett.

- Varázslatosan széppé tesz a csillogó szemed - hajolt hozzá Róbert.

- Nagyon finom volt minden, sétáljuk le kicsit a parkba! - próbálta távol tartani magától a férfit.

- Lemozogjuk, de ma nem a parkban - hajolt meg előtte.

Abban a pillanatban halk zene csendült fel. Kellemes tangó szólt. Róbert átkarolta Judit, és körbetáncolták a szobákat. Közben a ritmus egyre gyorsabbra váltott, Róbert mind szorosabban vonta magához a fiatalasszonyt.

- Remek ritmusérzéked van - csókolta meg érzéken, épp csak érintve ajkát.

- Róbert... ne... - kérlelte, de beleremegett a férfi csókjába.

- Muszáj... tudod, parancsot teljesítek - mosolygott rá. - Nem maradhat ám el a viszonzás sem.

Félszegen csókolta vissza. Róbert gyengéden magához vonta, önfeledten csókolta. Judy ellenállása csupán erőtlen próbálkozásra volt elég.

- Nagyon borzalmas volt? - kérdezte magánál tartva.

- Neem... Nagyon jól érzem magam veled - csúszott ki a száján meggondolatlanul, amit elhúzódsával akart ellensúlyozni, de hiába.

- Köszönöm, hogy legalább egyszer ki merted mondani, amit érzel. Arra nem teszek ígéretet, hogy ehhez hasonló atrocitás nem ér ma este, de azt megígérem, nem akarok ennél többet.

- Robi, ne játsszunk a tűzzel, kérlek...

- Édesen mondod a nevemet. Judy, drága Judy... Csodálatos vagy!

- Ne nézz így rám, kérlek... Emlékszel? Azt mondtad nekem, győztes típus vagy... Szeretnék én is az lenni. András szemébe akarok nézni. Remélem, elérhetem, hogy őszinte lesz hozzám, és tisztázza magát, egyértelművé teszi a Varázsgömbben látottakat.

- Ez annyira fontos neked?

- Igen, fontos. Nem akarok igazságtalan lenni vele.

- Értelek. Akkor már csak a harmadik próbatételt kell teljesítened, de előtte lenne hozzád egy kérésem.

- Hogyhogy harmadik próbatétel?

- Első volt a tánc, második a csók és harmadik, az úrnő parancsa szerint ezt az éjszakát közös szobában kell töltenünk.

- Oh, istenem, még ez is... Oké! Mondd a kérésedet.

- Remélem, vallomás nélkül is érzed, szerelmes vagyok beléd. Elfogadom, menj vissza a családotodhoz, de amint megérezem, hogy hiányzom neked és megbántad a döntésedet, utánad megyek. Velem jössz akkor a két kislányoddal?

- Igen, csak te meg ne bánd itt hagyni értünk a fényt és pompát.

- Nem fogom megbánni. Készülődjünk lefekvéshez. Amíg fürdesz, áthozom az ágyneműmet és megágyazok.

*

Amikor hallotta Judy, hogy Róbert elzárja a csapot, lecsukta szemeit, mintha aludna. A férfi megállt az ágya előtt, nézte kis ideig, majd az ágy szélére ült, magához ölelte paplannal együtt és hosszan csókolta.

- Tudom, hogy nem alszol, köszönöm, hogy nem tiltakoztál a csókom ellen.

- Nem, de kérlek, feküdj le az ágyadba!

- Azonnal, amint átölelsz és visszacsókolsz.

Összeölelkeztek, hosszan csókolóztak, majd Judy gyengéden eltolta magától:

- Jó éjszakát, legyenek nyugodt álmaid!

- Neked is, drága.

Lefeküdt. Egy kis szekrényke választotta el őket egymástól. Róbert átnyúlt az ágyára, úgy fogta kezében a kezét. Judy halkan sóhajtott, majd elaludt.

Reggel arra ébredt, szemébe süt a nap. Nézte a mélyen alvó férfit. Nesztelen mozdulatokkal kelt fel. Felöltözött, lement a parkba. A harmatcseppektől csillogó virágokban, a fák árnyat adó lombkoronájában gyönyörködött. Rövid idő múlva Róbert ment hozzá gyors léptekkel.

- Jó reggelt, drága kicsi szökevény!

- Jó reggelt! Jól aludtál?

- Remekül. Sajnos megérkezett az úrnő üzenete. Meg van velünk elégedve, reggeli után itt lesz értünk, indulunk Tündérhonba. Vigasztalj meg, nem örülsz a hírnek.

- Egyik felemet örömmel hagynám itt neked - mosolygott rá kedvesen.

- Köszönöm! Biztosan érzem, a másikért én fogok elmenni.

Indultak a szalonba reggelizni.

*

Két napot töltöttek együtt Tündérhonban, amikor este Róbert elköszönt Judytól:

- Nagy bánatomra nem teljesíthetem ígéretemet, Eszter úrnő más feladattal bízott meg. Ígérem, a hajóhoz én kísérek el.

Judynak nem jött ki hang a torkán, némán nézte Róbertet, akinek várakozásával ellentétben szomorúság helyett reménység sugara csillogott a szemében. Keserűen gondolta, ő is férfiből van, talán ráunt a távolságtartó viselkedésére, menekül tőle. Ez minden bizsonnyal figyelmeztetés számára, neki a való világban van dolga. Mosolyt próbált erőltetni arcára, de Róbert reakciójából sejtette, csupán torz fintorra volt elegendő erőlködése. Majd összeszedte magát:

- Rendben van. Ha megengeded, cserében a varázshegy lábához meg én kísérlek el.
- Ennél boldogítóbb választ nem kaphattam volna.

Judy félt az elkövetkezendő napoktól, de örült neki, hogy elkísérhette Róbertet. Útközben az járt a fejében, nem kell kétségbeesnie, látni fogja még.

A Varázshegy lábánál Róbert hozzá hajolt:

- Nyugodtabban hagynálak magadra, ha búcsúcsókkal válhatnánk el egymástól.
- Robi, a kérésednek semmi értelme, csak frusztrálnánk egymást.
- Mivel ezzel magam részéről nem értek egyet, ismét érvényesíteni fogom veled szemben óhajomat - vonta magához.

Judy erőltlenül adta át magát a férfi szenvedélyének.

- Akarod, hogy már a búcsúesten itt legyek? - kérdezte elérzékenyülve.
- Semmi olyat nem akarok, amivel neked ártanék.
- Köszönöm, másodszor erősítettél meg ragaszkodásodról, harmadszorra én foglak téged a magaméról, amint ráérezek, nem tudod elviselni a hiányomat.

Abban a pillanatban ott termett a paripa. Róbert felpattant rá, mosolyogva intett búcsút Judynak.

*

Amint eltűnt Róberttel a táltos, Judy szeme megtellett könnyel. Majd fanyar mosollyal gondolta: „Ó, Robi, te csalfa délibáb, ha tényleg ráérezhetnél, máris visszafordulnál.”

A hét további napjait Eszter úrnő és a férje, Tündérország királyának társaságában töltötte. Bár sűrű programról gondoskodtak, amikben szívesen vett részt, jókedvét mégis magával vitte Róbert. Napról napra nehezebben viselte a királyi pár meghitt boldogságát.

*

Ez idő alatt Róbert hatalmas utat járt be. Első útja Andráshoz vezetett. Szívélyesen tessékelt be a nappaliba, ahol a varázsgömbben látott szőke hölgy mosolygott rá. Amikor közölte Andrással, négyszemközt szeretne vele beszélni, határozottan jelentette ki, beszéljen nyugodtan, nincs titka a hölgy előtt. Ekkor előadta jövetele célját, miszerint: a két kislányért jött. András megrökönyödött, tiltakozott és kijelentette, Judy személye számára nem létezik, mióta elhagyta őket, de a lányait nem adja. Róbert meghatalmazással igazolta, hogy Judy küldte, és egyezséget kínált a férfinak. Amint a kicsik vissza akarnak jönni hozzá, azonnal hozza őket, de ha Judyval szeretnének maradni, írásos értesítést fog kapni róla. Kis huzavona után András belement az egyezségbe.

Ezt követően az óvodába igyekezett. Megbeszélte az óvónővel, hogy a nap további részében ott maradhat a csoportban. Értett a gyerekek nyelvén, hamar megkedveltette magát Judy kislányaival. Mire vége lett a napnak, boldogan mentek vele, hogy hosszú idő után végre találkozhatnak az anyukájukkal. Egy nappal előbb érkeztek meg, mint ahogy Judynak végleges választ kellett adnia. Sok-sok érdekességgel ismertette meg a kicsiket. Este alig akartak lefeküdni, az anyucihoz akartak menni.

*

A másnapot Judy ambivalens érzésekkel élte meg. Türelmetlenül várta, hogy megjelenjen Róbert, de rettegve félt a búcsútól. Minél közelebb érezte érkezését, annál jobban fájt döntése. Mi vár rá otthon a két kicsin kívül? Vajon befogadják-e őket a szülei? Vele akarnak-e menni a kislányai? Bele fog halni, ha az apukájukat választják, amire sajnos van esély, hiszen hóna-

pokra hagyta őket magukra. Nem akarta Eszter úrnőt megsérteni, de eltökélte, kiment magát a programokból. Szerencséjére nem volt rá szükség, a délelőtti tölthette a szobájában, csak délután rendelte magához az úrnő.

Miközben ők beszélgettek, a szomszéd szobában izgatottan toporgott a két kicsi Róberttel. Alig tudta őket nyugalomra inteni. Közben remegett ő is az idegességtől, vajon milyen választ ad Eszter úrnőnek Judy. Lélegzetviasszafojtva figyelt.

- Mielőtt bármit mondanék, tudnod kell valami fontosat - kínálta helyet magával szemben. - Emlékszel rá, Gáspár egyik délután azt javasolta, versenyezzetek. Írjátok le tízszer a neveket.

- Igen. Gyerekes dolognak tartottam, de neki vannak ilyen ötletei. Tetszett, így belementem.

- Kérésre tette, mert szükség volt az aláírásodra, kézírásodra. Az okot nemsokára megtudod, de addig arra kérek, minden kérdésemre válaszolj őszintén!

- Azt tenném akkor is, ha nem tudnám, te belelátsz a gondolataimba.

- Még mindig úgy érzed, vissza kell térned a való világba?

- Úrnő drága, igazán nem szeretnék hálátlannak tűnni, de be kell vallanom, nekem ott a helyem, ahol a két kislányom van, mert nélkülük mit sem ér az életem.

- Csak ők hiányoznak?

- Ezt nem mondhatom, de ha a férjemre gondolsz, vele kapcsolatban csalódott vagyok. Nem merem hinni, amit a varázsgömbben láttam, de tény, azért vágtam neki a nagy ismeretlennek, mert egy jó ideje kiürültnek éreztem az életemet. Amíg otthon voltam, nem értettem az okát. A gömb kellett hozzá, hogy felnyíljon a szemem, és rájök, András észrevétlenül vonult ki az életemből. Nem mert őszinte lenni hozzám, emiatt a csalódottságom. De úgy van, amint látod, minél többet vagyok tőle távol, annál kevésbé hiányzik.

- A kérdésemre: „Csak ő hiányzik?” azt válaszoltad: „Ezt nem mondhatom, de ha a férjemre gondolsz...” Ha nem rá gondolok?

- Hmm... Kár lenne tagadnom, Gáspár attól a pillanattól kezdve hiányzik, amint eltűnt vele a táltos. Ennek sajnálatomra már csak számomra van jelentősége, aminek persze örülök, mert nehéz lett volna neki fájdalmat okoznom a döntéssel. Engem pedig kárpótolni fog a két kislányom.

- Miért vagy ilyen biztos Gáspárt illetően?

- Mert azzal köszönt el tőlem, mire távoznom kell, visszajön és elkísér a hajóig, ami aztán végleg elrepít engem országokból.

- Rá tudna venni, hogy maradj itt vele?

- Egyetlen esetben, ami teljességgel kizárt.

Amint ezt kiejtette a száján, kinyílt az ajtó, sikongva, visítva rohant oda hozzá a két kicsi. Amint felnézett, pillantotta meg Róbertet. Örömeben a kerevetre rogyott. Karjával a kicsiket ölelte magához, tekintetével Róbertet követte, aki odaült mellé.

*

Talán az olvasónak sincsenek kétségei a végkimenetelt illetően, úgyhogy nekem nem maradt más, mint stílszerűen befejezni a szomorúan indult mesémet: itt a vége, fuss el véle! Ha nem hiszed, hogy így történt, járj utána!

(2007)

* * *

TÚLÉLŐK

A harmadik évezred első harmadának elején rémisztő morajjal, rettenetes pusztító erővel rázta meg magát a Föld. Hátán kő kövön nem maradt, pedig ezen a napon a természet gyönyörű napsütéssel ébresztette az emberiséget. Mire azonban délelőttbe hajlott az idő, feje tetejére állította a világot mérhetetlen haragjában.

Mire ez a rettenetes harag? Ekkorra sokallt be, hogy az emberek felelőtlen rablógazdálkodással pazarolták erőforrásait, merítették ki energiakészleteit évezredekken át. Hogy ennek véget vessen, hegyeket, városokat, egész földrészeket süllyesztett óriási krátereibe. Vízözönnel árasztott el hatalmas élő területeket, összefüggő vízfelületté növelte az óceánokat, tengereket. A szárazon maradt, élhető területek hihetetlen mértékben zsugorodtak össze a korábbi századokhoz képest.

Bár jóval a tragédia előtti időkben megkongatták a vészharangot a tudósok, de hiába tettek erőfeszítéseket, a negatív folyamatokat nem tudták megállítani, befolyásolni. Nagyszabású kutatómunkába fogtak, hogy kiderítsék az üvegházhatás, a zöld területek rohamos csökkenésének, valamint a globális felmelegedés okait. Mivel a légköri viszonyok vizsgálata nem vezetett eredményre, a felszín alatt próbálkoztak, a földtörténeti korokat vizsgálták. A kőzetminták váltakozásából állapították meg, a jégkorszakok és a jégmentes időszakok periodikusan váltakoznak. Bebizonyították: a változások geológiai természetűek, jelenünk a korszak végét éli.

Hogy a hétköznapi ember is érthessen ebből valamit, hasonlítsuk a földtörténeti változásokat az évszakt váltásokhoz. Azt tudjuk, hogy őszre a természet kimeríti készleteit, felkészül a téli pihenőre, hogy aztán tavasszal újult erővel táplálhassa az élővilágot.

Így lehet ez a nagy korszakváltásokkal is. A jégmentes időszak végére kimerül a Föld energiakészlete, az ásványianyag-tartaléka, ami a zöld területek csökkenésével jár. Ez nem csak a hatalmas erdők kipusztulásán mérhető, de megfigyelhetők a fákból lezajló biológiai folyamatok külső jegyeiben is. Ennek egyenes következménye a vegetáció legyengülése: egyre több felbontatlan széndioxid kerül a levegőbe. Ez vezet a globális felmelegedéshez. Innen már könnyen levezethető a sarkvidékek hó- és jégmezőinek olvadása.

Tehát a lényeg az, kifárad a Föld. Hosszú ideig jég borítja, hogy ez idő alatt belső energiáival felújíthassa készleteit a következő jégmentes időszakra.

A tudományos magyarázat után térjünk vissza a jelenséghez: mivel töredékére zsugorodtak az élhető területek, az emberiségnek is össze kellett zsúfolódnia. Az újrafelosztás csak harcok árán sikerülhetett, ami tizedelte soraikat. Emellett nagy pusztítást vitt végbe az éghajlati viszonyok változása, ami felborította a természet biológiai egyensúlyát. Ennek következtében nagymértékben elszaporodtak a mérgező szúnyogok, a súlyos járványokat okozó baktériumok.

*

Otto Siller professzor egyike azoknak a kutató professzoroknak, akik elég hamar felismerték a végveszélyt. Azzal tisztában volt, a jégkorszak nem következhet be egyik napról a másikra, ezért hangyaszorgalommal igyekezett felkészülni jó előre a katasztrófa túlélésére. Laboratóriumot alakított ki a második világháborúból megmaradt földrengés- és bombabiztos, városnagyságú bunkerbe. Modernizálta a kor legfejlettebb berendezéseivel, műszereivel, használati eszközeivel. Évek alatt jó termőtalajt hozott létre, amiben megteremtek a legkülönbözőbb haszonnövények.

Kísérletei arra figyelmeztették, eljött az idő, véglegesen be kell rendezkednie a föld alatti életre. Titkos elképzelésébe egyedül asszisztensét, Arthur Kellert, fiatal kutató tudóst avatta be. Tervét kollégái előtt azzal legalizálta: kutatómunkáját az Afrika őserdeiben kívánja folytatni, amihez szüksége van asszisztensre.

Bár Arthur sokat köszönhetett a professzornak, aki odafigyeléssel egyengette szakmai fejlődését, megtiszteltetésnek érezte bizalmát, az elképzelését önzőnek tartotta. Lelkiismeretfurdalása volt, amiért cserbenhagyják munkatársaikat, esélyt sem adva nekik a menekülésre. A professzor aggodalmaskodására azt a magyarázatot adta, ő több ízben figyelmeztette kollégáit, sőt, kísérletekkel igazolta téziseit, de semmibe veszik őt. Bolondnak, pánikkeltőnek tartják. Azzal fejezte be, ha meggondolta magát, vagy nem bízik benne, maradhat, ő belevág egyedül is a föld alatti életbe. Némi gondolkodás után vele tartott.

Félkész ételekkel, konzervekkel, ételporokkal felszerelve zárkóztak be új lakóhelyükre. A külvilág eseményeiről a világhálón vagy a különleges, a föld alatt is remekül működő adóvevőjükön keresztül szereztek tudomást. A körülmények napról napra romlottak, a katasztrófa-helyzetek sűrűsödtek.

Egyik reggel izgatottan nézte műszereit, amiknek adatai gyors egymásutánban változtak.

- Fel kell nyitnunk az acéllal bélelt kamrát, be kell költöznünk. Segíts behordani a hűtőberendezést, élelmiszereket, de szemed le ne vedd a műszerfalról!

Arthur szó nélkül állt neki a feladatnak. Épphogy végeztek, a számítógép képernyője el-sötétült, a műszerfalon megszólalt a vészjelző.

- Gyerünk az ágy alá!

Ijesztő volt a hatalmas morajlás. Úgy érezték magukat, mintha hatalmas viharban hanykolódnának a tengeren. Arthur nyugtatta a professzort, a falak szívósan állják az egyre erősödő rengéseket. Elvesztették időérzéküket, fogalmuk nem volt, hogy órákat vagy napokat töltöttek el szinte mozdulatlanul, mire viszonylagos csönd és nyugalom lett. Körül akarták járni birodalmukat, hogy felmérjék, milyen kár érte őket. Arthur épphogy kinyitotta az acélkamra ajtaját, ismét megmozdult alattuk a föld. Nagy erejű rázkódásától hanyatt estek. Egymást segítve igyekeztek vissza az ágy acélcölöpeinek biztonságát nyújtó védelmébe.

- Képzeld el ezt mind odakint - sóhajtotta a professzor.

- Rettenetes lehet. Szörnyű belegondolni.

- Vigyázz, újabb rengés készülődik, kapaszkodj a cölöpbe!

- Mit gondolsz, lesznek túlélők?

- Kell, hogy legyenek. A természet nem nullázhatja le magát.

Ezt a rengést jó ideig nem követte másik. Tisztában voltak vele, számítaniuk kell újabb utó-rengésekre, de óvatosan csak körül akartak nézni. Abban egyeztek meg, egymás közelében maradnak.

Kimerészkedtek a kamrából. A világítóberendezésüket csak bekapcsolni kellett, de a számítógépeket és egyéb berendezéseket, amik összekötötték őket a külvilággal, nem tudták beüzemelni. A műszerek szerint viszonylagos volt a nyugalom. Minél távolabbra merészkedtek, annál megnyugtatóbb volt számukra, beomlás sehol nem volt tapasztalható. A berendezések rögzítéseit kellett megerősíteniük, a mozdítható bútordarabok szerteszét röpke-tek. Az ültetvényekben nem tapasztaltak nagyobb károsodást, de az öntözőberendezéssel volt gondjuk, mire normalizálták a működését. Bár évekbe telt az ültetvény felfuttatása, most örülhettek

igazán az erőfeszítést igénylő munkájuknak. Biztosak lehettek benne, hosszú távon biztosítja ellátásukat, akkor is, ha onnan nincs menekvés.

Arthur egyre nyugtalanabb, aggódóbb lett, mi lehet szeretteivel. A professzornak nehéz volt nyugalomra, türelemre intenie, mert mindenáron meg akart győződni róla, mi lehet odakint, a külső alagutak járhatóak-e.

- Semmi kedvem felelőtlenkedni, téged elengedni magam mellől, hogy aztán a végén mégis csak magamra maradjak. Meg kell várnunk az újabb rengést, milyen erősségű. Gondolj arra, ha van túlélő a rokonaid között, lehet, hogy épp mi tudunk rajtuk segíteni. Ez a kis birodalom városnyi tömeget lenne képes fenntartani.

Részben a professzor szavai intették türelemre, másrészt az újabb rengés, ami mindkettőjüket földre teremtette.

*

A gyakori földrengés sújtotta területeken is érzékelték a tudósok a katasztrófaveszély közeledését. Átvették az irányító szerepet. Hatalmas hajókat építettek, amin megmenekülhetnek majd, és magukkal vihetik értékeiket. Egy ilyen hajón menekült meg, kalandos körülmények között, Mary Perkins, a fiatal nevelőnő, két ikerpár növendékével.

Ki is volt Mary? Kinézete és öltözködése nem üt el az átlagtól. Iskolái befejezése után élte a mindennapi emberek sablonos életét. Egy budapesti nevelőotthonban dolgozott. Pótanyukaként gondoskodott a gyerekek szabadidejének hasznos eltöltéséről, az iskolai feladatok ellenőrzéséről, kikérdezéséről. Esténként villanyoltás előtt beszélték meg a napi gondokat, problémákat. Délelőttiüket ugyancsak a gyerekek apró-cseprő kívánságainak teljesítésével töltötte. Élete belesimult az átlagember hétköznapijaiba.

Hogy mégis miben volt más? Mitől volt egyéniség? Lelkiismeretessége, precizitása, megbízhatósága tette azzá. Olyan személyiség volt, aki nem munkának, sokkal inkább hivatásának tartotta az állami gondozott gyerekekkel való foglalkozást. Legékezebb bizonyítéka ennek, hogy nyári szabadságait sem tudta volna elképzelni gyerekek nélkül. A sok pozitívuma mellett voltak kevésbé jó tulajdonságai is. Ha valamit elhatározott, tűzön-vízen át végrehajtotta, amivel gyakran vonta magára felettesei haragját. Nem vették jó néven tőle azt sem, hogy soha senki véleményét nem vette figyelembe, kizárólag a maga elgondolása szerint cselekedett. Ezeknek a tulajdonságainak volt köszönhető, hogy az általa legjobban kedvelt két ikerpárt - a két tízéves fiút, Sikán Gábort, Sikán Viktort, és a két hároméves kislányt, Tincs Adélt, Tincs Adriennét - nyaranként magával vihetette. Pólyáskoruk óta nevelte, dédelgette őket. Kizárólag hozzá ragaszkodtak. Őten járták a környékbeli erdőket. Rengeteg élményben volt részük. Kényelmes barlangokban aludtak, patakban mosdottak, fürödtek, az erdő táplálta őket. Ha szerencséjük volt, a patakok, folyók, tavak kínálta csemegékből is került az asztalra.

Mary biztosított a gyerekeknek meleg családi életet. A két fiú mindenben a segítségére tudott lenni. Az apróbb munkákból a kicsiknek is ki kellett venniük a részüket. A gyerekek nem csak Maryt szerették, de egymáshoz is testvérként ragaszkodtak. Sokat játszottak, hancúroztak, bohóckodtak.

Ezen a tragikussá vált napon is az erdőt járták. Gabcsinak tűnt fel, hogy különös csend lett, majd halk morajlás hallatszott. Mary kiadta a vezényszót: futás a barlanghoz!

Szerencsájukra nem voltak messze, de alighogy behúzódtak a legbelső zugba, máris kezdetét vette a világot megrengető földindulás. A gyerekek ijedten kapaszkodtak Marybe, aki rémülten ismerte fel, földrengés rázza a környéket. Azzal nyugtatta magát, a barlang mélyen behúzódik a sziklás hegy gyomrába, talán nem omlik rájuk, de fogalma nem volt, mitévő lesz, ha bent rekednek.

Úrrá kellett lennie rémületén, hiszen a gyerekek benne bíztak, tőle várták a védelmet. Ölébe vette a két kicsit, a fiúkat magára erőltetett bátorsággal próbálta nyugtatni.

*

Napok teltek el, mire a rengések annyira gyengültek, hogy a professzor úgy gondolta, végre biztonságban vannak, a nagy veszély elmúlt. A számítógéphez ült, de a világhálóra ezúttal sem tudott felmenni. Az adóvevőn hatalmas recsegésen, sístergésen kívül mást nem hallottak. SMS-t próbált küldeni rokonoknak, munkatársaknak, de sehonnan semmi válasz.

Elérkezettnek látták az időt a barlangok felfedezésére. Kellemes meglepetés érte őket, a járatokban törmeléken kívül más nem akadályozta őket. A főbejáratot - ami a völgyre nézett - hatalmas kőszikla torlaszolta el. Annyira tudták elmozdítani, hogy körülnézhettek. Döbbsen állapították meg, iszonyú vízáradat mossa alattuk a kőhegy oldalát. A barlang túloldalán ugyan szabadon járkálhattak ki-be, csak értelme nem volt, mert kőrengeteg fogadta mindenfelé őket, amerre a szem ellátott. Arthur ismert egy oldaljáratot a barlangban. Ez sem volt eltorlaszolva. Itt juthattak le az óceánszerű vízhez. Óvatosan sétáltak le a lejtőn, értetlenkedve néztek egymásra. A professzor szomorkásan megjegyezte, a kőhegy fogságába kerültek, de legalább biztonságban élhetnek. Visszamentek a bunkerbe.

*

Mary hálás volt a sorsnak a csodáért, hogy épp azt a barlangot nézték ki maguknak nyári lakhelyüknek. Bár a rengéseket rettegésben töltötték, beomlás nem történt, biztonságban voltak. Fogalma nem volt, meg tudnak-e onnan menekülni. A bejáratot óriási kötőmb zárta el, amitől először nagyon megijedt, de amikor kikukucsáltak a fiúkkal, és nem láttak mást, mint iszonyú mélységet maguk alatt, örült a védelmet nyújtó természetadta ajándéknak. Így legalább a gyerekeket nem kell féltetnie a lezuhanástól.

Attól nem, de gondja napról napra nőtt, mert a legnagyobb takarékoság mellett is csak napokra volt élelmük. A vizük rég elfogyott, szomszédokat gyümölcscsel oltották, de abból is fogytán volt a készletük.

A két fiú elhatározta, utat fúrnak maguknak a hegy gyomrába, hogy kijuthassanak onnan, körülnézhessenek utánpótlásért. Amíg Mary a két kicsi lánnyal volt elfoglalva, ők serényen munkához láttak. Éles kövekkel, hegyesre faragott botokkal ástak állhatatos kitartással. Marynek tetszett a kezdeményezésük, maga is besegített a fáradságos munkába. Két napig ástak szorgalmasan, amikor hirtelen meglazult a talaj, és egy jódarab föld lehuppant. A puffanásból felmérték, nem zuhant mélyre, és úgy hangzott, mintha földalatti járat lenne a falon túl. Nem sokat kellett ahhoz ásniuk, hogy Mary átférjen a nyíláson. Szíve hevesen dobogott, talán megmenekülhetnek.

Elhatározta, körülnéz, van-e kijárat a hegy gyomrából. A két fiú lelkére kötötte, vigyázzanak a kicsikre. Egyikük álljon őrséget állandóan a nyílásnál, hogy meghallja, ha esetleg neki segítségre lenne szüksége. Megpuszilta őket. Óvatosan ereszkedett le a földalatti folyosóba. Érezte, hogy a hegy belseje felé erősen emelkedik, a másik irányban lejt. Erre indult, itt sejtett közelebbi kijáratot. Két kezével kapaszkodott a falba, úgy haladt apró léptekkel előre, nehogy lezuhanjon a mélybe. Közben huhogó hangot hallatott, hogy az őrt álló fiút megnyugtassa, nincs semmi baja.

Egyszer csak érezte, a szűk nyílás erősen szélesedik. Pár lépés után már csak egy oldalon tudott kapaszkodni. Dermedten állt meg, hangokat hallott. Feszülten figyelt, majd megnyugodva állapította meg, bár egyetlen szavukat nem érti, de emberek vannak a közelben, nem állatoktól származnak a hangok. Kis gondolkodás után úgy döntött, visszamegy a gyerekekért. Sietett hozzájuk, hogy vigye a jó hírt, megmenekültek.

A fiúk nagyon várták már. Leült megbeszélni velük a további teendőket. Elhatározták, elfogyasztják a maradék gyümölcsöt, nyársonsültet, és csatlakoznak az idegenekhez. Csakhamar ismét a szűk folyosóban voltak, immár mind az öten. Mary ment elől a holmijaikkal, utána a két fiú egy-egy kicsivel az ölében.

Az emberek meglepetten nézték a hegy gyomrából előbújó kis csapatot. Kézze-lábbal értették meg magukat. Amikor Gabcsi rászólt az ölében tartott Adriennre, hogy ne ficáncoljon, odament hozzájuk egy férfi. Örömmel fedezték fel, hogy magyarul beszél. Elmondta, hogy hajóval érkeztek, de kormánytörést szenvedtek. Addig kell maradniuk, amíg a hajóácsok meg nem javítják. Mindjárt étellel, itallal kínálta őket.

Viktor kimerészkedett a barlangnyílásból. Körülnézett, örömmel fedezte fel, hogy ösvény visz fel a hegyre, ahol ismét találhatnak gyümölcsöket, bogyókat, nem kell tovább éhezniük. Izgatottan ment vissza, és újságolta a hírt Marynek és testvérének. Mary ideges lett, csúnyán leszidta, és megtiltotta, hogy külön utakon járjon. A férfi, hogy megvigasztalja a síró gyereket, megmutatta a hatalmas hajót, amivel jöttek.

Három napot töltöttek a parton. Voltak, akik maradni akartak, így ők öten kényelmesen elfértek. Több napos hajózás után Marynek újabb gonddal kellett megbirkóznia, a kis Adél tengeribeteg lett. Napokig hajóztak, mire szárazföldet fedeztek fel. A kapitány nem sok jóban bízott, a bemérés alapján tudta, itt csekély reményük van segítségre. Mégis arra vette az irányt.

Arthur épp a parton volt, amikor a hajó közeledett. Meglepetten látta, egyenesen felé tart. Amikor egészen közel ért, a kapitány angolul kérdezte, van-e a közelben orvos. Arthur bólintott. Miután megtudta, mi a gond, azonnal felajánlotta szolgálataikat a családnak.

Mary bizonytalanul követte Arthurt a négy gyerekkel. Félt, hogy rosszul döntött, amikor az idegenre bízta az életüket. Azzal nyugtatta magát, Adélka szinte azonnal jobban lett, amint a szárazföldre léptek, és a kapitány sem tudta megmondani, meddig kell tovább hajózniuk, amíg lakható területhez érnek.

A professzor meglepetten, de örömmel fogadta a kis csapatot. Végre élet lesz a házban - gondolta, miközben Arthur segítségére sietett. Adélka csakhamar jobban lett.

Szinte észrevétlenül illeszkedtek be a furcsa, de biztonságos földalatti életbe. A két fiú komoly segítséget jelentett Arthurnak az ültetvényen, Mary pedig a háztartást vezette szakértelemmel.

Jó pár hete éltek így, amikor egyik reggel a professzor felkiáltott:

- Üzenet érkezett otthonról!

(2011. március)

* * *